

Giới thiệu Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chưởng Buông

Editor: Thùy Lam

Độ dài: 114 chương + 7 phiên ngoại

Poster: Thu Hoài

Thể loại: cổ đại, trùng sinh, HE.

Tên gốc: 咬定卿卿不放松

Tác giả viết về câu chuyện cuộc đời của Nguyên tiểu nương tử thông minh xinh đẹp từng bước chinh phục nam nhi độc thân cấp hoàng kim đệ nhất thành Trường An, khiến y từ “lạnh nhạt” thành “ngày ngày mất mặt”.

Nguyên Tứ Nhân mơ thấy mình nhiều năm sau bị lão hoàng đế ban chết, thành một khối đá dưới cầu.

Tỉnh mộng, nhớ lại mà hoảng sợ, nàng quyết tâm tìm một chỗ dựa.

Được phụ tá nào đó chỉ điểm cho bốn chữ “tùy theo sở thích”, Tứ Nhân nhắc bút vung mực, viết cho đề sư của tân quân tương lai bài thơ tình để lấy lòng.

Lục Thời Khanh thấy thơ liền phun máu cao vút, phẫn nộ xông vào khuê phòng Nguyên phủ.

Y dạy nàng “tùy theo sở thích”, nàng lại tưởng y thích thơ văn?

Y thích rõ ràng là...

Chú ý trước khi đọc truyện:

1/ Truyện mượn bối cảnh thời Đường, nhưng lịch sử trong truyện là do tác giả tự sáng tác, yêu cầu không khảo chứng.

2/ Vì tác giả mượn bối cảnh thời Đường mà thời này có nhiều xưng hô lạ, đặc trưng, có thể khá lạ lẫm với nhiều người:

- Thánh nhân: vua, hoàng thượng
- Tiểu nương tử: tiểu thư
- Lang quân: thiếu gia
- Nô/nô gia: lời các cô gái tự xưng một cách khiêm tốn.

(sẽ bổ sung thêm sau)

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chưởng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lấy thân báo đáp

Nguyên Tứ Nhân lại mơ giấc mơ kỳ lạ.

Đây là lần thứ ba.

Giấc mơ vẫn đen kịt, không nhìn thấy gì cả. Nàng bị vây trong một khối đá dưới cầu bốn bề ẩm ướt, cực kỳ ngột ngạt.

Bách tính trên cầu bàn tán xôn xao, nói phụ tử Nguyên thị dấy binh tạo phản, đáng đời chết thảm, tiếc cho tiểu nương tử Nguyên gia vô tội bị liên lụy, mỹ nhân tuyệt sắc lại rơi vào kết cục bị rơi xác xuống sông.

Có người nói:

- Nghe đâu là chạy tới trên cầu này, sau đó bị loạn tên bắn chết.

- Chắc, còn trẻ, mới mười tám thôi mà.

Lại có người tiếp lời trên chộc:

- Mỹ nhân chung quy vẫn là mỹ nhân, chết rồi vẫn nổi tiếng, tôi qua tôi thấy một nhóm người ở đây lên lút mò vớt đấy.

Mùa xuân năm ngoái, khi lần đầu tiên mơ giấc mơ này, Nguyên Tứ Nhân chỉ thấy dở khóc dở cười.

Nàng đang là một nhành hoa yên ổn bỗng dung thành khối đá người người giẫm đạp, bị ánh mặt trời chói chang thiêu đốt, bị mưa tuyết bao phủ, ngày ngày làm bạn với đê gầy và bánh xe dơ bẩn, đây là chuyện gì chứ?

Tạm gác chuyện phụ thân và huynh trưởng của nàng sao lại làm phản, nàng thật hiếu kỳ là ai yêu thích thi thể nàng đến vậy.

Mà đừng có mò vớt lung tung chứ, nàng ở trong khối đá, có thể giúp được nàng ra không?

Lần đầu mơ giấc mơ hoang đường như thế, nàng chỉ cười cười cho qua, nhưng đến đầu xuân năm nay, lần thứ hai bị giấc mơ ấy hành hạ, nàng mới cảm thấy không ổn.

Ở lần thứ hai, trong giấc mơ dường như đã trôi qua rất nhiều năm.

Nàng nghe có người trên cầu cảm khái sự đời khó đoán, nói rằng năm xưa phụ tử Nguyên thị thê thảm, bị lục hoàng tử đâm sau lưng, chẳng ngờ giờ đây, án mưu nghịch ấy xoay chuyển, được cái án.

Có người nhẹ nhàng phụ họa, ở phải, nhìn xem nửa năm nay phong vân biến chuyển, đầu tiên là Huy Ninh Đế bị ép nhường ngôi, làm thái thượng hoàng bù nhìn, ấu hoàng tử thứ mười ba thượng vị, do thần tử thần tín nhất của thái thượng hoàng phò tá đăng cơ... Chuyện mịa mai như thế, nào ai có thể ngờ?

Nói đến đây, hình như có xe ngựa lại gần, hai người lập tức im lặng.

Nguyên Tứ Nhân tỉnh dậy, mở mắt hỏi tường một phen, cũng hoảng kinh hồn vía.

Giấc mơ này sao không giống như mơ.

Nàng sinh ra ở quốc đô Trường An, năm chín tuổi theo phụ thân được phong “Điền Nam vương” dời nhà đến Diêu Châu, mãi đến năm ngoái cập kê vì được thánh nhân khâm điểm nên mới về kinh một chuyến, nhận phong “Lan Thương huyện chúa”, sau đó nhanh chóng quay về tây nam.

Nàng quanh năm cách xa triều đình, biết rất ít những chuyện chính trị chán ngấy, sao bỗng dung lại mơ thấy mấy chuyện này? Càng khiến người ta suy nghĩ rốt cục chính là: khi nàng bỗng gió nghe ngóng từ phía phụ thân thì phát hiện đương kim thánh nhân thật sự có một ấu tử bốn tuổi, vừa khéo đứng hàng thứ mười ba.

Nghiền ngẫm lại, Nguyên Tứ Nhân rung mình một trận.

Lúc đó nàng đã hơi hơi không kiềm được, mấy ngày sau lại biết qua thư của huynh trưởng gửi về là gần đây dường như huynh ấy khá thân thiết với lục hoàng tử trong triều. Nhớ tới trong giấc mộng hai năm sau, huynh trưởng mất mạng dưới tay lục hoàng tử, nàng liền triệt để đứng ngồi không yên, bèn thu thập hành lý, lặn lội đường xa đến Trường An để tìm hiểu rõ ràng.

Hiện tại, nàng đang trong xe ngựa lộc cộc lên phía bắc. Xe đã đi được hai tháng, cách quốc đô rất gần.

...

Sáng sớm, Nguyên Tứ Nhân bị xóc nảy tỉnh lại, lòng buồn khổ.

Giấc mơ thứ ba không có gì mới mẻ, đa phần là lặp lại hai giấc mơ đầu, thu hoạch duy nhất là lần này nàng cố tình để ý, thu gom được ít tin tức trong lời nói của mọi người, đại khái biết được cái cầu kia ở chỗ nào.

Trong xe, tỳ nữ Thập Thúy thấy nàng mệt mỏi, tóc mai ướt đẫm thì vội về cái khăn vuông bằng lụa trắng lau mồ hôi cho nàng, vừa lau vừa nói:

- Tiểu nương tử gặp ác mộng à?

Nàng lấy lại tinh thần, lắc đầu, cầm một chiếc gương đồng soi mặt, lòng bàn tay ép đôi gò má:

- Không có gì, chỉ là mơ thấy có người khen ta đẹp.

Dứt lời, nàng chớp chớp mắt hai cái:

- Nói thế nào nhỉ? Ồ, tuyệt sắc.

Thập Thúy mỉm cười nhìn nàng. Tiểu nương tử có ngoại hình không thể nào xoi mói. Làn da như ngọc mịn màng, mày như núi thẳm dịu dàng xa xa, mũi càng thôn thức người ta, quỳnh dao ngọc đẹp chẳng qua cũng vậy, mắt xinh hấp háy cánh đào, long lanh long lánh sáng xao thu về.

Nàng ấy phụ họa:

- Người này thật tinh mắt.

Nguyên Tử Nhân gật gù tán thành, xong gọi với ra ngoài màn xe:

- Giản Chi, bao lâu nữa thì tới Trường An?

- Tiểu nương tử, nhanh thôi, chắc là buổi trưa ạ.

Nàng nghĩ nghĩ rồi dặn:

- Đổi đường qua cổng Diên Hưng thành đông, chúng ta đi cầu Lộc xem xem.

Xe ngựa rẽ vào khúc quanh, giờ Tý qua hơn nửa thì vòng tới cầu Lộc.

Cầu này cách cổng Diên Hưng mấy chục dặm, được xem là nơi quan trọng nối liền đông tây, là nơi mà người trong thành và du khách luyến lưu tiễn biệt, vì tiễn biệt trên cầu không ai là không đứt từng khúc ruột, bởi thế nó còn có tên là cầu Đoạn Trường (1).

(1) Đoạn trường: đứt ruột.

Tháng năm giữa hạ, vàng dương gay gắt giữa trời. Mặt sông Lộc sóng nước long lanh như sinh ra những vết nứt nhỏ, hai bờ sông liễu xanh che bóng mát, xa xa là mấy chục gốc hòe đã qua kỳ hoa nở rộ, hoa hòe trắng rơi đầy trên đất, từ xa nhìn lại hệt như một lớp tuyết dày.

Giản Chi dừng xe ngựa bên cầu, bước xuống trước rồi mới vén rèm nói với vào trong:

- Lang quân, đến cầu Lộc rồi.

Đứt lòi, Nguyên Tử Nhân nhẹ nhàng bước xuống, tim Giản Chi không khỏi đập mạnh một nhịp.

Nàng theo hầu tiểu nương tử nhiều năm, đã quen nhìn dung mạo diễm lệ của nàng ấy, lần này đi xa đến Trường An, vì dễ tiện đi đường nên tiểu nương tử dọc đường luôn mặc nam trang, hiện đang mặc trường bào cổ tròn màu xanh lơ, đầu đội khăn quăn mềm màu đen xanh, chân mang ủng da, trông như một lang quân xinh đẹp. Từng cử chỉ giờ tay nhắc chân như muốn câu mắt hồn nàng.

Nguyên Tử Nhân hơi dừng lại rồi đi về phía cầu.

Lần đầu tiên nàng mơ giấc mơ kỳ lạ đó vừa vặn là năm ngoái trên đường vào kinh nhận phong, sau khi đến Trường An, nàng sinh lòng hiếu kỳ nên đi thăm hết các cây cầu vòm ở Trường An, bao gồm cầu Lộc nhưng không dám khẳng định là chỗ nào. Bây giờ tốt xấu gì nàng cũng biết chính xác rồi.

Cầu vòm xây từ gạch xanh cao lớn cổ xưa, dài không thấy đầu kia.

Nguyên Tử Nhân đứng trên cầu một lúc, tỉ mỉ nhìn quanh một vòng, chợt hỏi tỳ nữ Thập Thúy phía sau:

- Thập Thúy, người nói xem, nếu trọng phạm kinh thành muốn bỏ trốn thì lựa chọn cây cầu này có sáng suốt không?

- Cầu Lộc hướng về vùng đông đô Lạc Dương, tỳ nữ cho rằng, trọng phạm qua đây để trà trộn vào địa giới phồn hoa vẫn xem là thượng sách. Sao lang quân lại nói lời này?

Ngón trỏ trắng như rêu hành của nàng gõ lên lan can cầu mấy cái. Tuy nói là nói vậy nhưng chạy trốn lên cầu, bị loạn tên bắn chết cũng quá uất ức, quá mất phong độ rồi.

Nàng thở dài, không đáp chỉ cười:

- Ta đói, vào thành thôi.

- Giản Chi dắt ngựa cho ăn chưa về, lang quân đợi ở đình Lộc một lát nhé.

Nguyên Tử Nhân gật đầu.

Đình Lộc là trạm nghỉ trên cầu. Gần đến buổi trưa, người qua lại trên cầu nối liền không dứt. Trường đình ngói đỏ ngăn cách âm thanh rộn ràng, vô cùng râm mát.

Không ngờ Nguyên Tử Nhân vừa ngồi xuống băng ghế dựa lan can liền có một tràng tiếng bước chân gấp gáp từ hai đầu trường đình vọng đến.

Một đám nam tử trong trang phục gia đình với khí thế hung hăng tiến tới, nàng lập tức đứng dậy cảnh giác, một giọng nữ mềm mại ngọt ngào vang lên:

- Không được vô lễ, vị này là ân công cứu mạng của ta!

Các gia đình với khí thế sắp đánh nhau hơi tản ra. Một thiếu nữ mặc y phục màu vàng nhạt xách làn váy vội vã chạy đến, chính là người vừa lên tiếng.

Nguyên Tứ Nhân khó hiểu nhìn nàng ấy:

- Tiểu nương tử có phải nhận nhầm người không?

Nàng mới tới Trường An, giày còn chưa kịp cởi nữa là, làm gì có chuyện cứu ai.

Thiếu nữ áo vàng với mái tóc đen được búi lại, xem ra vẫn chưa thành niên, hơi lùn hơn Nguyên Tứ Nhân một chút, ngũ quan vô cùng xinh xắn, lúc nói chuyện, đôi mắt nai lông lánh của nàng ấy nhìn ngân ngời.

Dường như nàng ấy nhìn Nguyên Tứ Nhân đến ngây ngốc, sau khi hoàn hồn thì vội nói:

- Ân công không nhớ à? Đầu xuân năm ngoái trên cầu Lộc này, ân công từng cứu mạng nô, nô cũng đã tự giới thiệu gia môn.

Dứt lời, mặc kệ Nguyên Tứ Nhân có ấn tượng hay không, nàng ấy bước lên mấy bước, ánh mắt hơi lộ vẻ thẹn thùng:

- Nô đã tìm ân công ròng rã cả năm trời, một lòng chỉ mong được lấy thân báo đáp. Nếu ân công vẫn chưa có thể thất, nô nguyện lòng được báo đáp ân xưa!

Thập Thuby biết chút võ công, thấy nàng ấy lỗ mãng đến gần bèn theo bản năng giờ ngang đao chưa rút ra khỏi vỏ lên đặt giữa nàng ấy và Nguyên Tứ Nhân. Gia đình xung quanh hoảng hốt, cũng thi nhau nắm tay cảnh giác.

Đang yên đang lành, bốn phía bỗng chốc trở nên giương cung bạt kiếm.

Nàng ấy cứ mở miệng là ân công ân công, Nguyên Tứ Nhân nghe mà mờ mịt, nhìn kỹ mặt nàng ấy mới ngờ ngợ nhớ ra, năm ngoái khi nàng ghé thăm cầu Lộc, quả thật từng xảy ra việc ngoài ý muốn.

Lúc đó người trên cầu đông đúc, một nam tử không khống chế tốt ngựa, cả người cả ngựa hoảng hốt lao vào giữa dòng người. Sau khi nàng tránh thoát móng ngựa thì thấy bên cạnh có hai nương tử bị ép lui liên tục, sắp ngã khỏi lan can cầu, dưới tình thế cấp bách, nàng liền đưa tay kéo. Tuy không thể cứu cả hai, nhưng dầu sao nàng cũng kéo được một người tránh khỏi họa rơi xuống nước, hình như chính là thiếu nữ trước mặt.

Nhưng nàng đích thực không nhớ nàng ấy là ai, họ gì tên gì. Trước mắt thông qua lời giải thích của đối phương mà đoán thì có lẽ ngày đó vì nàng muốn che giấu danh tính nên vội vã rời đi, thế nhưng do bộ nam trang trên người đã gây ra hiểu lầm, câu mất trái tim thiếu nữ nhà người ta.

Nguyên Tứ Nhân đắn đo.

Nhìn trang phục của tiểu nương tử này, đoán rằng nàng ấy không giàu sang cũng phú quý, sau này nói không chừng sẽ có qua lại trong thành Trường An, bởi vậy việc này nên nói rõ càng sớm càng tốt. Hướng hồ bộ nam trang của nàng đơn thuần chỉ để tránh những phiền phức không đáng có khi lặn lội đường xa, bây giờ đã an ổn đến quốc đô nên không cần phải che giấu nữa.

Nàng đưa tay ra hiệu cho Thập Thuby hạ đao xuống, vừa định khôi phục giọng nói cũ để giải thích cho đối phương thì trước mắt hiện lên một người nữa tới.

Đó là một nam tử mặc quan bào màu đỏ sẫm, trông khoảng 20 tuổi, vai rộng eo hẹp, vóc người cao lớn, thoát nhìn tuấn tú phong độ ngời ngời, có điều đôi mắt phượng nghiêng nghiêng hơi lóe lên ánh sáng lạnh khiến người ta cảm nhận sâu sắc rằng “người tới không tốt”.

Hết đợt này tới đợt khác, xong chưa hả?

Gia đình xung quanh thấy người đó liền tránh ra nhường đường. Thiếu nữ kia cũng quay đầu lại, kinh ngạc bước lên cười nói:

- Muội vừa phái người mời a huynh, không ngờ a huynh đến nhanh thế.

Dứt lời, nàng ấy đưa tay, nhìn Nguyên Tứ Nhân:

- Vị này chính là ân công cứu mạng mà muội từng kể với mẹ, cũng chính là muội phu tương lai của a huynh đấy.

Lời tự biên tự diễn này thật khiến Nguyên Tứ Nhân muốn che mặt đỡ trán. Chỉ là nàng còn chưa kịp làm gì thì cảm giác được ánh mắt nam tử đối diện đang quét khắp người mình, trước tiên là ở eo, sau đó hướng lên phần cổ lộ ra ngoài, nhìn kỹ, con ngươi co chặt.

Ánh mắt đó như có thực khiến nàng cảm thấy phần da thịt bị nó nhìn vào như tỏa nhiệt, ngứa ngáy.

Nam tử nhanh chóng bỏ đi cái nhìn ấy, quay đầu trừng mắt, ra lệnh với xung quanh:

- Toàn bộ lui xuống, đưa tiểu nương tử về phủ.

Thiếu nữ không chịu đi, vội nói:

- A huynh! Muội đã hứa với ân công sẽ lấy thân báo đáp, sao có thể nuốt lời? Gái lớn gả chồng, huynh và mẹ không giữ được muội đâu! Và lại, ân công có gì không tốt? Huynh nhìn xem, huynh ấy giống như muội nói, đáng về đường đường, phong độ ngồi ngồi kia!

Nam tử vì có đôi mắt phượng, tướng mạo vốn đã tự oai phong, nghe vậy sắc mặt càng thêm âm trầm.

Thiếu nữ lần này hình như hơi sợ y, rụt đầu lại.

Cũng phải, nghe lời giải thích vừa vô lương tâm vừa đáng đánh đòn này, Nguyên Tử Nhân cũng đỏ mặt hời hợt.

Nàng há miệng muốn nói xong lời giải thích chưa kịp nói để đuổi đôi huynh muội này đi, không ngờ lại bị nam tử chiếm tiên cơ, y hơi lộ vẻ bất đắc dĩ, ừ một tiếng không mặn không nhạt:

- Đích thực là đáng về đường đường, phong độ ngồi ngồi của một...

Nói đến đây, y dừng lại, nhìn thẳng vào mặt Nguyên Tử Nhân nói:

- Tiểu nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chứng sợ chó

Mặt nam tử không ý cười, ánh mắt hờ hững, một từ “tiểu nương tử” tốt đẹp qua miệng y cũng trở nên lạnh lẽo.

Triều Đại Chu tôn trọng tiếp thu mọi văn hóa, dân phong tự do khai hóa, ít gò bó nữ tử, người cải nam trang xuất hành như Nguyên Tử Nhân không hề lập dị, bị vạch trần cũng không có gì ghê gớm.

Chỉ là nam tử hòa nhân kim tính này thoát trông không phải quân tử khiêm tốn xưa nay được người người khen ngợi, ngược lại, toàn thân y từ trên xuống dưới đều lộ rõ sự bối rối và kiêu căng, khiến người ta không mấy thoải mái.

Nguyên Tử Nhân vẫn chưa biết, vị lang quân tên “Thời Khanh” này của Lục gia chính là người nổi danh khắp thành Trường An là mặt thối hơn cả đế giày.

Tiểu nữ Lục Sương Dư của Lục gia bên cạnh kinh hoàng không thôi.

Nguyên Tử Nhân thấy vậy, không còn giả giọng nữa, dùng giọng thật của mình nói:

- Ý tốt của tiểu nương tử, ta xin ghi nhận trong lòng, nhưng đúng như lệnh huynh nói, ta không phải nam tử.

Giọng nói mềm mại này sao có thể không phải của nữ nhi đây?

Lục Sương Dư tròn mắt há mồm, ánh mắt di động trên mặt nàng mấy lần, cuối cùng đưa trở lại, lòng ngổn ngang trăm mối, mặt đỏ bừng nhưng vẫn mạnh miệng:

- Ta không tin, hai người liên hợp gạt ta!

Nguyên Tử Nhân liếc Lục Thời Khanh.

Sau ánh mắt không mấy thân thiện, Nguyên Tử Nhân cảm thấy kỳ lạ. Trời nắng hầm hập, nàng bị vây chặt ở đây, không thoải mái là phải, nhưng nam tử này sao cũng có bộ dạng như bị người ta thiếu nợ tám trăm lượng hoàng kim thế?

Làm gì có ai đối đãi với “ân nhân cứu muội” như vậy bao giờ. Sinh ra có gương mặt hấp dẫn cả nam lẫn nữ đâu phải lỗi của nàng.

Nàng không kiên nhẫn, nói:

- Ta và lệnh huynh trước đây chưa từng gặp mặt, nói gì tới liên hợp? Chuyện lừa gạt lại càng vô căn cứ, nếu không tin, hôm khác ta khôi phục thân phận nữ nhi, cô lại tới tìm ta là được.

Dứt lời, nàng ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Trời nóng, cáo từ.

Lục Surong Dur sắp khóc.

Ước chừng là nàng ấy muốn lừa mình dối người, vẫn chưa hết hi vọng, giờ tay chắn trước Nguyên Tứ Nhân, không cho nàng đi, cần mỗi nói:

- Huynh không để lại tên, ta biết đi đâu tìm huynh? Huynh như vậy chính là chột dạ!

Nguyên Tứ Nhân liếc Lục Thời Khanh:

- Ta là ai, tên họ gì, nhà ở đâu, bảo lệnh huynh về điều tra là được.

Bộ quan phục này là theo quy chế chức quan tứ phẩm trong triều. Tuổi còn trẻ đã ngồi vào vị trí đó, sao có thể là nhân vật đơn giản? Điều tra một người thôi mà, dễ như trở bàn tay.

Lục Thời Khanh nhàn nhạt nhìn nàng, lạnh giọng nói với muội muội:

- Surong Dur, quay về.

Lục Surong Dur bấu môi lui về.

Nguyên Tứ Nhân gạt nhẹ đầu với nàng ấy rồi không dừng lại nữa.

Nhưng nàng vẫn chưa thể toại nguyện, mới đi được vài bước liền nghe phía sau vọng tới những tiếng vang kỳ lạ loáng thoáng như tiếng chó chạy, cùng lúc đó là tiếng hét thê thê sợ hãi ngăn ngui vang lên.

Nàng dừng bước, quay đầu, thấy một con chó mực to lớn không biết từ đâu nhảy ra, lao như tên bắn về phía Lục Thời Khanh, khi đến trước mặt y thì nhào tới ngậm miếng ngọc bên hông y tha đi.

“Rắc”, con chó cắn bẻ miếng ngọc thành hai mảnh, đứng bên chân mở mắt trừng trừng nhìn y, gầm gừ nhẹ.

Lục Surong Dur hết xong, thấy cảnh này, nhất thời quên cổ chấp chuyện Nguyên Tứ Nhân rồi đi, cuống quýt chắn trước người Lục Thời Khanh, lớn tiếng nói:

- A huynh đừng sợ!

Dứt lời, nàng ấy vung tay ra lệnh cho gia đình:

- Còn ngây ra đó làm gì? Không mau bắt con chó hoang này lại!

Nguyên Tứ Nhân đang xoay người, nghe một câu “a huynh đừng sợ” thì suýt trượt, chân trái giẫm lên chân phải.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy nam tử vừa rồi biểu hiện kiêu căng giờ đây sống lưng cứng ngắc, mặt trắng như tờ giấy, mắt mở to, môi run run, đầu còn chút phong thái uy nghiêm nào.

Gió thổi qua, một giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu trượt xuống theo thái dương chính tề của y, tới cái cằm căng thẳng thì đậu ở đó, không rơi xuống.

Y vẫn duy trì tư thế đứng chấp tay không nhúc nhích, nhưng tay nắm chặt thành nắm đấm, bấm khiến xương ngón tay hơi trắng bệch.

Các gia đình luống cuống tay chân bắt con chó lại. Bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Nguyên Tứ Nhân sững sờ, rồi không kiềm được, phì cười.

Chó bị khống chế, Lục Thời Khanh liền nhanh chóng khôi phục trạng thái cũ, mắt nhìn thẳng, từ từ hít một hơi, sau đó cứng nhắc xoay người lạnh lùng nhìn Lục Surong Dur.

Lục Surong Dur kêu “á” lên ngăn ngui, lập tức hiểu ra mình đã làm chuyện ngu ngốc gì.

Chó là sự uy hiếp với a huynh, đây lẽ ra là bí mật gia tộc, a huynh cũng cố sức che giấu với bên ngoài, nhưng nàng lại nhiều lần làm lộ ra trước mặt người ngoài, tới mức bây giờ trong triều hệ là người thấy a huynh chường mặt đều sẽ đem chó dữ đi trên chộc huynh ấy. Chẳng hạn như nhi tử độc nhất của Điện Nam vương trong kinh, Nguyên Ngọc.

Nàng dè dặt nhìn Lục Thời Khanh, bặm chặt miệng, tỏ ý về sau tuyệt đối sẽ không nhanh miệng như vậy nữa.

Đồn khắp kinh thành rồi, còn về sau về sáu gì nữa?

Lục Thời Khanh cắn chặt răng, cố nén cơn giận, nhìn về phía người đang sải bước tới trường đình.

So với Lục Thời Khanh bên này thì vóc dáng người mới tới cao lớn khôi ngô hơn một chút, màu da cũng sẫm hơn, từng cử chỉ toát ra phong thái gọn

gàng phóng khoáng của người luyện võ. Đây chính là nhi tử duy nhất của Điền Nam vương, Nguyên Ngọc.

Chờ người đó đến gần, môi mỏng của Lục Thời Khanh héch lên, nghiêng răng nói từng chữ một:

- Nguyên tướng quân tới tìm lệnh khuyển ư?

Con chó săn được huấn luyện cỡ này sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện, nhất định là được người khác sai khiến. Chủ nhân của con chó trước mắt này tới rồi.

Nguyên Ngọc trước tiên đưa mắt nhìn Nguyên Tứ Nhân, thấy muội muội có dáng dấp như xem trò vui, chưa bị ức hiếp, thì mới quay nhìn trở lại gần đó:

- Lục thị lang đúng là tri âm của Nguyên mỗ.

Dứt lời, hần đón lấy chó yêu từ tay gia đình, cụp mắt lộ vẻ vô cùng yêu thương chó:

- Ôi chao, Tiểu Hắc Hắc của tao, tao tìm được mày rồi!

Con chó đen hung hăng dữ tợn ban nãy giờ lập tức ngoan ngoãn, đôi mắt ngấn lệ, hết như vừa mới bị đánh.

Nguyên Ngọc đặt chó xuống đất, xong chọt vỗ đầu một cái như bưng bình:

- Nguyên mỗ quên mất Lục thị lang không hợp rơ với chó, gia khuyến khiến ngài bị hoảng sợ rồi ư?

Lục Thời Khanh mỉm cười gỡ miếng ngọc bên kia xuống, đưa lên trước, tránh né không đáp:

- Lệnh khuyến thích miếng ngọc của Lục mỗ, chi bằng cầm luôn cả hai miếng đi.

Nguyên Ngọc đa tạ, đưa tay nhận lấy, cúi đầu nói:

- Còn không mau tạ ơn Lục thị lang.

“Gâu gâu!”

Gương mặt tuần tú của Lục Thời Khanh cứng đờ, mồ hôi trên trán lại tiếp tục rịn ra một lớp dày.

Nguyên Tứ Nhân nín cười.

Nguyên Ngọc giống như lúc này mới chú ý tới nàng, cố ý không vạch trần thân phận của nàng, kinh ngạc nói:

- Ôi chao, Nhân đệ, đệ cũng ở đây à? Đã nói hôm nay ghé phủ hàn huyên, huynh đợi lâu quá không thấy đệ tới nên mới cùng gia khuyến ra ngoài tìm kiếm... Bây giờ quả nhiên đi mòn gót giày tìm chẳng được, ai ngờ có được chẳng phí công!

Dứt lời, hần ra vẻ như muốn bá vai nàng cùng đi.

Xốc nổi, quá xốc nổi.

Khóe môi Nguyên Tứ Nhân co giật, thấy huynh muội Lục gia nhìn chăm chăm họ như nhìn kẻ khủng thì tiếc hận nói:

- A huynh, đừng diễn nữa, người ta biết muội là nữ nhi rồi.

Nụ cười của Nguyên Ngọc cứng lại, bàn tay sắp bá vai nàng chuyển hướng ngay tức khắc, xoay qua vỗ mạnh vào nhau, xoa xoa, lúng túng ho khụ một tiếng, nói với Lục Thời Khanh đang trưng ra ánh mắt lạnh lùng:

- Ồm... nếu đã như vậy, không còn sớm nữa, chúng ta cũng giải tán thôi. Mời Lục thị lang đi trước?

Lục Thời Khanh liếc con chó chặn đường phía trước, duy trì nụ cười mỉm, giọng lãnh đạm:

- Luận phẩm cấp thân phận, Nguyên tướng quân ở trên Lục mỗ, mời ngài đi trước.

Nguyên Ngọc khoát khoát tay:

- Ôi, không được không được, phẩm cấp đều là hư ảo, ngài hiểu mà, ta chỉ là một tướng quân nhân tản, có thể trò chuyện với đại hồng nhân trước mặt thánh nhân như ngài là vinh hạnh của ta. Vẫn là mời ngài đi trước, mời ngài đi trước!

Hai bên giằng co, Lục Sương Dư do dự chốc lát, cắn môi hạ quyết tâm nói:

- A huynh, hay là muội đi trước, huynh theo sau muội nhé!

Nụ cười mím của Lục Thời Khanh sắp duy trì không nổi, hung dữ trừng muối muối, vung tay muốn mở đường.

“Gâu!”

Mới bước ra một bước, y chợt nghe tiếng chó sủa. Y khựng lại, vội xoay người, mặt tái mét vòng qua đầu kia của trường đình mà đi.

Lục Surong Dư ôm chặt tim đuổi theo.

Nguyên Tứ Nhân không nhìn nổi nữa, ôm bụng ngồi phịch xuống băng ghế dựa lan can cười rũ rượi.

Nguyên Ngọc chề chưa đủ, tiếp tục thêm dầu vào lửa, hô vói theo bóng lưng họ:

- Lục thị lang chân yếu đi thông thả, coi chừng ngã!

Đội người đi rồi, hần mới ngồi xuống bên cạnh, hai tay chống lên đầu gối, trừng mắt với Nguyên Tứ Nhân, nói:

- Có chuyện gì vậy, muối vừa mới tới Trường An sao lại chọc phải loại người này?

Loại người này là loại người gì?

Nàng thu lại nụ cười, thần sắc vô tội:

- Không trách muối được, không tin huynh hỏi Thập Thúy xem.

Thập Thúy kể lại đầu đuôi sự việc một lần, xong nói:

- Lang quân, tiểu nương tử mới đến, không muốn gây phiền toái cho ngài, đã cố nhẫn nại lắm rồi.

Nguyên Ngọc nghe xong vỗ đầu:

- Đều là lỗi của a huynh. Nói vậy, tên họ Lục này từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra muối nên mới cố tình trưng bản mặt thối ra, đem ân oán giữa y và huynh liên lụy sang muối.

Nguyên Tứ Nhân chớp chớp mắt khó hiểu:

- Sao y nhận ra muối? Muối chẳng qua hồi năm ngoái... ờ, năm ngoái muối theo cha tiến cung nhận thưởng đúng lúc gặp buổi triều đầu tháng, bá quan tề tụ...

Hèn gì, nàng quần ngực phẳng, vẽ chân mày thô, cũng tô sẫm da, làm sao mà y vừa nhìn liền thấu thân phận nữ nhi của nàng được, hóa ra là từng gặp khuôn mặt này.

Nàng liếc Nguyên Ngọc:

- Ngược lại muối muốn hỏi, sao a huynh lại chọc tới “loại người này” thế?

Nguyên Ngọc há miệng nhưng khó mà cất tiếng, thấy nàng vẫn ung dung nhìn mình thì đành bấu môi:

- Cái gã này nhiều chỗ quái đản lắm, thấy cái gì không đối xứng không chỉnh tề là toàn thân khó chịu. Lúc này muối cũng thấy đấy, bên hông y treo hai miếng ngọc trái phải giống nhau như đúc, người bình thường có ai như vậy không?

Nàng sững sờ, hồi tưởng lại, gật gù:

- Người kỳ lạ.

Hèn gì bị chó tha đi một miếng ngọc liền dứt khoát bỏ luôn miếng ngọc kia.

- Đó đó! Muối không biết đâu, có lần lên triều, huynh chẳng qua chỉ đứng ló ra ngoài hàng ngũ bá quan nửa cánh tay thôi là toàn thân y không thoải mái, nhún bá quan từng người một truyền lời xuống chỗ huynh, bảo huynh đứng cho đoàn chính chỉnh tề vào. Thánh nhân đang nói chuyện, thấy phía dưới xôn xao, thì thà thì thăm nên mất hứng, thét hỏi tại huynh đang làm gì, y liền mặt không đối sắc bước ra khỏi hàng, nói chuyện quái đản huynh đứng không ra đứng cho vãn vũ cả triều đều nghe!

...

- Muối nói xem, y là quan cung phụng tứ phẩm, mỗi lần lên triều đều phải tham gia, còn huynh chỉ là một người không có chức trách thực, một tháng chỉ có hai ngày mừng một và rằm là đến Tuyên Chính Điện nghe chơi cho biết, lâu lâu mới đi một lần, y nhắm mắt làm ngơ là được, sao lại ức hiếp người ta vậy chứ?

Nguyên Tứ Nhân cười không thẳng eo nổi, lau nước mắt hồi lâu mới nói:

- Sau đó thì sao, thánh nhân phạt các huynh thế nào?

Nguyên Ngọc càng giận hơn:

- Rõ ràng là y bói móc không phân trường hợp, thế mà thánh nhân chỉ khiến trách huynh!

Dứt lời, hất than thờ:

- Đừng nhắc nữa, ai bảo người ta được thánh nhân yêu thích, có bản lĩnh ý sùng mà kiêu chứ.

Nguyên Tứ Nhân vốn muốn cười nữa, nhưng nghe được câu cuối thì sắc mặt hơi thay đổi:

- Ý huynh là, Lục thị lang này chính là sủng thần của thánh nhân?

Lời tác giả: Lục Thờì Khanh: Ngẫu được có một chương, sợ đạo diễn Cố vô thường

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chuyện tình

Nghe nàng đột nhiên trở nên nghiêm túc, Nguyên Ngọc không hiểu ra sao, đáp:

- Không sai.

Thánh nhân lẽ ra không chỉ có một sủng thần, vốn cũng không có gì lạ nhưng đáy lòng Nguyên Tứ Nhân đang có tâm sự nên vừa nghe lời này liền liên tưởng đến tình huống trong mơ.

Lần này vào kinh, ngoại trừ ba nhân vật then chốt là lục hoàng tử, thập tam hoàng tử và Huy Ninh Đế, nàng còn phải lần mò nội tình tên sủng thần kia.

Nàng ồ dài một tiếng, thăm dò:

- Nhân vật gì thế, tuổi trẻ đã ngồi lên được địa vị cao, còn được sủng ái như vậy?

- Muội tò mò cái này làm gì?

Nguyên Ngọc trước đó nhận được tin tức ra khỏi thành đón nàng, vội vội vàng vàng còn chưa ăn trưa, đến cầu Lộc, thấy người Lục gia không biết tại sao lại chặn nàng, bèn qua giúp nàng hạ giận, hiện vô cùng đối bụng, chưa đợi nàng đáp đã nói:

- Đi, về phủ hẵng nói, hôm nay a tẩu muội xuống bếp, nấu thức ăn ngon cho muội đấy.

Hai huynh muội rời khỏi đình Lộc vào thành. Dọc đường, Nguyên Tứ Nhân cứ hỏi này hỏi nọ.

Nguyên Ngọc bị quán đến mức bó tay, đành nói:

- Gã đó tên Thờì Khanh, tự Tử Chú, 15 tuổi đậu thám hoa, được thánh nhân xem trọng, một mạch thăng tiến, làm quan bảy năm, hiện nhậm chức môn hạ thị lang, rất có năng lực.

Nguyên Tứ Nhân gật đầu như có điều suy nghĩ.

Trước đó nghe huynh trưởng gọi y là thị lang, nàng nghĩ y là người đứng thứ hai ở nơi nào đó trong lục bộ, bây giờ nghe là nhân vật trong môn hạ tình liền biết được trọng lượng của “Lục thị lang” này. Ở Đại Chu, đây là một chức quan vô cùng có trọng lượng.

Nàng tiếp tục thăm dò:

- Hồi nhỏ trước khi muội rời kinh, ít nhiều cũng có ấn tượng với các thế tộc trăm anh ở thành Trường An, nhưng muội không nhớ có thể gia thư hương nào là Lục gia.

- Lục Tử Chú không phải nhân sĩ Trường An, xuất thân không tính là cao. Lục gia này là vọng tộc ở đông đô, tuy cũng xếp hàng đầu ở địa phương nhưng suy cho cùng vẫn không sánh được với quyền quý kinh thành.

- Vọng tộc địa phương ở đông đô Lạc Dương?

Nguyên Tử Nhân lặp lại:

- Nói vậy, tổ tiên Lục gia có lẽ có người vào kinh làm quan, có tích góp được công lao gì không?

Chẳng qua chỉ có duyên gặp gỡ một lần, nói dăm ba câu mà sao kéo tới tổ tiên người ta rồi.

Nguyên Ngọc ngờ vực nhìn nàng:

- Nguyên Tử Nhân, nói thật với huynh, muội hỏi thăm chuyện này làm gì? Chẳng lẽ là chút qua lại ban nãy khiến muội sinh tâm tư nhi nữ tình trường gì đó với gã họ Lục?

Nàng sững sờ, cười gượng:

- Chưa nói tới chuyện người này tính tình quái gở, chỉ xét chuyện con chó đen của huynh, muội còn dám chọt ngón tay vào miệng nó mà gã to đầu kia lại sợ thành như vậy, muội có thể sinh thiện cảm sao? Và lại...

Nàng tính toán:

- Y bây giờ 22 tuổi, chắc đã có thể thất từ lâu rồi.

- Muội đừng nói, đúng là chưa có.

Nguyên Ngọc hừ lạnh:

- Nghĩ muội cũng không vừa mắt loại thư sinh yếu đuối này đâu. Muội không thích là tốt nhất, đừng có như mấy tiểu nương tử trong kinh thấy sắc liền mê muội, người nào người nấy đều muốn ngáp nghé gã họ Lục đó. A huynh đây có thâm thù đại hận với y, muội nhớ cho kỹ!

Nguyên Tử Nhân thấy hần hiểu lầm xa tít tận chân trời, đành tạm hoãn việc này, bữu môi nói câu “nhỏ nhen” rồi thôi.

...

Nguyên phủ tọa lạc ở phường Thăng Nghiệp đông bắc thành Trường An. Nơi đây gần hoàng thành, xung quanh nhiều dinh thự của các quan to hiển quý, nhà cửa lộng lẫy xa hoa.

Ban đầu khi Nguyên gia xây phủ ở phường Thăng Nghiệp, phụ thân của Nguyên Tử Nhân chưa kiến công phong vương, đợi phong vương rồi thì đi xa đến Diêu Châu trấn thủ tây nam, để nhi tử duy nhất ở lại kinh thành. Còn Nguyên Ngọc chỉ vì hưởng phúc gia đình mà làm vô quan tam phẩm, không có thực quyền, đương nhiên cũng không có chiến tích. Do đó, Nguyên phủ chưa từng xây dựng mở rộng thêm, nơi ở chỉ rộng khoảng 21 mẫu, trong nơi quyền quý tụ tập này không tính là quá lớn.

Qua cửa phủ, Nguyên Ngọc dẫn tới tới phía sau:

- Đưa Tiểu Hắc vào qua cửa hông.

Nguyên Tử Nhân nghe vậy dừng lại, đoán được ý nghĩa hành động này của hần, bèn chân chừ hỏi:

- Sức khỏe a tẩu vẫn chưa tốt lên ă?

Tẩu tẩu Nguyên Tử Nhân thời trẻ từng bị tai nạn tuyết nên mắc bệnh hen suyễn, qua nhiều năm vẫn không khỏi hẳn, không thể chịu nổi kích thích như lông chó.

Nguyên Ngọc sờ đầu nàng qua khăn vấn đầu:

- Cũng vậy, chuyện cũ thôi, muội không cần lo lắng.

Nàng gạt đầu, rất nhanh không nghĩ nữa:

- Muội muốn ăn gà hồ lô, đầu bếp Diêu Châu làm không chính hiệu.

- Muốn ăn mấy con cũng được.

...

Lúc Nguyên Tử Nhân được sáng khoái khẩu vị, dùng bữa với huynh trưởng và tẩu tẩu thì ở Lục phủ phường Vĩnh Hưng, tình hình lại không mấy lạc quan.

Lục Sương Dư sau khi về phòng thì không kiếm được nữa, chui vào chăn gào khóc.

Kỷ thực nàng còn ôm chút hi vọng, nhưng khi Nguyễn Ngọc đến, nhìn đôi mắt hoa đào gần như giống hệt với Nguyễn Tử Nhân kia, nhớ mang máng rằng Điền Nam vương có hai con một trai một gái thì thật sự hết hi vọng. Lúc này ở đình Lộc, nàng vì lo nghĩ cho mặt mũi huynh trưởng nên mới nhẫn nhịn kiềm nén, bây giờ con đau lòng trời dậy, cơm cũng không chịu ăn.

Lục Thời Khanh chẳng khá khẩm gì hơn, trước đó hạ triều liền nghe bẩm báo, nói muội muội lại chạy đến cầu Lộc “ôm cây đợi thỏ” khiến mẫu thân nổi trận lôi đình, không thèm về phủ, bèn đích thân đi bắt người. Khi Lục Surong Dư phái người mời y đi xem người gọi là ‘muội phu’ thì y đã sắp đến cầu Lộc rồi.

Một buổi sáng bị hành hạ tới lui, sau đó lại bị Nguyễn Ngọc trêu chọc khiến trong lòng tích tụ, y làm gì còn thời gian quản đến muội muội không khiến người ta bớt lo. Vừa vào cửa, y liền sai tới bắt hết đầu đuôi câu chuyện cho mẫu thân, sau đó lạnh mặt quay về phòng.

Lục Thời Khanh không lo dùng bữa mà vội vội vàng vàng đi tắm rửa, cẩn thận tắm gần một canh giờ mới cảm thấy trên người không còn mùi con súc vật kia, xong xuôi lại xử lý công văn cả buổi trưa, đến chiều mới nghỉ.

Y xoa xoa ấn đường, cho lui người hầu xung quanh, khi cửa phòng sắp đóng mới chột nói:

- Gọi Triệu Thuật đến đây một chuyện.

Triệu Thuật là nhi tử của Triệu bá quân gia Lục phủ, thường ngày hay thay Lục Thời Khanh lo liệu các việc lật vật.

Rất nhanh, một thiếu niên chưa tới 20 tuổi đến, cung kính đứng trước bàn:

- Lang quân có gì sai bảo ạ?

Lục Thời Khanh tay cầm quyển sách, đầu không ngẩng lên, hờ hững nói:

- Đi điều tra nữ tử họ Nguyễn kia.

Triệu Thuật gật đầu, lấy từ tay áo ra một quyển sổ nhỏ bìa tím, hai tay dâng lên:

- Lang quân.

Y ngẩng đầu nhìn lướt qua:

- Gì thế?

- Thưa, quyển này ghi lại các sự tích lớn nhỏ trong cuộc đời Lan Thương huyện chúa từ trước tới nay ạ.

Y ghen, trước tiên là trách mắng:

- Ai bảo ngươi tự ý điều tra hả?

- Lang quân dạo này để mắt Nguyễn gia chặt chẽ, sáng nay tiểu nương tử lại dính líu đến Lan Thương huyện chúa, trong lòng tiểu nhân biết ngài sẽ yêu cầu như vậy nên bỏ ra mấy canh giờ chỉnh lý thành sách, tuy chưa đầy đủ nhưng ngài có thể xem tạm ạ.

Lục Thời Khanh không nhận, cau mày nhìn quyển sách không mống kia:

- Chưa đầy đủ? Ngươi chê mực trong phủ nhiều quá, dùng không hết à? Một nữ nhi của quận vương khác họ, chỉ chừng đó tuổi thì trải qua bao nhiêu chuyện đặc sắc mà khiến ngươi viết sách?

E là chuyện nhỏ như hạt vừng cũng viết, thay người ta làm một quyển tiểu sử chứ gì.

Triệu Thuật vô tội:

- Vị Lan Thương huyện chúa này đúng là có rất nhiều chuyện để viết...

Thấy y không thích, Triệu Thuật vội đổi giọng:

- Đương nhiên, nói thẳng ra đều là chuyện không mấy quan trọng. Lang quân bận bịu công vụ, để tiểu nhân chọn ra trọng điểm nói sơ qua cho ngài.

Lục Thời Khanh mặt lạnh “ừ” một tiếng, ra hiệu cho hắn nói, bàn tay với những khớp xương rõ ràng từ từ lật một trang giấy, tiếp tục rừ mi xem sách.

Triệu Thuật vỗ gáy sách, há há giọng:

- Muốn hỏi danh hào Lan Thương huyện chúa từ đâu mà có thì phải nói về một chuyện tình cả thế gian chấn động hai năm trước. Năm đó, Nguyên tiểu nương tử vẫn chưa có phong hào đi du xuân nơi dã ngoại, tình cờ gặp một nhóm khách ngoại vực, người dẫn đầu vừa hay là thái tử nước Nam Chiếu cải trang.

...

- Qua lần gặp ấy, thái tử Nam Chiêu sinh lòng mến mộ Nguyên tiểu nương tử, liền viết thư mật gửi Điện Nam vương, tỏ rõ tấm lòng cầu hôn. Điện Nam vương dùng lệnh cấm thông hôn của luật pháp Đại Chu làm lý do, thẳng thắn từ chối, thái tử Nam Chiêu không cam tâm, mấy tháng sau dấy binh tiến đánh tây nam!

Ánh mắt Lục Thời Khanh từ đầu đến cuối luôn nhìn vào quyển sách, không biết có nghe lọt hay không, nhanh chóng lật qua một trang.

Nhưng Triệu Thuật lại càng nói càng hăng say, lên giọng cao vút:

- Nam Chiêu dấy binh xâm lược, biên quan chiến sự căng thẳng, Đại Chu ta không địch lại, nhiều lần bại lui. Đúng lúc này, thái tử Nam Chiêu lên tiếng, nói nếu Chu hoàng lệnh cho nữ nhi của Điện Nam vương hòa thân sẽ nguyện lui binh, dễ dàng từ bỏ thành trì, cùng ký kết hiệp ước hòa bình với Đại Chu ta!

...

- Địch mạnh ta yếu, nếu không đồng ý, e rằng tây nam nguy hiểm. Nguyên tiểu nương tử tuy không phải họ Trịnh hoàng gia nhưng ngoại tổ mẫu lại là công chúa cùng thế hệ với tiên hoàng, nếu lệnh cho nàng ấy dùng danh hiệu nữ nhi hoàng tộc để hòa thân với Nam Chiêu cũng có thể xem như thượng sách. Giữa lúc triều thần thi nhau dâng tấu xin thánh nhân nhân nhượng cầu hòa, Điện Nam vương gửi cấp báo lên kinh, khẩn cầu thánh nhân cho ông ấy kỳ hạn mười bốn ngày, ông ấy chắc chắn sẽ đánh tan quân địch, không thành công sẽ lấy cái chết tạ tội.

Nói tới đây, tâm trạng hân tưng vọt, mặt đỏ bừng, thời khắc xúc động, hân tiện tay cầm cái thước chặn giấy trên bàn, nói:

- Kết quả ngài đoán thế nào?

Dứt lời, hân vỗ thước chặn giấy xuống bàn vang tiếng “cạch” trong trẻo.

Lục Thời Khanh bị chấn động, ngẩng đầu lên, mắt nheo thành một khe nhỏ, muốn bốc lửa.

Lòng Triệu Thuật kêu lộp bộp, tay run run vội trả thước chặn giấy của Diêm vương về chỗ cũ.

Lục Thời Khanh nhìn chằm chằm hân, nói:

- Kết quả Điện Nam vương đánh Nam Chiêu đại bại, mùa xuân năm sau, phụng chỉ vào kinh nhận thưởng. Thánh nhân gặp nữ nhi Nguyên thị thì mừng rỡ, giáng danh hào công chúa ban đầu định tứ phong để hòa thân xuống mấy bậc, sắc phong nàng ấy là “Lan Thương huyện chúa”...

Nói đến đây, y hơi thở chậm lại, gằn từng chữ hỏi:

- Triệu Thuật, người ăn no rừng mỡ, kể chuyện cả triều đều biết cho ta nghe hử?

Lúc này y vừa nghe mở đầu đã biết là những lời thừa thãi nhưng vì đang chăm chú vào quyển sách trên tay nên lười ngắt ngang, tưởng hân chỉ chốc lát là nói xong, ai ngờ tiểu tử này lại dông dài hồi lâu hết như mấy tên kể chuyện.

Triệu Thuật nghiêm mặt:

- Lang quân nói không sai. Nhưng ngày huyện chúa vào kinh, ngài lại xuôi nam đi công tác mấy tháng mới về, nên chuyện sau đó có lẽ ngài không rõ.

Lục Thời Khanh liếc hân:

- Ba câu nói không tới trọng điểm thì đi ra ngoài.

Triệu Thuật rùng mình, nói:

- Nghe nói ngày làm lễ sắc phong, cửu hoàng tử trong triều cũng vừa gặp nàng ấy liền sinh lòng ái mộ, sau đó nhiều lần khẩn cầu thánh nhân ban hôn, thánh nhân không những không đồng ý mà còn lạnh lẽo đề việc này xuống.

Môi mông của Lục Thời Khanh cong lên, cười lạnh, không biết nghĩ đến điều gì.

Triệu Thuật:

- Lang quân, tiểu nhân hiếu kỳ, Lan Thương huyện chúa thật đẹp như lời đồn sao? Bên ngoài đều nói tiểu nương tử này là ngọn nguồn họa quốc...

Hỏi xong, hân cảm giác bầu không khí không đúng, nghĩ mình lỡ miệng vượt quy củ, bèn căng thẳng nuốt nước miếng.

Lục Thời Khanh nhìn hân như cảnh cáo:

- Cửu hoàng tử tuổi nhỏ, tâm tính không kiên định, nay thích cái này, mai thích cái kia, ham mới mẻ cũng không lạ. Còn về thái tử Nam Chiêu... người tưởng hân tâm trí bất thường hay chưa từng thấy nữ nhân? Hay người tưởng Nam Chiêu vương là kẻ bất tài, để mặc nữ tử tùy tiện làm bừa? Thêm vào

đó, người thử ra ngoài du xuân xem, có thể ngẫu nhiên gặp thái tử nước khác không?

Triệu Thuật trầm nhủ với tướng mạo bình thường của mình, có ra ngoài cũng vô dụng, ai mà thềm gài bẫy. Nhưng ngoài mặt hắn nghiêm lại, nịnh nọt nói:

- Lang quân ánh mắt sắc bén, tiểu nhân cần học hỏi ngài.

Lục Thời Khanh đề sách xuống, nhấp ngụm trà, ừ một tiếng, sắc mặt tốt hơn chút ít.

- Nói tới nói lui, điều lang quân quan tâm nhất hẳn là chuyện huyện chúa đột nhiên vào kinh. Trước mắt tiểu nhân điều tra được, ban đầu ở Diêu Châu, Điền Nam vương đã phái một đội thân tín hộ tống huyện chúa dọc đường, chỉ là không hiểu vì sao, những người này đều bị huyện chúa nửa đường sai trở về.

Lục Thời Khanh nheo mắt, khớp ngón trỏ đặt dưới môi, không biết đang nghĩ gì.

- Về chuyện huyện chúa vào kinh là ngẫu nhiên hay có nguyên do khác, tiểu nhân vẫn đang điều tra...

- Không cần.

Lục Thời Khanh ngắt lời hắn:

- Tuyệt đối đừng bứt dây động rừng, chuyện này để ta làm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mỹ nhân vừa tắm

Trường An giữa hạ nóng kinh người, khác Điền Nam một trời một vực.

Nguyên Tứ Nhân bị ánh mặt trời chiếu sọi, mấy ngày liền không ra khỏi cửa, có lần nhận được tạ lễ do Lục lão phu nhân đưa đến, nói là cảm kích nàng năm ngoái ra tay giúp đỡ, đồng thời xin lỗi vì hành vi lỗ mãng của Lục Sương Dư mấy ngày trước.

Việc vặt vãnh này xem như xong. Nàng không để ý nhiều, một lòng lo nghĩ chính sự, sai Giản Chi ra ngoài nghe ngóng tình thế trong kinh, đồng thời để tâm đến động tĩnh trong phủ.

Mấy ngày kế tiếp, nàng cảm thấy trong nhà có vấn đề.

Nàng và huynh trưởng xa cách nhiều năm, tuy luôn thư từ qua lại nhưng dấu sao cũng không thể qua những con chữ ít ỏi trên giấy mà hiểu rõ tình trạng của huynh ấy được. Trong ấn tượng của nàng, huynh trưởng từ nhỏ không thích học hành, luyện võ, thờ ơ với chính trị, càng không có ý tranh danh. Nhưng mấy ngày nay, nàng phát hiện trong phủ có vài hạ nhân có hành vi kỳ lạ, dường như thường đàm luận với huynh ấy ở thư phòng, mà mỗi lần đàm luận đều rất lâu.

Những người này không giống tôi tớ mà giống môn khách nuôi trong phủ hơn.

Nhưng huynh trưởng ngay cả một chức trách thực sự cũng không có thì cần môn khách làm gì? Nguyên Tứ Nhân từng hỏi hai lần, Nguyên Ngọc đều tránh né.

Hỏi thẳng không được thì phải vòng vèo thôi.

Sau giờ Ngọ hôm nọ, nàng tìm huynh trưởng đánh cờ, chờ đánh qua mấy ván, nàng mới gõ gõ con cờ thăm dò:

- Trong thư lần trước a huynh gửi có nói lục hoàng tử tặng huynh một con chim họa mi giống hiếm, sao nay không lấy ra cho muội xem?

Tay cầm cờ của Nguyên Ngọc khựng lại:

- Bây giờ muội thích thưởng thức chim rồi hả? Mai huynh bảo người mua một con chim lanh lợi cho muội chơi.

- Muội không thềm đâu, đồ quý nhân tặng mới hiếm lạ.

- Có gì đâu hiếm lạ.

Nguyên Ngọc nhìn nàng:

- Nuôi chưa được mấy ngày là chết giấc.

Nguyên Tử Nhân giống như không hề để ý, nhìn vào mắt hấn, chống cằm nói:

- Vậy bảo ngài ấy tặng thêm con nữa.

- Người ta là hoàng tử, có thể nghe a huynh muội sai bảo à?

Nàng ồ lên, thất vọng nói:

- Muội tưởng a huynh và ngài ấy có giao tình tặng chim, lẽ ra phải khá thân chứ...

Nguyên Ngọc “hừm” một tiếng khó hiểu. Muội muội hình như không phải người cô chấp với đồ vật. Nếu muội ấy không phải hứng thú với chim của lục hoàng tử thì chính là hứng thú với lục hoàng tử?

Hấn dứt khoát không đánh cò nữa, nghiêm mặt nói:

- Cha gửi thư tới nói muội nhớ huynh nên lặn lội đường xa tới Trường An, nhưng huynh thấy không giống... có phải muội gạt cha, thực ra là lên tới tìm lang quân như ý không?

Nguyên Tử Nhân nghen.

Nàng đương nhiên vừa dụ vừa dỗ cha mẹ, bằng không sao có thể đi chuyến này chứ. Nhưng huynh trưởng hiểu lầm theo hướng như vậy cũng không phải chuyện xấu. Dù sao, trước mặt nàng vẫn không thể nào nói ra sự thực.

Khoan nói tin tức quá ít, không thể kết luận cảnh trong mơ là thật hay giả, dù chính xác đó là cảnh thực tương lai, nàng cũng không thể dễ dàng nói cho phụ thân và huynh trưởng nghe. Bởi họ đều là người không tin tà thuyết quỷ thần, muốn khiến họ tin, dù không thể lấy ra bằng chứng cụ thể, cũng không thể chỉ là lời nói suông.

Quan trọng hơn, phụ thân là lão ngoan cố với một tấm lòng son, chính trực đến mức gần như ngu trung, còn huynh trưởng thì tính cách dễ dao động, hay tin người, chuyện này phải làm sao để tránh phản tác dụng, nàng phải từ từ suy xét.

Nàng nghĩ nghĩ, quyết định, bèn cười nói:

- Đứng đây.

Nguyên Ngọc trở mắt hồi lâu, chỉ vào nàng:

- Giỏi! Là cha mẹ không thương muội hay a huynh lạnh nhạt muội mà khiến muội gấp gáp hất mình ra ngoài hả?

Hấn tức giận, chống bàn đứng dậy:

- Lần trước hỏi thăm huynh về Lục Tử Chú, lần này lại hỏi thăm lục hoàng tử, Nguyên Tử Nhân muội giỏi lắm, khẩu khí không nhỏ nhỉ!

Lại để mắt tới hai mỹ nam dung mạo đứng đầu Trường An! Là Nguyên Ngọc hấn không đủ đẹp không đủ tuấn tú nên mới khiến muội muội bị người ta quyến rũ?

Nguyên Tử Nhân đứng dậy kéo hấn ngồi xuống, đỡ:

- Tại lang quân của Diêu Châu không đủ cho muội ngắm mà! Muội cũng đâu vội gả, chỉ là tìm hiểu sớm sớm chút thôi. A huynh cũng biết chuyện Nam Chiếu đấy, chuyện đó muội tránh được rồi, nhưng lỡ có lần kể tiếp thì sao?

Mặt nàng lộ vẻ mơ ước:

- Lục thị lang lần trước, muội đã biết a huynh không thích y, vậy lục hoàng tử thế nào?

Nguyên Ngọc liếc nàng, ấp úng do dự một lát mới nói không thiện cảm:

- Không thích hợp.

Nguyên Tử Nhân quán hời lý do, quán hời lâu mới được một câu giải thích mơ hồ:

- Con người lục hoàng tử thì tốt, nhưng tình thế trong triều phức tạp, cửa hoàng gia há có thể tùy tiện vào sao? Muội sớm bỏ ý nghĩ này đi.

- Từ khi tiên thái tử bị phế xử tử, vị trí thái tử bỏ trống lâu ngày, cái gọi là tình thế trong triều không phải là mấy hoàng tử tranh vị ư? Nói vậy, lẽ nào lục hoàng tử cũng gấp nghề ngài vàng?

Nguyên Ngọc bị nàng làm kinh hãi:

- Muội đúng là gan lớn bằng trời, cái gì cũng dám nói!

Nhìn phản ứng này của hần, lòng Nguyên Tứ Nhân căng thẳng.

Đại Chu bây giờ không một hoàng tử nào là dòng chính chính thống. Nàng nghe Giản Chi nói, nhìn từ bên ngoài, người muốn tranh ngôi thái tử là hai hoàng tử khá lớn tuổi. Còn lão lục hơi nhỏ tuổi hơn, thể lực nhà mẹ đẻ yếu ớt, không được thánh sủng, cảnh ngộ bình thường, không phải là đối tượng dự bị thái tử mà mọi người kỳ vọng, lẽ ra không có dã tâm này.

Nhưng nhìn thái độ của huynh trưởng, rõ ràng là không phải như vậy.

Dù lục hoàng tử ôm chí lớn nhưng nếu không phơi bày thì huynh trưởng nhân tàn này của nàng sao lại biết?

Nguyên Tứ Nhân khom người tiến đến bên tai hần:

- Thấy huynh gấp gáp như vậy, không phải là gạt cha...

Nàng kéo dài âm cuối ra, nói:

-...tham dự phe phái trong triều chứ?

Nguyên Ngọc bị dọa suýt nhảy dựng lên, miễn cưỡng trấn định nói:

- Huynh đâu có! Muội đừng nghĩ nhiều, cũng đừng nói bậy với cha!

Dứt lời, hần không còn muốn chơi cò nữa:

- Không còn sớm, a huynh muộn chút có khách quý cần tiếp đãi, muội cứ dùng bữa với a tẩu trước.

Nguyên Tứ Nhân gật đầu, rồi đi như người chẳng liên quan, trở về nàng lặng lẽ nói với Thập Thụy:

- Tối nay phủ có khách, thay ta theo dõi.

...

Sau bữa tối, Nguyên Tứ Nhân vừa tắm rửa xong liền nghe Thập Thụy nói khách tới, đang được người hầu dẫn đến thư phòng của huynh trưởng.

Huynh trưởng hiển nhiên có việc giấu nàng, thậm chí rất có khả năng cũng giấu cả phụ thân, nếu vị “khách quý” này vào thư phòng rồi, e là nàng khó gặp.

Nàng dẫn tỳ nữ thay y phục cho nàng tay chân lạnh lẽo chút, sau một phen sửa soạn vội vàng, nàng vội vã chạy ra khỏi viện, mái tóc đen hơi ướt xõa sau gáy, chưa kịp chải.

Gió đêm khô nóng, Nguyên Tứ Nhân chạy xuất mồ hôi, nàng chọn một con đường nhỏ chạy một mạch đến hành lang trước thư phòng huynh trưởng thì dừng lại, vịn tay lên cột hành lang thở dốc.

Nàng nhìn quanh quất, đang than vãn chẳng lẽ đã muộn một bước thì chợt nghe tiếng bước chân từ chỗ rẽ đầu kia truyền đến.

Nguyên Tứ Nhân ngẩng đầu, chưa kịp đứng thẳng, người đó đã vòng qua chỗ rẽ, không hẹn mà bốn mắt nhìn nhau.

Đó là một nam tử áo đen tay áo rộng, râu tóc, đeo mặt nạ bạc che khuất hoàn toàn dung mạo, ngay cả mắt mũi miệng cũng chỉ vừa lộ ra, không thể nào phân biệt được khỏe môi và đường viền mắt.

Dường như y cũng không ngờ bên đây có người, bèn hơi chậm lại, dừng bước.

Trời chưa tối hẳn, ánh nắng còn sót lại len qua khe hở đầu hành lang, cả thành Trường An đều bị bao phủ trong quang sáng nhá nhem ấy. Nữ tử trước mắt cũng vậy.

Ánh mắt y đầu tiên nhìn vào tay Nguyên Tứ Nhân, thấy lòng bàn tay nàng chống lên cột hành lang, ngón tay như mảnh ngọc được màu son đỏ thắm của cây cột tôn lên, vô cùng trắng nõn.

Ánh mắt hơi dao động, y lại thấy nàng mũi ngọc ngà mây lá liễu da ngọc thạch môi anh đào, đôi gò má ửng đỏ, vài sợi tóc ướt dính bên má, đôi mắt như phủ tầng sương ẩm, môi khẽ hé vì kinh ngạc, thấp thoáng lộ ra hai chiếc răng trắng tẻo.

Sau một thoáng khựng lại, y chấp tay thi lễ chào nàng.

Nguyên Tứ Nhân hoàn hồn, thẳng eo, gật đầu, vô cùng tự nhiên đón nhận cái chào ấy, giả vờ hỏi người hầu phía sau y, kéo dài giọng:

- Vị này là ____?

Người hầu đáp:

- Thừa tiểu nương tử, vị tiên sinh này là khách quý của lang quân ạ.

Quả nhiên hỏi cũng như không. Chạy cả nửa ngày, ngay cả người ta mặt vàng hay mặt trắng cũng không biết.

Thấy y gật đầu tỏ ý cáo từ, Nguyên Tứ Nhân có chút không cam tâm, bước lên phía trước, giành gỗ cửa phòng Nguyên Ngọc.

Động tác này của nàng khiến váy hoa trên người đong đưa, hương bồ kết và hương hoa lộ thoảng qua nơi đầu mũi nam tử, khiến y vô thức lùi về sau một bước.

Nguyên Tứ Nhân cười tí mắt, không nhìn y cũng không giải thích, gọi với vào trong:

- A huynh, muội làm rơi đồ trong thư phòng.

Nguyên Ngọc nói:

- Vào đi.

Lúc này nàng mới nhìn nam tử phía sau, xưng hô dựa theo cách xưng hô của tôi tớ:

- Mời tiên sinh cũng vào.

Dường như y cực kỳ tuân thủ lễ pháp, lại gật đầu với nàng lần nữa.

Nguyên Ngọc nghe tiếng, vội ra đón, mặt lộ vẻ kính trọng:

- Tiên sinh đến rồi.

Sau đó hần nhỏ giọng nói với Nguyên Tứ Nhân:

- Rơi đồ gì thì cứ nói với huynh, lát huynh bảo người đem qua cho muội.

Nàng khoát khoát tay, giọng tùy ý:

- Tự muội tìm là được.

Nguyên Ngọc nghe, đành trước tiên mời khách ngồi, nói:

- Xá muội lỗ mẫn, nếu có đắc tội, mong tiên sinh tha thứ.

Nguyên Tứ Nhân vừa đi khắp phòng tìm kiếm vừa đồng tai lên, nghe nam tử nọ nói:

- Tướng quân khách sáo rồi.

Là một giọng nói rất trầm mạnh, nghe có vẻ lớn tuổi hơn huynh trưởng đang nhọc quán rất nhiều.

Nguyên Ngọc và y ngồi bên bàn, thấy Nguyên Tứ Nhân đi loạn xạ như ruồi mất đầu, qua một lát, hần giục:

- Tứ Nhân, muội làm rơi gì thế? Huynh đang muốn bàn công chuyện.

Nàng đứng dậy khỏi ghế bàn, tóc trước trán bị rối, không chút xấu hổ nói:

- A huynh cứ bàn đi, quản muội làm gì, muội tìm được sẽ quay về, không làm lỡ chính sự của huynh đâu.

Nguyên Ngọc đành cười khan với người đối diện.

Nam tử nhìn thẳng, mặt bị mặt nạ che kín, không nhìn ra tâm trạng.

Nguyên Tứ Nhân vờ vịt nửa ngày, không thấy hai người lên tiếng nữa, xem ra huynh trưởng đã quyết định không cho nàng nghe, nàng đành thôi, mượn bức bình phong che chắn, khom lưng liếc mạng bút viên trên châu thêu trên đôi giày xuống, mừng rỡ đứng dậy:

- A!

Nàng quơ viên trên châu trên đầu ngón tay:

- A huynh, muội tìm thấy rồi!

Nguyên Ngọc đau đầu nhìn nàng:

- Vậy mau về phòng đi.

Diễn xuất của muội muội hẳn đoán là được kể thừa từ hấn, vụng về y chang.

Nàng mỉm cười bước tới:

- Vâng, a huynh bận việc nhé.

Xong, nàng chỉ chỉ quả vải trên bàn, ra hiệu cho nam tử đối diện ăn:

- Tiên sinh, vải này ngọt lắm đấy.

Nam tử lại gật đầu đáp lễ, ánh mắt lướt qua gấu váy nàng, thấy một góc giày màu hạnh, nhanh chóng dời tầm mắt.

Chờ Nguyên Tứ Nhân đi rồi, Nguyên Ngọc mới lúng túng nói:

- Khiến tiên sinh chê cười.

Y lắc đầu:

- Lệnh muội thẳng thắn thuần khiết, sao lại chê cười chứ.

Nguyên Ngọc cảm thấy lời này như đang nói mát.

Trước đây mẹ đặt tên cho muội muội là “Tứ Nhân” nhằm ngụ ý tốt, không ngờ muội ấy lại nửa đường đi chệch, không hề văn nhã, nào là đánh mã cầu, chơi xúc súc, lại còn đầy bụng ý xấu. Đặc biệt mấy năm nay ở địa giới tây nam tự do rộng lớn, lại có cha mẹ nuông chiều, muội ấy quả thực là rất ngênh ngang.

Hắn thờ dài, sau đó hỏi chính sự:

- Lần này tiên sinh chủ động hẹn là vì chuyện gì?

Nam tử nói:

- Tướng quân có từng lo suy xét hôn sự cho huyện chúa?

Nguyên Ngọc sửng sốt:

- Sao tiên sinh lại nói lời này?

- Tại hạ lần này đến thay lục hoàng tử đưa thuốc an thần. Điện hạ thấy tướng quân do dự khó chọn nên nguyện nạp huyện chúa làm phi, thể hiện thành ý, đồng thời cam kết, nếu chuyện thành thì quãng đời còn lại chắc chắn sẽ cùng huyện chúa hưởng vinh hoa, tôn trọng lẫn nhau, nếu chuyện bại thì cũng sẽ dốc toàn lực bảo đảm huyện chúa và trên dưới Nguyên gia tính mạng bình an.

Thần sắc Nguyên Ngọc căng thẳng.

Nam tử khẽ mỉm môi mỏng, hỏi:

- Tướng quân thử nghĩ xem, nếu có lớp quan hệ giữa huyện chúa và điện hạ thì thuyết phục lệnh tôn... chẳng phải dễ như ăn cháo sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mặc cho người hái

Mấy ngày sau, Nguyên Tứ Nhân nhận được một thiếp mời rắc bột vàng mời nàng đến Phù Dung Viên thưởng hoa, ký tên Trịnh Bái.

Nàng biết người này, là cửu hoàng tử ốm yếu trong triều, từng có duyên gặp mặt nàng một lần ở Đại Minh Cung vào ngày lễ sắc phong. Khi đó phụ thân được thánh nhân giữ lại nghị sự, nàng và huynh trưởng về phủ, dọc đường gặp phải kiệu của hắn.

Mắt hắn nhìn nàng cứ mở to ra, ngăn không cho nàng đi, miệng đầy lời chòng ghẹo. Huynh trưởng thấy hắn can quấy thì tức giận, hung dữ với hắn một câu.

Kết quả hai mắt Trịnh Bái trợn ngược, hôn mê. Nghe nói sau đó hắn tái phát bệnh đau đầu, ở trên giường ê a mấy tháng mới khỏi.

Bây giờ nàng mới biết, lúc nàng vào kinh, Trịnh Bái đã năm lần bảy lượt muốn đến nhà bãi phòng nhưng đều bị cung nhân cản lại, đành gián tiếp nhờ người đưa thiệp tới.

Chẳng qua là xưa nay huynh trưởng không thích hắn giờ lại nhận tấm thiệp này. Nàng cảm thấy bên trong có điều mờ ám.

Lúc Nguyên Ngọc giao thiệp mời vào tay nàng, vẻ mặt không quá tự nhiên:

- Nếu muội lười ứng phó thì thôi, a huynh từ chối thay muội, không phải sợ.

Nàng đương nhiên lười. Cừu hoàng tử này chưa từng để lại tên trong mơ, đoán chừng không phải nhân vật quan trọng, mà ấn tượng lần trước để lại cho nàng lại quá kém. Loại người háo sắc tùy tiện này, nếu không phải trở ngại về thân phận thì nàng nhất định tìm người bẻ gãy tay hắn.

Nàng dứt khoát nói:

- Muội không đi.

Nguyên Ngọc trầm ngâm chốc lát:

-...Nếu lục hoàng tử cũng cùng đi thì sao?

Nàng sững sờ, mắt sáng lên:

- Thật chứ?

Nguyên Ngọc nhìn rõ ràng những biến đổi trên vẻ mặt của nàng từ đầu đến cuối, trong lòng khó nói có cảm xúc gì, ngoài miệng nói:

- A huynh lừa muội làm gì? Nếu chỉ là tên háo sắc kia thì huynh từ chối lâu rồi, đâu còn tới hỏi ý muội chi.

Dứt lời, hắn thăm dò:

- Lần trước không phải muội nói với a huynh...

Tốt xấu gì cũng có cơ hội gặp khuôn mặt thật của kẻ thù trong mơ rồi.

Chưa chờ Nguyên Ngọc nói xong, Nguyên Tứ Nhân đã nói:

- Được, muội đi.

...

Hôm sau, tâu tâu của Nguyên Tứ Nhân là Khương Bích Nhu cùng nàng đến Phù Dung Viên.

Phù Dung Viên ở thành nam, gần bờ hồ Khúc Giang, núi xanh nước biếc, đình đài lầu các, vô cùng xinh đẹp. Hiện đang là thời tiết tốt để thưởng thức hoa sen, Trịnh Bái mời Nguyên Tứ Nhân đến đây, có lẽ cũng đã phí một phen tâm tư.

Nguyên Tứ Nhân trông rất hứng thú, cười nói với Khương Bích Nhu suốt đường. Hai người được tỷ nữ dẫn tới một tòa trúc lầu dựa núi gần sông, chờ khi vào bên trong, không bị ánh mặt trời chiếu rọi, nàng mới bỏ chiếc nón có vải che xuống.

Đến nơi cao nhất, thấy cửa gian phòng nhỏ mở lớn, ở giữa đặt chiếc bàn dài rộng, bên bàn là ba nam tử đang ngồi, họ đều mặc áo bào châu, đai lưng gấm, trâm ngọc vấn tóc, thoạt nhìn đều là đáng vè của danh sĩ phong lưu.

Nguyên Tứ Nhân vừa nhìn liền thấy người dựa ở ngoài cùng nhất, bước chân không khỏi khựng lại.

Sao Lục Thời Khanh cũng ở đây? Còn mặc màu đỏ son chói nữa, cứ như sợ không sáng mù mắt người khác không bằng.

Khương Bích Nhu bên cạnh thấy nàng dừng lại cũng dừng lại theo. Ba người bên kia chú ý tới động tĩnh bên này, dừng trò chuyện nói cười, cùng nhau nhìn sang.

Nguyên Tứ Nhân bị trận chiến này làm chấn động.

Ngoại hình họ đều khá tốt, lại ngồi thành hàng, hơi có ý như thể mặc cho nàng hái.

Ý nghĩ này vừa hiện, ánh mắt nàng lướt qua Lục Thời Khanh, nhìn người ngồi ở chính giữa nhất.

Người này mặc áo bào cổ tròn màu xanh xám nhạt, trên áo bào thêu chìm hoa văn mây bạc, giữa tóc trang sức một cây trâm ngọc bích, hẳn là lục hoàng tử Trịnh Trạc. Tư thái hòa nhã lịch thiệp, dung mạo như tên, sáng sủa rạng rỡ, không hề thô thiển như trong tưởng tượng của nàng.

Nhận ra ánh nhìn đánh giá ấy, Trịnh Trạc khẽ mỉm cười với nàng, hơi có phần khiêm tốn không phù hợp với thân phận.

Nguyên Tử Nhân đang nghĩ, nếu giấc mơ là thật thì đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Đương nhiên, ngoài mặt nàng vẫn cười đáp lại hắn.

Cười qua cười lại như vậy, có người ngồi không yên. Trịnh Bái ngồi trong cùng nhất chợt đứng dậy, đi về phía nàng nghênh đón.

Trịnh Bái tuổi còn nhỏ, khuôn mặt vẫn chưa hết nét trẻ con, lúc này hai mắt sáng rực, mặt hơi ửng hồng, như thể thấy mỹ nhân là toàn thân thư thái, ngay cả bệnh tật cũng bay biến, cứ nhìn chăm chăm Nguyên Tử Nhân mãi.

Nàng mặc bộ váy màu đỏ thắm, thắt lưng màu xanh nhạt buộc nút song điệp, ở giữa tết một đôi chuông bạc xinh xắn, tóc đen ba phần búi bảy phần xõa, giữa tóc được trang điểm bằng một chiếc vòng bạc rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Trịnh Bái từng đọc ghi chép về cảnh vật địa lý, biết không ít người vùng tây nam chuộng trang sức bạc, có một phong vận khác so với Chu kinh, thoáng chốc hắn cảm thấy loại phụ nhân toàn thân trang nhã như Khương Bích Nhu thực quá âm đạm, hắn đến trước mặt hai người, trực tiếp bỏ qua Khương Bích Nhu, chào Nguyên Tử Nhân:

- Nhân biểu muội!

Gioại tổ mẫu quá cố của Nguyên Tử Nhân là muội muội khác mẹ với tiên hoàng, tính ra thì Huy Ninh Đế xem như biểu cữu của nàng, Trịnh Bái gọi nàng một tiếng biểu muội cũng không sai.

Chỉ là cách gọi này thực khiến người ta nổi một lớp da gà.

Nàng kiềm chế sự không thoải mái trong lòng, cùng tẩu tẩu hành lễ với hắn, nhưng vừa ngẩng đầu liền bị hắn đè mu bàn tay lại, giọng hắn đầy dịu dàng:

- Nhân biểu muội không cần đa lễ...

Nguyên Tử Nhân tự mình biết mình. Nàng có thể ngênh ngang ở Diêu Châu nhưng đến Trường An thì thân phận nàng không đủ nhìn, đặc biệt còn có giấc mơ cực kỳ bi thảm nhắc nhở nàng phải thận trọng trong lời nói cử chỉ nên nàng càng không tùy ý gây xích mích ở cái nơi ăn thịt người này.

Nhưng nàng không phải chuyện nào cũng nhịn.

Nàng rút tay về, ngoài cười trong không cười nói với Trịnh Bái:

- Cữu điện hạ, thực xin lỗi, Tử Nhân có bệnh sạch sẽ.

Thập Thúy theo sau nàng đứng lúc dâng lên một chiếc khăn cho nàng lau.

Khương Bích Nhu lặng lẽ kéo ống tay áo của nàng, ra hiệu nàng nhẫn nhịn, vừa vừa phải phải là được.

Thấy mặt mũi Trịnh Bái trắng bệch, Trịnh Trạc vội đứng dậy tới hòa giải, cười nói:

- Lần đầu ta biết đến bệnh sạch sẽ là ở chỗ Lục thị lang. So với Tử Chú thì huyện chúa có lẽ đã nhẹ rồi.

Nguyên Tử Nhân thấy Lục Thời Khanh cúi đầu nhấp trà, thầm nghĩ người này đúng là nhiều tật xấu. Nàng không có bệnh sạch sẽ gì đâu, chỉ là giả vờ thôi.

Có bậc thêm này, nàng cũng thuận theo bước xuống. Dù sao mẫu thân của Trịnh Bái đứng hàng tứ phi, xem như được sủng ái, thế lực nhà mẹ đẻ lớn, nếu thật đắc tội hắn thì nàng không có gì tốt để hưởng, đám xong là phải xoa ngay, bèn vội cười với hắn:

- Cữu điện hạ, không biết vị này là __?

Trịnh Bái thấy nàng nhận ra mình nhưng không nhận ra Trịnh Trạc thì lập tức cao hứng, hí hửng:

- Đây là lục ca ta!

Nguyên Tử Nhân giả vờ như chợt hiểu ra, hành lễ với Trịnh Trạc, tiếp đó vừa vào theo hắn vừa hỏi:

- Vậy theo ý ban nãy của lục điện hạ, chẳng lẽ nếu đổi thành Lục thị lang thì phải chặt tay mình à?

Lục Thời Khanh quay mặt sang, mắt phượng hẹp dài nheo lại:

- Huyện chúa thật biết nói đùa.

- Đúng là ta hay được khen vậy lắm.

Thấy Nguyên Tứ Nhân và Khương Bích Nhu ngồi xuống, Trịnh Bái cũng vào theo, tiếp lời:

- Thế có ai từng khen Nhân biểu muội dung nhan tuyệt sắc, nhân gian khó tìm chưa?

Nguyên Tứ Nhân tựa như nghe không hiểu ý lấy lòng của hắn, gật đầu:

- Có, là Lục thị lang đấy.

Lục Thời Khanh không lên tiếng, nhưng ánh mắt bầy tỏ: lúc nào?

Nàng cười giải thích:

- Có điều cách dùng từ của Lục thị lang khi đó là: ‘dáng vẻ đường đường, phong độ ngời ngời’.

Trịnh Trạc hình như không quá dám tin, kinh ngạc hỏi:

- Từ Chú còn biết khen người à?

Mặt Lục Thời Khanh lộ vẻ không vui:

- Nhất thời tron miệng.

Dứt lời đại khái là cảm thấy chân răng hơi ngứa, y lại cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Nguyên Tứ Nhân chú ý tới, ly trà ngọc bích men trắng bên tay y có kiểu dáng khác mấy ly khác trên bàn trà, ước chừng là chính y mang tới, thầm nghĩ đúng là mắc bệnh sạch sẽ không sai.

Trịnh Bái âm thầm hiểu kỳ Nguyên Tứ Nhân sao lại quen biết Lục Thời Khanh, nhưng sợ mỹ nhân lại giận nên không tiện bám lấy hỏi, bèn chỉ vào trái cây trong bát đĩa trên bàn, nói:

- Nhân biểu muội cứ yên tâm ăn, trái cây này rất sạch sẽ.

Trịnh Trạc thấy hắn nói chuyện ngớ lơ Khương Bích Nhu thì bổ sung thay hắn:

- Cũng mời Nguyên phu nhân.

Khương Bích Nhu vốn chỉ là theo tới, đương nhiên không để ý, mỉm cười cụp mắt:

- Đa tạ điện hạ.

Tòa trúc lâu này tổng thể tám mặt, một mặt cửa lớn, bảy mặt cửa sổ, mỗi cửa sổ là một cảnh khác nhau.

Trịnh Bái so sánh các cảnh, nói từ xuân thu đến đông hạ của Phù Dung Viên, từ lầu Tử Vân tới núi Bồng Lai, Nguyên Tứ Nhân nghe mà thấy khát nước gặm hân, nàng ăn liên tục mấy quả vải, thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Chờ hắn hơi dừng lại, nàng nhìn Trịnh Trạc đối diện chưa động vào chút đồ ăn nào, hỏi:

- Lục điện hạ không ăn vải sao? Ngọt lắm.

Câu này của nàng có chút ý đảo khách thành chủ. Trịnh Trạc ngẩng đầu, cười nhìn nàng.

Tướng ăn của Nguyên Tứ Nhân tự nhiên, không che giấu kín đáo như các nữ tử bình thường, nhưng lại cực kỳ trang nhã, quả vải linh lung trắng muốt đến bên môi đầy đặn điểm lệ của nàng không hiểu sao lại khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Hắn liền thuận thế ăn một quả, xong nói:

- Đúng là rất ngọt.

Lại hỏi Lục Thời Khanh luôn ở bên cạnh uống trà:

- Từ Chú không ăn vài trái cho bớt chất sao?

Lục Thời Khanh khẽ liếc quả vải trên bàn, lạnh lùng nói:

- Ngài thích thì ăn nhiều chút.

Trịnh Trạc cũng không giận thái độ này của y, cười to, ăn thêm một quả theo lời y.

Nguyên Tứ Nhân khen:

- Điện hạ thật biết hàng, vài mùa này thịt nhiều mọng nước, ngon không chê được.
- Nếu huyện chúa thích, trở về ta sai người tặng vài sọt cho Nguyên phủ.

Nàng không chút khách sáo:

- Vậy đa tạ ngài.

Trịnh Bái thấy thế, sắc mặt lại trắng hơn mấy phần.

Hôm nay vốn là hấn mời Nguyên Tứ Nhân, nào ngờ giữa đường lại đụng phải lục ca và Lục Thời Khanh, hai người bình thường trông rất đàng hoàng đứng đắn này không biết uống lộn thuốc gì mà vừa nghe nơi hấn đi là cứ dính lấy đi cùng.

Hai người này đều lớn hơn hấn bốn tuổi, theo hấn thấy là tuổi già sắc suy nên vốn không để tâm. Ai dè Nguyên Tứ Nhân lại cứ dính xà nẹo với họ, chỉ cực kỳ qua loa với hấn.

Chẳng lẽ tiểu nương tử bây giờ đều cảm thấy già hấp dẫn hơn sao?

Trịnh Bái không đông dài về cảnh sắc bốn mùa nữa, hỏi:

- Nhân biểu muội có hứng thú chơi thuyền không, qua bên bờ hồ kia ngắm thử nhé?

Nguyên Tứ Nhân liếc nhìn bên dưới trúc lâu:

- Ý kiến này hay, có điều sức khỏe gia tẩu yếu, không thích hợp phơi nắng lâu.

Trịnh Bái trầm nghĩ đó hóa ra lại tốt, lập tức mừng tít mắt:

- Vậy Nguyên phu nhân ở đây ngồi nghỉ lát nhé.

Dứt lời, hấn dẫn dò tỳ nữ xung quanh:

- Máy người các người tiếp đãi cho tốt, không được phép thất lễ.

Khương Bích Nhu gật đầu, lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho Nguyên Tứ Nhân, ý bảo nàng làm việc phải chú ý chừng mực.

...

Cả đám xuống tòa trúc lâu.

Trịnh Bái sai người chuẩn bị hai chiếc thuyền độc mộc nhỏ không hề có tí khí thế hoàng gia nào, ngoại trừ người lái thuyền, mỗi chiếc ước chừng chỉ có thể chứa hai đến ba người, nhiều thêm nữa e là sẽ bị chen lật.

Nguyên Tứ Nhân vừa nhìn liền biết hấn muốn gạt Trịnh Trạc và Lục Thời Khanh ra, đi chung thuyền với nàng.

Nàng nhìn Trịnh Trạc, nhận ra đúng lúc Trịnh Trạc cũng đang nhìn nàng, sau ánh mắt ấy nàng liền vờ như lơ đãng nhìn mặt nước mênh mông, hỏi:

- Bốn người hai thuyền, điện hạ chuẩn bị an bài thế nào?

Không biết là đang hỏi điện hạ nào.

Trịnh Bái vừa định đáp thì nghe Trịnh Trạc giành nói:

- Chi bằng thả xúc xắc đi.

Lời tác giả:

Trịnh Bái: Dạt ra hết, một đám tuổi già sắc suy!

Trịnh Trạc, Lục Thời Khanh: Tiểu tử, nói ai tuổi già, ai sắc suy hả?

Nguyên Tứ Nhân: Người mặc đồ màu đỏ lẳng lơ tới kết thân kia, người thành công khiến bốn huyện chúa chú ý.

Lục Thời Khanh: Thật ngại quá, đây chỉ là phong cách và thưởng thức của cá nhân ta, không liên quan tới cô

Chương 6: Cầu hôn

Trịnh Bái tức nghẹn, hung hăng trừng Trịnh Trạc, nhưng không thể giận Nguyên Tứ Nhân không nể mặt mũi. Dẫu sao người ta quả thực kêu “điện hạ”, là hắn đáp chậm một bước.

Mắt Trịnh Trạc lộ ra ý cười mấy phần bất đắc dĩ.

Lan Thương huyện chúa này rất thông minh, ban nãy đối mặt với hắn, hiển nhiên là có ý muốn chung thuyền với hắn, nhưng lại muốn hắn làm kẻ ác, đứng là chỉ lo thân mình.

Nguyên Tứ Nhân gật đầu không chút chột dạ:

- Ý kiến này hay đấy. Số lẻ chung thuyền, số chẵn chung thuyền, thế nào?

Vậy chẳng phải dựa vào ý trời sao? Trịnh Bái tức đến mức sắp phát bệnh, đang định từ chối thì thấy nàng nói xong câu này liền nghiêng đầu cười với hắn.

Nụ cười xán lạn môi hồng răng trắng làm hắn chấn động không nói nên lời, hồi lâu mới giật mình hiểu ra, nụ cười như có như không ấy, môi đỏ mềm mại ấy rõ ràng làm khẩu hình với hắn: lẻ.

Hóa ra không phải mỹ nhân không thuận theo mà là e thẹn nên mới quanh co lòng vòng!

Lòng hắn thoải mái, mặt mày phơi phới nói:

- Được, cứ dùng cách này!

Rất nhanh có tỳ nữ đưa tới bốn viên xúc xắc, bốn người mỗi người một viên, lần lượt ném lên khay gỗ.

Trịnh Bái ném trước ra số lẻ, vui hơn hờ nhìn mấy người còn lại, thấy Trịnh Trạc liền theo đó ném ra số chẵn thì toàn thân đều thư thái.

Nguyên Tứ Nhân không có bản lĩnh muốn ném số nào là ra số nấy, thấy vậy thì ách chừng xúc xắc trong tay, liếc mắt nhìn Trịnh Trạc, biểu cảm “nhờ cả vào ngài đây”.

Trịnh Trạc cười nhạt, ra hiệu nàng yên tâm.

Nhận được ám thị, nàng ném xúc xắc, nhìn, quả nhiên là số chẵn.

Trịnh Bái liền há hốc mồm.

Chẳng lẽ là hắn tướng bở hiểu sai, ban nãy Nguyên Tứ Nhân cười chỉ đơn thuần là cười mà thôi?

Lục Thời Khanh neho mắt nhìn Trịnh Trạc cảm đá nam châm không ngừng làm những động tác nhỏ mờ ám dưới khay, tiện tay ném ra một số lẻ, lúc Trịnh Bái còn mơ mơ hồ hồ thì y đi về phía thuyền độc mộc, dừng bên bờ quay đầu nói:

- Cứu điện hạ, mời ngài đi trước?

...

Nguyên Tứ Nhân lên cùng thuyền với Trịnh Trạc như mong muốn, rồi bờ đi trước.

Trịnh Bái âu sầu mặt trắng bệch, sững sờ hồi lâu mới bước lên thuyền. Không biết vì mặt trời gay gắt hay vì trong lòng buồn bực, lúc hắn ngồi xuống hơi chao đảo, suýt cắm đầu xuống nước.

Lục Thời Khanh hơi lùi về sau tránh, giống như chỉ sợ hắn lây bệnh cho mình, ngồi ở đầu bên kia không mện không nhạt nói:

- Nếu điện hạ không thoải mái, hạ quan có thể theo ngài vào bờ.

Thấy thuyền gỗ của Nguyên Tứ Nhân và Trịnh Trạc dần đi xa, hắn cắn răng:

- Không cần.

Rồi dặn dò người lái thuyền:

- Bám theo!

Mặt hồ rộng rãi, hoa sen phát phơ nhô cao, lá xanh hoa đỏ phủ hơn nửa hồ, thuyền gỗ đi từ từ trong đó. May mà người lái thuyền điêu luyện, khéo léo tránh được mấy chỗ lượn quanh, đưa thuyền bồng bềnh tiến về phía trước.

Nhưng đối với Trịnh Bái thì mấy lần lắc lư này không hề nhẹ. Không lâu sau, vì quanh co tới lui mà đầu hắn choáng váng, dạ dày quay cuồng, vị chua dần trào lên cổ họng.

Hắn cố sức kiềm chế, không ngờ phía trước lại gặp phải một mảng sen lớn. Người lái thuyền chống cây sào dài, thuyền gỗ lắc lư, hắn nhin hết nỗi, “ọc” sắp phun ra.

Sắc mặt Lục Thời Khanh phía đối diện đại biến, vội vàng đứng dậy né tránh, nhưng vì thuyền gỗ chật hẹp, không tránh được, tình thế cấp bách, y đành nhảy tồm xuống hồ.

Cùng lúc đó, Trịnh Bái ới ra một bãi lớn. Đúng lúc gió thổi qua, chất lỏng tung tóe đầy thuyền.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Nguyên Tứ Nhân và Trịnh Trạc nghe tiếng nhìn lại, đều kinh ngạc.

Thấy người trong lòng nhìn sang, Trịnh Bái toàn thân bản thiêu hận không thể ngắt đi, thế nhưng ới xong cơ thể thoải mái, muốn ngắt cũng không ngắt được.

Người lái thuyền kinh hãi, vội bỏ sào dài xuống, thỉnh tội với hắn.

Lục Thời Khanh cũng không tốt hơn Trịnh Bái bao nhiêu. Y ở dưới hồ, toàn thân ướt đầm, mặt đầy vết bùn nhờn, thái dương còn nhỏ nước, một tay siết chặt cành sen xanh biếc như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng, quanh người là từng đám sen đỏ tươi.

Cảnh này thật xứng với hai chữ ướt át.

Lặng phất như tờ, kẻ đó vang lên một tràng cười giòn tan.

Y vừa nghe liền biết là ai, quay đầu hung dữ trừng Nguyên Tứ Nhân, không ngờ lại trừng phải tấm lụa trắng che trên mũ nàng, khiến nàng chẳng đau chẳng ngứa.

Tôi tớ trên bờ đã chạy về phía này. Trịnh Trạc cũng dặn người lái thuyền chèo về.

Đội đến trước mặt Lục Thời Khanh, Nguyên Tứ Nhân kéo tấm lụa trắng lên, cúi đầu nhìn y, giải thích:

- Lục thị lang chớ trách, ban nãy bật cười thực là vì phong thái gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn của ngài.

Lục Thời Khanh run rẩy.

Y đã chọn cái ít hại hơn trong hai cái hại, nha đầu này hà tất nhắc nhở y, trong hồ đầy bùn, thực cũng không tốt hơn mấy thứ bản thiêu của Trịnh Bái bao nhiêu!

Trịnh Trạc bật cười, dặn dò người trên bờ đi chăm sóc Trịnh Bái, rồi đứng dậy vươn tay về phía Lục Thời Khanh nói:

- Lên.

Nguyên Tứ Nhân thấy thế, vội bảo Thập Thước đi ổn định mũi thuyền, tránh hai người quá lớn sẽ làm lật thuyền gỗ, thấy Trịnh Trạc kéo Lục Thời Khanh lên mà thuyền dưới chân vẫn vô cùng vững chãi, không hề rung lắc chao đảo.

Nàng nhìn cánh tay phát lực của hắn.

Nam tử có thể ung dung kéo một nam tử khác có cơ thể xấp xỉ mình thì nhất định là một người luyện võ có bản lĩnh thâm hậu. Gã Trịnh Trạc này có lẽ không hề nhỏ nhả như vẻ bề ngoài.

Lục Thời Khanh run đến mức mỗi khớp xương từ trên xuống dưới đều đang đánh nhau, vừa co tay chân ngồi xuống đuôi thuyền thì nước bùn thông thả chảy tòn tòn từ đầu xuống chân.

Nguyên Tứ Nhân nín cười đưa khăn gấm sang:

- Lục thị lang, ngài lau nhé?

Thấy y lộ vẻ chán ghét, nàng bỏ sung:

- Có lẽ khăn này sạch hơn ngài bây giờ một chút.

Nói xong, nàng cười, đưa ngón tay ra dấu “một chút”.

Lục Thời Khanh cắn răng, nhìn chăm chăm nàng không động đậy.

Trịnh Trạc cao giọng cười to, dẫn người lái thuyền quay về bờ, thấy Nguyên Tứ Nhân còn vờn tay thì nhận lấy khăn của nàng nhét vào lòng bàn tay Lục Thời Khanh, thay y nhận, nói:

- Về ta phạt cửu đệ thay cho, ngươi về phủ tắm rửa nghỉ ngơi cho tốt, hôm nay đừng đi dạy thập tam đệ học nữa.

Lục Thời Khanh rút cuộc “vâng” một tiếng.

Nguyên Tứ Nhân nghe vậy, ý cười hơi dừng lại, nàng hỏi:

- Lục thị lang thường ngày đều dạy thập tam hoàng tử học à?

Trịnh Trạc ước chừng là y sẽ không ớ ra chữ nào, bèn đáp thay:

- Phải.

Ba người cùng nhau lên bờ.

Trịnh Bái mất hết mặt mũi, đã bỏ chạy từ lâu. Dáng dấp Lục Thời Khanh như vậy, đương nhiên cũng được tới đó đưa về phủ. Trên bờ chỉ còn lại Nguyên Tứ Nhân và Trịnh Trạc.

Hai người vốn đã ngầm hiểu ý, chuẩn bị nhân lúc chơi thuyền sẽ trò chuyện riêng với nhau, lần này xem như đạt được mục đích mà chẳng tốn công.

Trịnh Trạc đi thẳng vào vấn đề:

- Ban này huyện chúa hà có gì muốn cùng ta chung thuyền?

Nguyên Tứ Nhân ra hiệu cho Thập Thụ lủ xa một chút, đừng để người ngoài tới gần, xong đáp:

- Điện hạ, chúng ta người quang minh không nói lời mờ ám. Ngài phí nhiều công sức thông đồng với gia huynh, gián tiếp tới gặp tôi, hẳn là có chuyện muốn nói với tôi. Mà tôi muốn chung thuyền với ngài, đương nhiên là muốn nghe ngài nói.

Diễn xuất dở tệ của Nguyên Ngọc có thể nói là trăm ngàn chỗ hở, Nguyên Tứ Nhân sớm đã đoán được. Có lẽ Trịnh Trạc đã thương lượng xong xuôi với huynh trưởng để gặp nàng một lần, sau đó thì vin lấy Trịnh Bái làm cớ.

Nàng nói huych tẹt, ánh mắt Trịnh Trạc hơi lộ vẻ kinh ngạc, hần nói:

- Huyện chúa thẳng thắn, ta cũng không quanh co. Lần này ta đến, là muốn cầu hôn huyện chúa.

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy câu cầu hôn này hết như đang nói “hay trưa nay ăn mì hoành thánh nhé” vậy.

Sắc mặt hần không gọn sóng, nàng cũng rất bình tĩnh nghe, sau đó hơi ngửa đầu nhìn thẳng vào hần, nói:

- Điện hạ muốn cưới tôi, vì sao không bàn bạc với gia huynh, gia phụ hoặc xin thánh nhân ban hôn? Đem việc này tới hỏi tôi, tạm chưa nói có trái lễ nghi hay không, e cũng không chút ý nghĩa. Nếu tôi đồng ý, ngài vẫn phải về xin trưởng bối làm chủ, còn nếu tôi không đồng ý thì ngài sẽ bỏ đi ý nghĩ này ư?

Trịnh Trạc đáp:

- Huyện chúa không giống các nương tử khác. Nếu ta không hỏi tâm ý huyện chúa trước mà mù quáng xin chỉ, sẽ vì vậy mà chọc giận Điện Nam vương, e rằng khó được kết cục tốt. Ta cũng biết phen này thất lễ nên mới mượn danh cửu đệ. Đương nhiên, nếu huyện chúa đồng ý với ta, cái gọi là lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, lễ nghi nên có chắc chắn sẽ được bù đắp không ít.

Lời này miễn cưỡng xem là thành khẩn. Có chuyện của thái tử Nam Chiếu phía trước, đoán chừng Trịnh Trạc cũng rõ Điện Nam vương thương yêu nữ nhi nhiều thế nào, có lẽ hỏi dò ý ông ấy thì quá nửa là công dã tràng, lựa chọn ra sao vẫn phải xem ý Nguyên Tứ Nhân, thế chi bằng trực tiếp chút thì hơn.

Nguyên Tứ Nhân gật đầu:

- Vậy vì sao điện hạ muốn cưới tôi?

Trịnh Trạc hơi khựng lại.

Nàng cười:

- Điện hạ không hỏi tôi thì thôi, nếu đã nói là muốn nghe tâm ý của tôi thì ít nhất cũng nên cho tôi một lý do đồng ý chứ, không phải sao? Nếu thật để tôi lựa chọn thì người muốn cưới tôi không ít, sao nhất định phải là ngài?

Ban đầu Trịnh Trạc không có vẻ quần bách nhưng sau khi nghe xong, ánh mắt hơi dao động, dường như bị hỏi đờ người.

Nàng tiếp tục cười:

- Nếu lúc này người đứng ở đây là cửu điện hạ, có lẽ ngài ấy còn có thể đường đường chính chính nói một câu, rằng ngài ấy muốn cưới tôi vì tôi xinh đẹp. Còn ngài thì sao?

Thấy hấn vẫn không mở miệng, nàng cong khóe môi:

- Thành ý của điện hạ, tôi đã thấy rõ, xin cáo từ.

Nàng xoay người rời đi, Trịnh Trạc bước một bước theo bản năng:

- Đợi đã.

Nguyên Tứ Nhân quay đầu, hấn do dự nói:

- Hôm nay là ta đường đột, nhưng lúc này nơi đây không thích hợp bàn chuyện, nếu huyện chúa không chê, ba ngày sau, ta sẽ phái người đến nhà nói rõ với huynh trưởng.

Nàng im lặng nhìn hấn hồi lâu, nói:

- Vậy, ba ngày sau, tôi lại cân nhắc đề nghị của điện hạ.

Lời tác giả:

Lục Thời Khanh: Đạo diễn, có phải phát nhằm kích bản cho đoàn rồi không? Cảnh rơi xuống nước này đúng là dành cho nam chính hả?

Đạo diễn Cố (giương mặt tổng giám đốc bá đạo): Anh đang chất vấn tính chuyên nghiệp của tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đối tượng tốt

Đối tượng tốt

Nguyên Tứ Nhân trầm tư suốt đường về phủ.

Ban nãy ở Phù Dung Viên, nàng trăm phương ngàn kế muốn ở cùng Trịnh Trạc, là muốn thăm dò rốt cuộc hấn muốn thế nào. Bây giờ, nàng đại khái đã có chút đầu mối.

Nếu nàng đoán không sai, huynh trưởng chắc chắn đã thành lập quan hệ hợp tác chính trị với hấn. Song, huynh trưởng biết rõ phụ thân một lòng trung quân, không có dị tâm, càng không thích đùa bốn quyền mưu, bởi vậy việc này rất có khả năng không được Điện Nam vương ủng hộ.

Nhưng nếu muội muội là nàng gả cho Trịnh Trạc thì hết thấy sẽ khác.

Với Trịnh Trạc cũng thế___lời kéo huynh trưởng không có chức vụ vốn là vô dụng, cơ bản chính là nhân đó để lời kéo phụ thân tay nắm trọng binh.

Mà giữa lúc huynh trưởng không cách nào chiếm được sự ủng hộ của phụ thân, nàng lại vào kinh, tạo ra chỗ đột phá.

Nói thẳng ra, lần này Trịnh Trạc đến là muốn bắt cóc trái tim thiếu nữ của nàng. Chỉ là hấn không ngờ một tiểu nha đầu non nớt như nàng lại trực tiếp chất vấn chân tâm của hấn ngay trước mặt, cho nên mới nhất thời á khẩu.

Nghĩ thông những mắt xích trong đó, trong lòng Nguyên Tứ Nhân càng nghi hoặc, nếu Trịnh Trạc và huynh trưởng là mối quan hệ như vậy thì vì sao cuối cùng Nguyên gia lại chết trong tay hấn? Là hấn qua cầu rút ván hay Nguyên gia lâm trận phản bội? Chuyện Nguyên gia dấy binh tạo phản lại từ đâu mà

có?

Đêm đó nàng mang đầy bụng nghi vấn chìm vào giấc ngủ, không ngờ lại mơ thấy giấc mơ kia.

Trong mơ, mưa rơi tí tách pha hơi lạnh ngấm từng chút một vào tảng đá xanh. Giống như mùa đông.

Bốn phía tiếng người vắng lặng, có thể nghe thấy tiếng mưa rơi trên ô, tạo ra âm thanh tách tách nho nhỏ. Ước chừng là có người đang cầm ô đứng trên cầu.

Một giọng nam khàn khàn vang lên:

- Vẫn không tìm thấy sao?

Có người bẩm:

- Thưa chủ nhân, chúng tiểu nhân đã vét suốt cả đêm, ngài cũng đợi ở đây đã lâu, nếu tiếp tục thế này thực không phải là cách đâu ạ.

- Tiếp tục tìm...

Giọng nói người này đã hơi run rẩy.

- Ngài không thích hợp ở lại đây quá lâu, chi bằng về trước, có tin tức là chúng tiểu nhân sẽ lập tức bẩm báo cho ngài.

Hắn trầm mặc hồi lâu, “ừ” một tiếng rồi lễ bước chậm rãi rời đi.

Người ở lại trên cầu thờ dài, nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân nếu đã chủ động xin đi trốn nã phụ tử Nguyên thị thì cần gì phải chấp nhất sinh tử của huyện chúa? Dù huyện chúa còn sống cũng đâu thể thoả mái với thù giết huynh giết phụ chứ.

Có người đáp:

- Trên dưới Nguyên gia đã không còn ai, dẫu sao cũng từng là vị hôn thê của chủ nhân, thế nào cũng phải liệm...

Dứt lời cũng thờ dài một tiếng.

Mơ tới đây, Nguyên Tử Nhân chợt chấn động, toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao, cây cỏ xanh tươi, là cảnh đẹp đang mùa hạ chứ nào phải đêm đông giá rét.

Nhưng giọng của người trong mơ quá quen thuộc, người được gọi là “chủ nhân” ấy, rõ ràng chính là người hôm qua nàng tạm biệt ở Phù Dung Viên – Trịnh Trạc.

Những người kia nói gì nhỉ? Nàng từng là vị hôn thê của hắn. Từng?

Nàng gãi tóc bình tĩnh lại. Chẳng lẽ nói, Trịnh Trạc và Nguyên gia trở mặt thành thù là vì hôn ước này tan vỡ? Nhưng lúc đầu rốt cuộc vì sao nàng thành vị hôn thê của hắn, sau đó lại vì sao hủy bỏ hôn ước này?

Nàng gọi Thập Thúy, hỏi:

- A huynh có trong phủ không?

- Thưa tiểu nương tử, lang quân có trong phủ ạ, lúc sáng sớm ngài ấy có qua một chuyến, nghe nói tiểu nương tử chưa dậy thì dặn chúng tỳ nữ đừng đánh thức tiểu nương tử.

- Giúp ta mặc y phục.

...

Nguyên Ngọc lúc này đang đi qua đi lại trong thư phòng.

Khương Bích Nhu bên cạnh thấy vậy quở hấn:

- Chàng đừng đi lung tung nữa, thiếp nhìn chóng mặt quá.

Lúc này hắn mới dừng lại, mặt lộ vẻ áy náy:

- Ta hề sốt ruột là không nhìn được.

Rồi lại hỏi:

- Theo ý nàng, Tứ Nhân thực vừa ý lục hoàng tử?

Hôm qua Khương Bích Nhu được Nguyên Ngọc giao phó đến Phù Dung Viên làm khách phải đặc biệt chú ý đến những chi tiết nhỏ, bèn đáp:

- Trước và sau khi chơi thuyền thiếp đều kể với chàng rồi, thiếp ở trên trúc lâu nhìn rất rõ ràng, nếu không có tình chàng ý thiếp thì sao lại như vậy chứ?

Nguyên Ngọc gấp đến mức cào tóc:

- Thế, thế có phải ta không nên ngăn Tứ Nhân không?

Lúc tiên sinh do Trịnh Trạc phái tới đề nghị với hần về hôn sự này, lẽ ra hần đã từ chối không chút đắn đo. Bất luận hần có đồng ý hỗ trợ Trịnh Trạc tranh ngôi báu hay không, cũng sẽ không đem chung thân đại sự của muội muội ra làm tiền cược.

Sở dĩ hần thay Nguyên Tứ Nhân đáp ứng lời mời là vì thấy thái độ khác thường của muội ấy lần trước đối với Trịnh Trạc, sợ muội ấy thực thích Trịnh Trạc nên không tiện ngăn cản mà thăm dò tình hình rồi nói sau.

Khương Bích Nhu nhìn hần dò xét:

- Chẳng lẽ người làm a huynh như chàng lại muốn chia rẽ uyên ương? Theo những gì hôm qua thiếp thấy, lục hoàng tử nhân phẩm và tướng mạo đều tốt, là một đối tượng tuyệt hảo. Và lại thiếp còn nghe nói, mấy cơ thiếp trong phủ ngài ấy đều do thánh nhân mạnh tay nhét vào, có lẽ cũng không phải hạng người ham mê nữ sắc, bằng không đâu tới nỗi đã tới tuổi này còn chưa nạp chính thất, chưa con nối dõi?

Nguyên Ngọc lắc đầu:

- Ta không nói lục hoàng tử không tốt, chỉ là hoàng thất phức tạp, nàng không hiểu đâu.

Hần chưa nói chuyện chính sự triều đình cho Khương Bích Nhu nghe, phụ nữ trong nhà chỉ đơn thuần nhìn chọn muội phu chứ không ngó trước trông sau như hần.

Khương Bích Nhu trầm giọng nói:

- Nhưng chàng cũng biết tính Tứ Nhân đấy, muội ấy mà thích thứ gì thì chàng cũng ngăn đâu có được...

Khương Bích Nhu mới nói tới đây thì nghe ngoài cửa vang lên giọng tới tở:

- Tiểu nương tử...

Nguyên Ngọc lập tức bước ra nghênh đón:

- Tứ Nhân.

Nguyên Tứ Nhân gọi “a huynh” rồi liếc mắt vào trong, cười với Khương Bích Nhu:

- A tẩu cũng ở đây nhỉ.

Nguyên Ngọc nhìn nụ cười kỳ lạ của muội muội thì biết những lời ban nãy quá nửa là bị muội muội nghe được, hần nghĩ nghĩ rồi quay đầu nói:

- Bích Nhu, nàng về phòng trước đi.

Khương Bích Nhu gật đầu, cụp mắt lui ra.

Chờ trong phòng chỉ còn lại hai huynh muội, Nguyên Ngọc hỏi:

- Này muội trốn ở đâu?

Nguyên Tứ Nhân chỉ chỉ cửa sổ phía sau:

- Chỗ đó.

Hần bật cười:

- Được rồi, a tẩu muội cũng đi rồi, có lời gì cứ nói đi.

Nàng tự ngồi không cần mời, trước tiên nói:

- A huynh chớ hiểu lầm, muội đoán huynh không muốn a tẩu dính líu tới những chuyện công công queo queo trên triều đình, sợ tẩu lo lắng nhiều hại sức

khỏe nên mới đẩy tàu đi.

- Muội với a huynh mà xa lạ cái gì. Huynh hiểu.

Nói rồi hần bước qua xoa đầu nàng:

- Sao hả, nha đầu nhà muội muốn bàn chính sự với huynh à?

Nguyên Tử Nhân hơi trầm ngâm:

- Phải, mà cũng không phải. Muội muốn hỏi huynh: huynh có mong muội gả cho lục hoàng tử không?

- Lần trước a huynh đã nói với muội rồi, cánh cửa hoàng gia không thể tùy tiện vào. Còn về những lời lúc này huynh nói với a tàu chắc muội cũng nghe rồi.

Nàng gật đầu:

- Có lẽ a tàu nghe không hiểu, nhưng muội hiểu. Lục hoàng tử muốn cưới muội là muốn huynh và cha đứng về phe ngài ấy, tương lai nếu cần sẽ dốc sức cho ngài ấy. Đương nhiên, việc này cũng có lợi với Nguyên gia. Ai không muốn làm trọng thần phò tá đăng cơ, thăng tiến nhanh như điều gặp gió đây? Huống hồ muội gả cho lục hoàng tử thì sau này có khả năng sẽ làm hoàng hậu.

Nàng nói thẳng thắn khiến Nguyên Ngọc không khỏi ghen.

Nàng tiếp tục nói:

- A huynh đừng giấu muội nữa, muội biết hôn sự này là một giao dịch, cũng nhìn ra được huynh rất tán thưởng lục hoàng tử, e rằng có không ít qua lại riêng tư với ngài ấy. Có lẽ huynh cũng từng muốn tác hợp cho muội và lục hoàng tử để dễ thuyết phục cha ủng hộ phe cánh, đúng không?

Bị vạch trần bí mật ngay trước mặt đúng là lúng túng, Nguyên Ngọc nhăn mặt nói:

- Tử Nhân, muội đừng trách a huynh.

Nguyên Tử Nhân biết chỗ khó của hần ở kinh thành, sao lại trách chứ. Muốn trách chỉ trách giấc mơ lấp lửng kia, không thể nói hết toàn bộ tin tức trong một lần, bằng không nàng cũng sẽ không khiến Nguyên gia rơi vào cục diện như hiện tại, lên thuyền giặc dễ, xuống thuyền giặc khó.

Nàng lắc đầu:

- Muội không trách a huynh, muội chỉ hỏi một câu: nếu muội không muốn gả cho lục hoàng tử, a huynh có ép muội không?

Lòng nàng tuy có rất nhiều nghi vấn nhưng chắc chắn không thể đi vào vết xe đổ trong mơ. Bất luận quá trình trải qua thế nào, việc đính hôn với Trịnh Trạc sẽ chỉ khiến Nguyên gia dính chặt vào ngài ấy. Mà người cuối cùng đăng cơ lại không phải ngài ấy.

Nguyên Ngọc hơi kinh ngạc:

- Muội không muốn gả? Muội không muốn gả là chuyện tốt mà. A huynh vốn không nỡ kéo muội liên lụy vào, muốn tranh thủ sự ủng hộ của cha còn cách khác, đâu tới nỗi phải hi sinh muội chứ?

Nguyên Tử Nhân tin lời này. Nhưng trong mơ, nàng đích thực là vị hôn thê của Trịnh Trạc. Điều này nói rõ, ở một thời điểm nào đó, hôn sự này phù hợp với lợi ích của Huy Ninh Đế.

Nàng nói:

- Nhưng a huynh, e rằng việc này không do chúng ta quyết định. Muội thấy lục hoàng tử giống như đã chuẩn bị đủ cả, chỉ chờ muội đồng ý nữa thôi, có lẽ sớm đã được thánh nhân cho phép. Nếu thánh nhân có tâm tác hợp thì sao?

Nguyên Ngọc ghen. Đúng thế, nếu chưa qua ải thánh nhân thì sao Trịnh Trạc lại dám đưa ra hứa hẹn mạnh bạo như vậy với hần? Nhớ lại dáng vẻ ung dung thong thả của vị tiên sinh ngày đó, hần càng cảm thấy muội muội có lý, vội nói:

- Thế phải làm sao mới tốt?

Nguyên Tử Nhân đứng dậy, thong thả tới lui mấy bước:

- Dù sao cũng chưa tới mức hết đường xoay sở. Nếu thánh nhân đã định chủ ý thì cứ ban hôn là được, hà tất để lục hoàng tử đến hỏi ý muội? Thánh nhân sẽ không mặc kệ mặt mũi Nguyên gia chúng ta.

Nhớ tới cảnh trong mơ, nàng thay đổi cách nói:

- Ít nhất là trước mắt sẽ không. Nếu thánh nhân thật có ý để muội làm con dâu, cũng tất nhiên hi vọng muội cam tâm tình nguyện, vậy, ông ta sẽ cho

Nguyên gia thể diện, giúp người khác đạt thành tâm nguyện.

Hàng mày cau chặt của nàng dần buông lỏng, nàng cười nói:

- Muội không muốn gả thì chỉ có một cách ____ nhân lúc trước khi rơi vào thế bị động, phải đánh đòn phủ đầu.
- Đánh đòn phủ đầu thế nào?
- Nếu muội đính hôn với người khác trước thì thánh nhân sẽ không tiện chia rẽ uyên ương nhỉ?

Nguyên Ngọc vỗ mạnh đùi:

- Về lý thuyết là vậy, nhưng nói tới nói lui vẫn phải gả muội ra ngoài!

Nguyên Tứ Nhân trầm nghĩ gả cũng có sao đâu, dù sao sớm muộn cũng phải gả, tốt hơn chết thảm là được.

Nguyên Ngọc càng nghĩ càng sốt ruột:

- Chung thân đại sự sao có thể gấp được, muội tùy tiện tìm một người để gả là xong chắc? Chi bằng vậy đi, muội mau mau thu xếp hành lý về Diêu Châu, bên này để a huynh lo cho, trời cao hoàng đế xa, không bắt được muội đâu.

Dứt lời, hần liền đẩy nàng.

- Ôi!

Nguyên Tứ Nhân đẩy hần ra:

- A huynh nóng ruột hồ đồ à? Đất trong thiên hạ đều là vương thổ, Điền Nam đâu phải của Nguyên gia!

Kiếp trước lẽ ra nàng đâu có đi chuyến này đến kinh thành nhưng vẫn bị ban hôn đẩy thôi.

- Và lại, cái gọi là đánh đòn phủ đầu chỉ là kế hoãn binh, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu. Chúng ta có thể đính hôn, cũng có thể thoái hôn mà? Nếu gả thật thì còn có thể hòa ly!

Nguyên Ngọc thật phục nàng, hần lùi một bước, nói:

- Nhưng vội vội vàng vàng thì muội có thể đính hôn với ai đây? Không được, việc này vẫn phải gửi thư bàn bạc với cha.
- A huynh quên là mấy năm nay thư huynh gửi đến Diêu Châu luôn bị người ta lên mở ra xem à?
- Cái này không được cái kia cũng không được, muội làm huynh gấp chết mất!

Nguyên Tứ Nhân nhìn hần:

- Có gì đâu mà gấp? Trong lòng muội đã có đối tượng tốt, còn về có thể thành hay không thì...

Nàng sờ sờ mặt:

- A huynh, muội có đẹp không?

Nguyên Ngọc bị hỏi sưng sờ, há miệng gật đầu, nói:

- Đẹp tựa thiên tiên, đẹp không tí vết, đẹp không gì tả nổi.
- Vậy là xong.

Hần ù ù cạc cạc:

- Xong gì? Sao lại xong? Ai xong cho muội?

Nguyên Tứ Nhân không đáp, hỏi ngược:

- Lần trước ở đình Lộc, Lục thị lang cho huynh một miếng ngọc, huynh để đâu rồi?

Nguyên Ngọc suýt không theo kịp tư duy như ngựa hoang thoát cương của muội muội:

- Đương nhiên là vứt rồi! Một đại nam nhân như huynh cần miếng ngọc của y làm gì, Tiểu Hắc của chúng ta còn không thèm kìa!

Nguyên Tứ Nhân thờ dài như tiếc rên sắt không thành thép:

- Nếu muối nhớ không nhầm thì hình như đó là nhuyễn ngọc màu xanh trắng?

Thấy hấn hiển nhiên đã quên sạch sành sanh, nàng liền không phí lời với hấn nữa:

- Được rồi, để tự muối nghĩ cách vậy.

Nguyên Ngọc gật gù nhìn theo bóng nàng đi, xong mới bắt giác nghĩ đến ____ đội đã, đối tượng tốt mà Nguyên Tứ Nhân nói, chẳng lẽ là Lục Thời Khanh?

Lời tác giả:

Tôi giải thích thay nam chính đáng thương hai câu. Sợ chó là bệnh tâm lý do một sự kiện thời niên thiếu để lại ám ảnh tạo thành chứ không phải câu ấy nhất gan, chẳng hạn Lục Sợ Sợ của chúng ta có lẽ không sợ hổ đâu. Còn về bệnh sạch sẽ i mà, chỉ bằng chúng ta cứ theo đạo diễn Cổ mắt tỏa sáng xoa tay hèn mọn mà hóng, chờ câu ấy từng bước một vượt qua chương ngại, làm ra chuyện không thể miêu tả với nữ chính nhé...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tổ tình

Lục phủ ở phường Vĩnh Hưng hôm nay đón một vị khách quý.

Sáng sớm, lục hoàng tử Trịnh Trạc đến nhà bãi phòng, gọi là tới thăm Lục thị lang hôm qua ở Phù Dung Viên bị rơi xuống nước nên sợ hãi, nằm trên giường không dậy nổi.

Lục Thời Khanh ở trong phòng, mặc nguyên y phục dựa vào giường, xem một quyển kỳ phổ, thấy hấn liền tức giận:

- Ngươi tới làm gì?

Trịnh Trạc cười to không dứt:

- Không phải thấy Lục thị lang không lên triều nên đến thăm đây sao? Ta thấy ngươi khí sắc không tệ, e là ghét hôm qua tróc một lớp da mặt nên mới trốn thôi!

Thấy Lục Thời Khanh định đứng dậy, Trịnh Trạc vội ra dấu cản:

- Giữa ngươi và ta không cần đa lễ, cứ ngồi đi. Chuyện này, vẫn là ta nhận lỗi với ngươi.

Lục Thời Khanh không thêm giữ lễ tiết, khề lờm hấn:

- Lần sau mà gặp chuyện có dính tới Lan Thương huyện chúa nữa thì đừng kéo ta vào.

Sáng hôm qua y ra khỏi Tuyên Chính điện, vốn định về phủ thì bị Trịnh Trạc kéo đi Phù Dung Viên, kết quả là gặp chuyện xui xẻo.

Trịnh Trạc nắm tay lại tăng hắng một tiếng:

- E là không được, hôm nay ta đứng là tới vì nữ tử này.

- Sao, hôm qua hai người các ngươi chưa bàn xong à?

- Nữ tử này thông minh khéo léo, không thể tùy tiện lừa được.

Y cười nhạo:

- E là túi da của ngươi không đủ cho người ta nhìn chứ gì.

- Ngươi giỏi, ngươi đi?

Trịnh Trạc nhận được một ánh mắt sắc lẹm như dao của Lục Thời Khanh.

Trịnh Trạc không đùa nữa, hỏi:

- Ngươi thấy có phải Nguyên Thế Sâm nói hết đầu đuôi gốc ngọn với nàng ấy không? Nếu không thì tại sao vừa bắt đầu nàng ấy lại chất vấn ta có thật lòng cầu hôn hay không?

“Thế Sâm” là tên tự của Nguyên Ngọc.

Lục Thời Khanh lắc đầu:

- Không giống.

Y trầm mặc hồi lâu mới cử động khóe môi:

- Lần này nàng ấy vào kinh từng được thân tín của Điền Nam vương tháp tùng, nhưng nửa đường họ lại được cho về, ngươi biết vì sao không?

Trịnh Trạc suy ngẫm một lát, đại khái đã hiểu ý y.

- Sở dĩ nàng ấy làm vậy, là vì nàng ấy hiểu rõ, một khi thân tín của Điền Nam vương bước chân vào hoàng thành, ắt sẽ tạo đề tài cho triều thần bàn tán, hạch tội đến trước mặt thánh nhân. Từ đó cho thấy, nữ tử này tâm tư không hề đơn giản, lại vừa vắn vào kinh ngay lúc mấu chốt ngươi cần tranh thủ sự ủng hộ của Thế Sâm, chắc là có mưu đồ.

Trịnh Trạc thoát đầu gật gù liên tục nhưng nghe được câu cuối cùng lại phì cười:

- Một tiểu nha đầu có thể có mưu đồ gì chứ?

Hỏi xong, hần cau mày:

- Hoặc, là ý của Điền Nam vương?

Lục Thời Khanh lắc đầu, tỏ ý tạm thời khó nói.

- Bất luận thế nào cũng phải tiếp tục nghe ý của Nguyên gia. Ta và nàng ấy có ước hẹn 3 ngày, đến lúc đó, ngươi lại thay ta làm thuyết khách như lần trước?

Lục Thời Khanh không trả lời ngay, ngược mắt nói:

- Thánh nhân lệnh ngươi kết mối hôn sự này chính là kẻ một tên hai đích. Ngươi muốn tương kế tựu kế, ta không cản, nhưng ngươi phải rõ, con đường này rất nguy hiểm, với ngươi, với Nguyên gia, đều rất nguy hiểm.

Hần cười không để bụng:

- Sợ gì chứ, có ngươi không chế chung quanh rồi mà.

Lục Thời Khanh lờm hẩn, cuối cùng không nói gì nữa, đồng ý.

...

Sáng hôm sau, Lục phủ thu được một chồng hậu lễ: một đôi ngọc phẩm chất thượng thừa, một đôi túi thơm lung linh xinh đẹp, một đôi đồng tâm kết tay nghệ tinh tế... giống như tiểu nương tử nhà ai đồ hết tất cả tín vật bày tỏ tâm ý ra vậy, không hiểu sao đều là có đôi có cặp.

Lục lão phu nhân Tuyên thị và Lục tiểu nương tử Lục Sương Dư nhìn chồng tín vật này mà rơi vào trầm tư.

Tuyên thị nheo đôi mắt phượng, lẳng lặng quan sát kỹ chúng.

Bà chỉ có một nhi tử, những tín vật này cho ai, không cần nói cũng biết. Nhưng Lục phủ từng thu lễ tới ẽ tay đã hơn một năm chưa được thấy cảnh này rồi.

Nguyên nhân là, đầu xuân năm ngoái, nhi tử tốt của bà từ chối lời tỏ tình của công chúa đương triều một cách không chút nề nang mặt mũi, làm huyên náo xôn xao dư luận. Sau đó, các tiểu nương tử thành Trường An ai nấy đều có tà tâm nhưng không có đủ gan, sợ nếu thành với nhi tử của bà sẽ khiến quý nhân không thoải mái, khó bảo toàn tính mạng.

Bà quan sát hồi lâu, càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, bèn hỏi tới tở:

- Tiểu nương tử nhà ai lại có lá gan như thế?

Tới tở đáp:

- Thừa lão phu nhân, những thứ này đều là của Nguyên gia đưa tới...

- Hả?

Lục Sương Dư há to miệng.

- Người Nguyên gia nói, trước đây có một lần, chó nhà Lan Thương huyện chúa cắn hỏng đôi ngọc của lang quân nên gửi đến xin lỗi ạ.

Lục Sương Dư buồn bã nhiều ngày, mất ăn mất ngủ, khó khăn lắm mới trở lại bình thường, nghe những lời này lại khơi lên chuyện cũ đau lòng, cắn môi nói:

- Cô ấy muốn xin lỗi a huynh thì đưa đôi ngọc đến là được, túi thơm và đồng tâm kết này là sao chứ?

Dứt lời, nàng kéo ống tay áo Tuyên thị:

- Mẹ, Lan Thương huyện chúa chắc chắn là thích a huynh rồi!

Chuyện đơn giản trắng trợn thế này, không phải rõ ràng lắm sao?

Tuyên thị liếc nữ nhi:

- Đương nhiên, người ta không thích a huynh con, chẳng lẽ thích con à?

Lục Sương Dư chu miệng:

- Mẹ___!

Rốt cuộc nàng có phải con ruột không đấy?

Tuyên thị lúc này không rảnh để ý nàng. Bà nghĩ nghĩ rồi hỏi nha hoàn:

- Trước đây các người nói với ta là lúc Từ Chú từ Phù Dung Viên trở về, trên người có giấu một cái khăn gấm, nhìn kiểu dáng thì dường như là đồ của nữ tử. Cái khăn gấm đó giờ ở đâu?

- Thưa lão phu nhân, lang quân sai người vớt ngay tại chỗ ạ.

Tuyên thị cau mày:

- Trên khăn gấm đó có thêu chữ gì không?

- Chuyện này nô tỳ không rõ lắm ạ. Nhưng nô tỳ nghe nói, các nương tử trong Phù Dung Viên hôm đó, ngoại trừ Nguyên phu nhân đã là phu nhân người ta thì người còn lại là Lan Thương huyện chúa.

Hàng này Tuyên thị giãn ra, kỳ diệu, thật kỳ diệu, bà nghiêng đầu nhỏ giọng ra lệnh:

- Các người đi điều tra xem, cái khăn gấm đó có phải thực xuất từ tay Nguyên tiểu nương tử hay không.

Vừa dứt lời, bà liền nghe một giọng nam:

- Không cần điều tra, đúng là nàng ấy.

Là Lục Thời Khanh nghe có người tặng lễ nên đến chính đường.

Y cau chặt mày, bước vào nói:

- Mẹ, vô duyên vô cớ mẹ gán ghép lung tung gì đấy?

Tuyên thị nhìn y dò xét:

- Cái gì gọi là vô duyên vô cớ? Con nhìn những thứ này đi, đều là Nguyên tiểu nương tử đưa tới. Nếu không phải như mẹ nghĩ thì con nói cho mẹ nghe một duyên cớ trong sạch thuần khiết xem?

Bước chân Lục Thời Khanh khựng lại, y cúi đầu nhìn cái tráp trên bàn. Nó được làm bằng gỗ cánh gà (1), loại không tầm thường, hoa văn hoàn chỉnh, không ghép nối, hình cánh sen đối xứng, nhìn... không khó chịu.

(1) Gỗ cánh gà: loại gỗ có vân hình chữ V như cánh gà.

Nhưng sau khi nhìn thấy vật trong tráp, y cau mày càng chặt hơn:

- Mấy người các người mau lên, đem nó đi nghiệm độc.

Mặt Tuyên thị lộ vẻ kinh hãi.

Y tiến lên giải thích:

- Mẹ, chuyện bất thường ắt có gian trá. Nguyên tướng quân và con xưa nay không hợp, mấy thứ này có lẽ là hấn mượn danh Lan Thương huyện chúa để trêu chọc con. Con còn chuyện quan trọng trên người, không ở cùng mẹ nữa.

Dứt lời, y cáo lui, còn bổ sung với nha hoàn một câu:

- Đợi đã, khỏi nghiệm, trực tiếp vứt đi là được.

Tuyên thị không ngăn được y, đành để y đi, lòng thầm nhủ đáng tiếc.

Lục Thời Khanh nhanh bước về phòng, đi tới đi lui mấy bận, nhớ tới chuyện hôm trước Trịnh Trạc bàn giao, cuối cùng lấy trong rương ra một cái mặt nạ bạc, lại cầm khối ngọc gác bút trên bàn khám vào rãnh lõm trên tường, chờ cửa ngầm từ từ mở ra liền khom người đi xuống mật đạo.

...

Trong Nguyên phủ, Nguyên Tứ Nhân nghe người hầu bẩm báo là quả đã đưa đến thi thưởng cho họ, xong chống má ngồi trước gương trang điểm, không biết đang nghĩ gì.

Thập Thúy và Giản Chi nhìn biểu cảm u ám của nàng thì lòng đều hơi sợ hãi. Một người nói:

- Tiểu nương tử, người muốn làm gì, hay là cứ nói với chúng nô tỳ, làm việc vội vàng suy cho cùng cũng không đủ thấu đáo.

Nàng nghiêng đầu thấy mắt hai người họ đều có quầng đen to, cười nói:

- Tủi thom và đồng tâm kết lẩn này làm rất tốt, tạm thời không cần gì khác, hai người nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi không cần hầu hạ ta.

Thập Thúy gật đầu:

- Nhưng biện pháp này có được không? Nô tỳ nghe người ta nói Lục thị lang hoàn toàn không gần nữ sắc, có lẽ ngài ấy thích nam phong!

- Lời đồn đâu ra thế? Sao ta không nghe nói?

Giản Chi tiếp lời:

- Lời đồn đại khái đã thêm mắm dặm muối, nhưng không có lừa sao có khời. Người nhìn Lục thị lang đi, đã 22 rồi mà không có chính thất, cơ thiếp cũng không nổi, mấy năm nay thành Trường An có bao nhiêu tiểu nương tử đổ xô vào ngài ấy nhưng một người cũng không thành. Hôm qua nô tỳ thay tiểu nương tử ra ngoài tìm hiểu, có nghe kể một chuyện lợi hại.

Nguyên Tứ Nhân hứng thú:

- Nói nghe thử xem

- Tiểu nương tử biết Thiệu Hòa công chúa chứ? Đó là nữ nhi độc nhất của hoàng hậu đương triều, nổi tiếng xinh đẹp, tiếc rằng 16 tuổi gả cho hầu phủ chưa được mấy ngày liền ở góa. Năm 19 tuổi, tức là năm ngoái, Thiệu Hòa công chúa nhắm trúng Lục thị lang, có ý định tái giá. Kết quả người đoán xem Lục thị lang từ chối công chúa thế nào?

Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Nghe nói y 19 tuổi tang phụ, chắc là lấy việc thủ hiếu làm có nhĩ.

Giản Chi lắc đầu:

- Nếu là như vậy cũng xem như chưa lại tình cảm và thể diện. Tiểu nương tử có điều chưa biết, dưới mắt trái Thiệu Hòa công chúa có một nốt ruồi duyên, nhưng dưới mắt phải lại không có, Lục thị lang nói, ngài ấy nhìn mà toàn thân khó chịu, không thể nhìn nổi thêm lần nào nữa, thực không thể cùng công chúa tôn quý sống chung quãng đời còn lại.

Sau đó, trong kinh dần sinh ra lời đồn Lục Thời Khanh không gần nữ sắc. Dù sao ngay cả Thiệu Hòa công chúa đẹp tựa thiên tiên mà y cũng không yêu thì đoán là cả đời cũng không vừa mắt nữ tử nào nữa.

Nguyên Tứ Nhân dở khóc dở cười.

Thập Thúy lo lắng:

- Lục thị lang ngay cả quý nhân như vậy cũng không để vào mắt, tiểu nương tử thật muốn vượt khó tiến lên?

Lời nàng ấy vừa dứt, cửa phòng liền vang tiếng gõ cửa. Tới tới tới, nói lang quân mời tiểu nương tử đến thư phòng một chuyến.

Nguyên Tứ Nhân nhớ tới ước định với Trịnh Trạc, nghĩ là vị tiên sinh lần trước đến, bèn vội bước qua, sau khi đến, nàng nói với Nguyên Ngọc:

- Muội trốn sau tấm bình phong, a huynh nhớ làm theo những gì tôi qua chúng ta bàn bạc đấy.

Nguyên Ngọc nghe tiếng bước chân bên ngoài đến gần thì gật đầu ra hiệu nàng yên tâm rồi đẩy nàng trốn vào.

Người tới chính là Lục Thời Khanh.

Nguyên Ngọc chột dạ, thấy y sau khi ngồi xuống có ý nhìn về phía bình phong thì vội kéo sự chú ý của y về:

- Tiên sinh vì xa muội mà bốn ba hai bận, phiền tiên sinh quá.

Lục Thời Khanh trầm nghĩ đầu chỉ có hai bận mà tới bốn bận rồi nhưng giọng điệu vẫn ngụy trang vô cùng thỏa đáng:

- Tướng quân khách khí.

Thấy y chưa định nghiêng đầu nữa, Nguyên Ngọc thở phào:

- Ý của điện hạ, kỳ thực Nguyên mẫu vô cùng rõ ràng, không phiền tiên sinh lặp lại. Ngài và tôi mấy lần qua lại, nhưng tôi vẫn chưa biết ngài họ gì tên chi, luôn gọi “tiên sinh”...

Hắn nói một nửa, đoán là đối phương có thể hiểu.

Trước kia, một là theo lễ pháp, hai là biết loại phụ tá này từ trước đến nay luôn là thân phận bí ẩn nên hắn chưa bao giờ nghiên cứu. Hôm nay hỏi như vậy là do Nguyên Tứ Nhân căn dặn.

Lục Thời Khanh đứng mực đáp lời:

- Kẻ hèn họ Từ, tên Thiện, ngài muốn xưng hô sao cũng được.

Nguyên Ngọc nghe cái tên này thì sững sờ chột lưỡi, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ngài là... là Tầm Dương cư sĩ Từ Tông Hiền, Từ tiên sinh?

- May mắn được tướng quân nghe tên thương thức, Từ mẫu thật là hổ thẹn.

Nguyên Tứ Nhân sau tấm bình phong cũng rất bất ngờ.

Tên tuổi Từ Thiện nàng đã nghe thấy từ hồi ở Diêu Châu. Nghe nói người này giỏi đánh cờ, mười mấy năm trước ở Tầm Dương Giang Châu đã đánh bại người giỏi cờ cả nước là Hứa lão tiên sinh, từ đấy một trận thành danh. Vì sau đó làm việc khiêm tốn, hiếm khi lộ diện, chỉ gửi gắm tình cảm vào non nước, ẩn cư quanh năm nên được người đời xưng là “Tầm Dương cư sĩ”.

Tuy nàng nhờ huynh trưởng hỏi dò thân phận người này, nhưng thoát đầu cũng không ôm hi vọng lớn là sẽ được thăng thân thành thật. Hiển nhiên, nếu đối phương có ý muốn che giấu thì nên chọn một cái tên không nổi tiếng để làm giả chứ không phải là một nhân vật như Tầm Dương cư sĩ. Dù sao nếu muốn phân biệt thật giả thì rất có khả năng chỉ cần một bàn cờ là đủ.

Xem ra lần này, Trịnh Trạc mang theo thành ý mà tới.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, ẩn sĩ thanh bạch như Từ Thiện rốt cuộc đã được mời xuất sơn thế nào?

Trái tim nhỏ của Nguyên Ngọc run rẩy hồi lâu mới có thể bình tĩnh, khí thế ban đầu yếu đi một đoạn:

- Từ tiên sinh nhìn thì giờ tới đây, Nguyên mẫu xin trả lời ngài thẳng thắn.

Hắn tăng hăng, nói ra những lời từ chối đã chuẩn bị sẵn:

- Nhìn Đại Chu hiện tại, vị trí thái tử bỏ trống lâu ngày, thánh nhân lại vì vết xe đổ của tiên thái tử mà mãi chưa lập người mới, chỉ luôn nghiên cứu thuật cân bằng, nghị kỵ thất thường, càng khiến triều đình bấp bênh, đến mức đảng phái mọc lên như nấm, lòng người không thống nhất.

...

- Dưới tình hình đó, về tư, điện hạ muốn thi triển chí lớn, về công, điện hạ muốn sửa chữa sai sót. Đối với Nguyên mẫu mà nói, chỉ lo thân mình tuy tốt nhưng mấy năm nay nhìn thánh nhân phòng bị Nguyên gia, thực cảm thấy không thể như vậy nữa. Để ngăn chặn Nguyên gia triệt để trở thành đối tượng nghi kỵ của đế vương, thành con cờ tạo thế cân bằng, Nguyên mẫu lẽ ra phải sớm chọn mình chủ mà thờ. Đây cũng là ý nguyện ban đầu khi Nguyên mẫu

và điện hạ hợp tác.

Lục Thời Khanh lắng lắng nghe, nhưng đuôi mắt lại chú ý tới bức bình phong hoa điều trong phòng.

Nguyên Ngọc trả bài tiếp:

- Nếu xá muội gả cho điện hạ, chính là một viên thuốc an thần mà điện hạ cho Nguyên gia, cũng là một viên thuốc an thần mà Nguyên gia cho điện hạ, có thể nói là dệt hoa trên gấm không chút nghi ngờ. Nhưng Nguyên mỗ cho rằng, nếu đã có ý nguyện ban đầu như trên, tôi và điện hạ phù hợp tâm ý, thì không thêm đóa hoa này cũng có hề chi?

Lần trả lời này kín kẽ không một lỗ hổng, thực sự lợi hại.

Lục Thời Khanh vừa nghe liền biết hẳn có chuẩn bị, khuyên nhiều e phản tác dụng, bèn nói:

- Từ mỗ đã hiểu ý tương quân, chắc chắn sẽ chuyển lời nguyên vẹn tới điện hạ.

Nguyên Ngọc trả bài hết những gì Nguyên Tứ Nhân căn dặn, căng thẳng đến mức mồ hôi nhễ nhại, suýt quên còn một việc, vội bổ sung:

- Có thể được ngài hiểu cho là tốt nhất, hôn sự này không phải Nguyên mỗ không muốn tác thành mà thực là xá muội đã có ý trung nhân. Người này có lẽ ngài cũng biết...

Lục Thời Khanh chớp chớp mắt, ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Nguyên Ngọc cau chặt mày oán hận, nghiêng rãnh vồ đuôi đánh đét, rất không tình nguyện:

- Là Lục thị lang của triều ta!

Sắc mặt Lục thị lang sau mặt nạ chợt trở nên vô cùng đặc sắc.

Lời tác giả:

Lục Thời Khanh: Cho nên, ở chương 4 có bao nhiêu người không nhận ra ta?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Theo đuổi

Cuối cùng, Lục Thời Khanh được tiễn đi trong sự nhiệt tình và khách sáo, đi về phía một cánh cửa hông của Lục phủ không gần đường cái.

Nguyên Tứ Nhân vòng ra sau cửa sổ, tạo một sự “tình cờ gặp gỡ” với y ở hành lang, đích thân tạ lỗi, nói một đồng lời khách sáo, tiệc nuôi:

- Xin tiên sinh thay tôi chuyển lời đến điện hạ, điện hạ hùng tài đại lược khiến tôi hâm mộ muôn phần, cũng muốn kết bạn thâm giao, nhưng thực sự tâm này đã có nơi có chốn, e qua lại với điện hạ quá nhiều, tương lai sẽ khiến Lục thị lang hiểu lầm, nên đành phụ lòng ưu ái của điện hạ vậy.

Y muốn nói, Lục thị lang sẽ không hiểu lầm đâu. Nhưng y không thể nói.

Trong lòng Lục Thời Khanh nổi gió to sóng lớn nhưng ngoài mặt không mấy may để lộ, gật đầu đáp lễ, tỏ vẻ không sao cả, chờ trở về xe ngựa, gỡ mặt nạ xuống y mới hận đến nghiêng chặt răng.

Hay rồi, lần này báo y phải báo cáo kết quả với Trịnh Trạc thế nào đây?

Sau khi y rời phủ, Nguyên Tứ Nhân cũng bị Nguyên Ngọc tóm về.

Mấy ngày trước, hai huynh muội từng tranh luận rất lâu về Lục Thời Khanh. Nguyên Ngọc nói tới ề miệng cũng không ngăn được muội muội cứng đầu, bây giờ lại tiếp tục nói lời sâu xa khuyên nhủ:

- Tứ Nhân, muội muốn dùng kế hoãn binh này, a huynh không cản, nhưng Trương gia Lý gia đều có lang quân đẹp mắt, muội hà tất cố bám lấy Lục gia? Muội nhìn nhân duyên nát của Lục Tử Chú ở Trường An là hiểu, cái đức hạnh khó chơi của y sớm muộn gì cũng khiến muội vỡ đầu chảy máu cho coi!

Nguyên Tứ Nhân xoa trán nhìn hấn:

- Nói ghê quá đi, đâu có khoa trương dữ vậy?

- Muội chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Muội nói muội kìa, trộm cướp còn tính toán để chừa đường lui, bây giờ muội cố ý nói cho người ngoài nghe, chẳng phải là muốn chiêu cáo thiên hạ à?

Nàng gật đầu:

- Nguyên Tử Nhân muội nhắm trúng ai, chính là muốn chiêu cáo thiên hạ cho người người đều biết, một ngày chưa truyền khắp thành Trường An là chưa được.

Nàng cười kéo ống tay áo hất:

- A huynh đừng phí lời nữa, mau nói với muội xem, bình thường Lục thị lang mấy giờ hạ triều, hồi phủ thì đi con đường nào?

...

Hôm sau, Nguyên Tử Nhân liền đi chặn người.

Đối với Lục Thời Khanh, nàng có tính toán riêng của mình. A huynh nói không sai, nếu chỉ vì thích ứng tạm thời thì xác thực không nhất thiết phải là y, thậm chí y có thể xem là đối tượng siêu kém để chọn lựa. Hồng còn chọn quả mềm để bóp, nàng chọn quả cứng cho cộm răng, chuốc khổ làm gì?

Nhưng nàng tiếp cận y, là vì mưu tính lâu dài.

A huynh ở kinh chỉ là một người nhàn tản, rất nhiều chuyện không thể nào nghe ngóng tí mĩ, tạm thời nàng chỉ có thể tin vào giấc mơ, đi bước nào tính bước nấy mà thôi.

Nàng tính rồi, Huy Ninh Đế thực có không ít sủng thần, nhưng người phù hợp nhất với câu “sủng ái nhất” trong mơ, trước mắt xem ra, ngoài Lục Thời Khanh thì không còn ai khác.

Luận quan chức, y là môn hạ thị lang. Triều đình có hai chức quan này, cùng đứng thứ hai trong môn hạ tỉnh, là cận thần thiên tử, có thể ra vào cung cấm, thường tiếp xúc nhiều chuyện trọng yếu của triều đình, cũng tham dự nhiều quyết định chính vụ. Ở vị trí này lại được thánh nhân yêu mến, tương lai rất có khả năng sẽ thăng lên tể tướng, thành một người hô mưa gọi gió.

Luận sự tích, nàng nghe nói mấy năm trước có một lần Huy Ninh Đế bị đâm trọng thương, vào lúc hơi thở thoi thóp lại không gọi thái giám, không gọi nhi tử, mà lại gọi Lục Thời Khanh, đủ thấy sức nặng của y trong lòng đế vương.

Càng quan trọng hơn là, theo lời Trịnh Trạc nói ở Phù Dung Viên lần trước, y còn là lão sư của thập tam hoàng tử.

Nếu Lục Thời Khanh chính là người nhiều năm sau tham dự kế hoạch ép Huy Ninh Đế nhường ngôi, phò tá thập tam hoàng tử đăng cơ, thì vô cùng thú vị rồi.

Lục Thời Khanh sau khi hạ triều vẫn ngồi xe ngựa về phủ như mọi ngày.

Hôm nay y không theo hầu thánh nhân nên hơi rảnh rỗi, không ngờ đang nhắm mắt nghỉ ngơi thanh thản thì xe ngựa chợt thắng gấp, khuỷu tay y chống lên bàn trà bị trượt đi.

Y cau mày, nói với bên ngoài:

- Xảy ra chuyện gì?

Ngoài rèm xe mãi không có động tĩnh.

Y lại gọi tiếng nữa:

- Triệu Thuật.

Một giọng nói run run đầy kích động vang lên:

- Lang... lang quân, tôi, tôi thấy tiên nữ rồi...

-...

- Một tiên nữ cười bảo nãi!

-...

Lục Thời Khanh bị những lời lộn xộn của hán làm cáu kỉnh, y vén rèm xe, vừa ngược mắt liền đối diện với một đôi mắt mùa thu dịu dàng long lanh sóng nước.

Nữ tử mặc trang phục người Hồ xinh đẹp, phía trên là cổ bẻ màu đỏ hạnh, phía dưới là váy dài gọn sóng, hông đeo một cái túi, chân mang ủng bằng gấm màu vàng, đang cười trên một con ngựa Hãn Huyết màu vàng nhạt, cười vui vẻ nhìn y.

Y nhận ra con ngựa này, đây là con ngựa mà Huy Ninh Đế thường mừng tân hôn Nguyên Ngọc hồi năm ngoái.

Y cũng nhận ra người này, chính là Nguyên Tứ Nhân.

Nàng ở trên ngựa cười hỏi:

- Lục thị lang, thật trùng hợp, ngài đang đi phùng Vinh Hưng đúng không?

Tay Lục Thời Khanh nắm chặt tấm rèm, mặt “ừ” một tiếng không cảm xúc, gật đầu với nàng tỏ ý chào.

Nàng cười càng vui hơn:

- Ta ở phùng Thăng Nghiệp hơi chềch với ngài, chỉ cách ngài một con phố lớn thôi.

Lục Thời Khanh vô ý dừng lại lâu, giống như không nghe nàng nói vậy:

- Đường hẹp khó đi, mời huyện chúa đi trước.

Nói xong, thấy mãi mà Triệu Thuật chưa có động tác, y nghiêng đầu nhìn thì thấy tiểu tử này chảy nước miếng tới cằm, đành nghiêng răng oán hận:

- Triệu Thuật...!

Triệu Thuật vội hoàn hồn, liên tục vâng dạ, một tay nâng dây cương chuẩn bị quay đầu ngựa nhường đường, một tay lau nước miếng.

Lục Thời Khanh nhìn không nổi cảnh ô uế như vậy, cau mày định buông rèm thì bị Nguyên Tứ Nhân ngắt ngang:

- Lục thị lang, trời nắng nóng, ngài lên triều vất vả, chỗ ta có một hộp băng, bên trong đựng nước ô mai, ngài có uống không?

Nàng nhắc hộp trong tay, mỉm cười chờ y đáp.

Bàn tay buông rèm của y khựng lại, y cong môi nói:

- Trời nắng nóng, huyện chúa ra ngoài cũng vất vả, vẫn nên tự mình uống thì hơn.

Dứt lời, y nhẹ buông tay, rèm thả xuống.

Nguyên Tứ Nhân không giận, thúc ngựa tiến lên, nói cách qua tấm rèm:

- Lục thị lang, bây giờ ngài không muốn uống nhưng biết đâu lát nữa ngài muốn uống..

Lục Thời Khanh tưởng nàng muốn khuyên y nhận lấy hộp băng, đang định nói “không cần” thì nghe nàng hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Ta đưa ngài về phủ, nếu dọc đường ngài đổi ý thì sai nha gọi ta một tiếng là được.

-...

Lục Thời Khanh suýt tưởng mình nghe lầm, ngay sau đó y nghe nàng dặn dò Triệu Thuật:

- Triệu đại ca cứ tiếp tục đánh xe đi, con ngựa này của ta chạy nhanh lắm, đuổi kịp mà.

Chơi thật?

Triệu Thuật bị tiếng gọi “Triệu đại ca” này làm thần hồn điên đảo, may mà còn giữ được chút tỉnh táo, quay đầu hỏi:

- Lang quân?

Lục Thời Khanh không sợ trò khích tướng này, cười ha ha:

- Vậy thì nghe theo huyện chúa, hồi phủ.

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh về phía trước. Rất nhanh, y không cười nổi nữa.

Vốn nghĩ Nguyên Tứ Nhân chỉ nói đùa uy hiếp, ai dè nàng nói được làm được. Bất luận xe đi nhanh thế nào, tiếng móng ngựa vang ngoài rèm xe vẫn luôn theo sát.

Đúng rồi, luận tốc độ, ai có thể so được với Hân Huyết bảo mã do thánh nhân ngự ban?

Sau đó, chuyện càng khiến y chịu hết nổi đã xảy ra.

Y nghe thấy đầu đường cuối ngõ, bách tính bàn luận xôn xao về con tuần mã nổi bật kia, còn nữ tử ngồi trên lưng ngựa lại nhiệt tình chào hỏi với mọi người.

- Lão trượng, con ngựa này của ta đẹp không? Đúng đúng đúng... ta đang đưa Lục thị lang triều chúng ta hỏi phủ! Cái gì, gió lớn, ngài nghe không rõ hả? Ồ, TA NÓI, TA ĐANG ĐƯA LỤC-THỊ-LANG TRIỀU TA_____HỎI PHỦ!

- Bà, bà hỏi Lục thị lang là ai hả? Bà có điều không biết, Lục thị lang triều ta lợi hại lắm, 15 tuổi đã đậu thám hoa đấy... tôn nhi của bà cỡ tuổi đó đang làm gì nào?

- Vị tiểu nương tử này, cô nói cô ngưỡng mộ Lục thị lang hả? Ôi, chuyện này không được đâu, vì Lục thị lang của chúng ta đã là danh hoa có chủ, chàng...

- Nguyên Tứ Nhân!

Lục Thời Khanh không nhin nổi nữa, cắn răng ngắt lời nàng.

Nàng lập tức nghe lời ngừng lại, cười ha ha vẫy tay tạm biệt mọi người:

- A, không còn sớm nữa, các hương thân, sau này chúng ta lại nói tiếp nhé.

Lục Thời Khanh lần đầu tiên trong đời chân chính cảm nhận được thế nào là rêu rao khắp nơi. Chờ cách xa nơi ồn ào, y hít sâu một hơi, lạnh giọng bảo ngừng xe ngựa.

Nguyên Tứ Nhân hơi khom người, lại gần rèm xe tha thiết hỏi:

- Lục thị lang, ngài vừa gọi ta có chuyện chỉ?

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, hồi lâu mới vọng ra một giọng bình tĩnh:

- Phiên huyện chúa đưa tiễn suốt đường, nơi đây không xa hân xá, ngài giao hộp băng cho nô bộc của ta là được.

Sớm làm như vậy chẳng phải xong rồi sao. Hà tất làm nàng bị nóng mồ hôi đầy đầu chứ.

Nguyên Tứ Nhân thực bị nắng chiếu phát sợ, mặt khắc cũng không muốn dừng thêm, nàng đưa hộp cho Triệu Thuật rồi lại cúi người nói:

- Lục thị lang không cần khách sáo. Kỳ thực luận cấp bậc, ta cao hơn ngài, nhưng ngài gặp ta mà không xuống xe ngựa, lại còn gọi thẳng tên ta, lẽ ra là không có tôn ti, cố ý mạo phạm, nhưng nguyên nhân là vì ngài muốn thân thiết với ta chứ gì?

Lục Thời Khanh không cách nào tiếp lời.

Trong xe ngựa vọng ra tiếng “xoạt”, giống như có ai đó vo giấy thành một cục.

Nguyên Tứ Nhân cười:

- Ngài không nói gì chính là ngầm thừa nhận. Nước ô mai này ngài uống nhân lúc còn lạnh nhé, chúng ta ngày sau gặp lại.

...

Về mặt Lục Thời Khanh âm u suốt đường về phủ.

Phía sau y, Triệu Thuật xách hộp hùng hục chạy theo, dọc đường lăm nhăm linh tinh:

- Lang quân, hóa ra người đó là Lan Thương huyện chúa trong truyền thuyết! Ôi chao, đúng là...

Đúng là đẹp đến mức khiến người ta cảm thấy ngôn từ thiếu thốn, không biết dùng từ gì để hình dung!

Hắn đang khổ sở tìm từ miêu tả thì thấy lão phu nhân đi tới trước mặt, bèn lập tức ngậm miệng.

Lục Thời Khanh dừng bước, gương mặt khó ở hơi dịu lại:

- Mẹ.

Tuyên thị cười bước tới:

- Con trai à, mấy ngày nữa mẹ đặt may cho con vài bộ y phục mùa thu, lát nữa con về phòng chọn kiếu...

Nói tới đây, bà dừng lại, nhìn cái hộp trong tay Triệu Thuật:

- Đây là gì vậy?

Lục Thời Khanh nháy mắt ra hiệu với Triệu Thuật.

Triệu Thuật vui vẻ đáp:

- Bẩm lão phu nhân, hôm nay tiểu nhân gặp số đào hoa, nửa đường tình cờ gặp một tiểu nương tử cứ đòi đưa hộp này cho tiểu nhân, nói bên trong có nước ô mai, cho tiểu nhân giải khát ạ.

Ý cười của Tuyên thị không giảm:

- Vậy à, đúng là có phúc nhì.

Lục Thời Khanh ho một tiếng không được tự nhiên:

- Mẹ, con về phòng trước ạ.

Tuyên thị gạt đầu ra hiệu cho y đi, đợi y đi xa rồi sắc mặt bà mới nghiêm lại, nói với nha hoàn bên cạnh:

- Tiểu tử thúì, thật tưởng mẹ nó không hiểu gì sao? Cái hộp đó vừa nhìn là biết được làm từ gỗ hoàng hoa lê thượng đẳng, lại còn điêu khắc tinh xảo, Triệu Thuật có thể gặp hoa đào như vậy ở đâu ra chứ! Các người mau phái vài người đi nghe ngóng thử xem.

Triệu Thuật nói dối làm toát đầy mồ hôi, theo Lục Thời Khanh tới cửa phòng ngủ, nhỏ giọng hỏi:

- Lang quân, nước ô mai này?

Lục Thời Khanh dừng bước, quay đầu:

- Người không sợ bị độc chết thì uống đi.

Dứt lời, y liền mở cửa ra, “rầm” một tiếng đóng lại.

Triệu Thuật lui xuống, dọc đường còn lăm bắm “sao có thể có độc chứ”.

Lục Thời Khanh bình tĩnh một lát, đợi tiếng ồn ào của Triệu Thuật đi xa, y mới cau mày đứng trước gương đồng trong phòng, phui phui vạt áo, há miệng muốn nói gì đó nhưng không thể nói được, rồi lại chỉnh chỉnh thắt lưng, đổi sang thái độ vô cùng hồ hững, nói:

- A Trạc, có một chuyện ta muốn nói rõ với người...

Nói tới đây, y dừng lại, bước tới bước lui hai lần, lăm dịu sắc mặt lại, một lần nữa nhìn vào gương nói:

- A Trạc, ta suy đi nghĩ lại, thấy việc này vẫn nên sớm nói rõ với người. Hôm qua ta nói với người là Lan Thương huyện chúa từ chối người nhưng không rõ nguyên do, thực ra là ta nhất thời khó mở miệng nên nói dối người... Kỳ thực nàng ấy...

Y lại dừng, hít sâu một hơi, lắc đầu làm lại:

- A Trạc, có lẽ người đã nghe được động tĩnh trong thành, việc này người tuyệt đối chớ hiểu lầm, ta và...

Y cắn răng, lại lắc đầu, làm lại, sau vài lần như thế, y thực buồn bực không thể tả, bèn cao giọng:

- Cái cô Nguyên Tử Nhân này...!

Đúng lúc đó, cửa phòng bị gõ vang.

Tuyên thị bên ngoài khiếp sợ không thôi, lạng người một lát mới có thể mở miệng, hỏi vào trong:

- Con trai! Con giấu Nguyên tiểu nương tử trong phòng hả?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp tình địch

Lục Thời Khanh thoáng im miệng, cứng đờ tại chỗ.

Chờ y hoàn hồn, mời Tuyên thị vào thì thời gian đã qua lâu tới mức hơi khả nghi.

Tuyên thị vừa vào phòng liền nhìn đông ngó tây, đầu tiên là nhìn rèm, kế đó là nhìn gầm bàn.

Lục Thời Khanh đầu đầu không ngớt:

- Mẹ, không có ai ở bên trong đâu, mẹ...

Y kiểm chế không cúi kính:

- Nào, mẹ ngồi xuống nghỉ ngơi nào.

Tuyên thị ngồi xuống, đầy bụng nghi ngờ:

- Vậy con râm rì lảm nhảm là nói chuyện với ai?

- Con... đọc sách ạ.

- Sách nào viết Nguyên tiểu nương tử, con tưởng mẹ dễ gạt lắm à?

Bà dò xét y, chợt hỏi:

- Mẹ hỏi con, Thiều Hòa công chúa tên gì?

Sao lại kéo tới Thiều Hòa công chúa rồi? Y vừa tự tay rót trà cho Tuyên thị, vừa đáp:

- Sao con nhớ được.

- Sầm tam nương trước đó nữa thì sao?

Lục Thời Khanh trưng vẻ mặt “Sầm gia có tam nương à”.

- Vậy Liễu thất nương, Diệp tứ nương, Bạch lục nương, Thẩm cửu nương thì sao?

Thấy trên mặt nhi tử rõ ràng viết “Ồ đâu ra lắm thế”, bà càng chắc chắn:

- Không nhớ chứ gì? Mẹ cũng đoán là con không nhớ được mấy tiểu nương tử này từng ngộ ý với con đâu!

Lục Thời Khanh gật đầu. Y không những không nhớ mà thậm chí còn nghi ngờ mấy người này là mẹ tiện miệng bịa ra.

Tuyên thị mào đầu xong mới nói vô chủ đề chính:

- Nếu đã như vậy, sao con nhớ Nguyên tiểu nương tử tên gì?

Lục Thời Khanh ghen hòng.

Y đâu biết làm sao mà mình nhớ. Trước đó trong xe ngựa tình thế cấp bách, không hiểu sao y lại buột miệng gọi ra. Trí nhớ y lại tốt, tên từng gọi ra miệng thì muốn quên cũng không quên được.

Nghi tới đây, y cau mày, thậm chí không hay rồi.

Thấy y không đáp được, Tuyên thị hừ lạnh:

- Mẹ đã sai người nghe ngóng rõ ràng rành rành. Bây giờ cả thành Trường An đều xôn xao kia kìa, ai cũng biết có một người như tiên nữ cười bảo mã vàng ực đích thân đưa con về phủ. Con còn dám giấu mẹ chuyện nước ô mai hử?

Nói xong, chưa chờ y giải thích, bà liền vỗ tay.

Một nha hoàn bước vào phòng qua cửa phòng mở rộng, tay bưng một khay ngọc, bên trên là nước ô mai mà Nguyên Tứ Nhân đưa tới, chỉ là đã đổi sang đựng trong bát sứ trắng Lục Thời Khanh hay dùng.

Ánh mắt Lục Thời Khanh kinh ngạc.

- Hân huyết bảo mã hiềm cỡ nào mẹ biết chứ, phóng mất khắp Trường An chỉ có Thiều Hòa công chúa có một con màu đỏ thẫm và Nguyên gia có một con màu vàng nhạt thôi. Người tặng nước ô mai này không phải Nguyên tiểu nương tử còn có thể là ai?

Nói xong, Tuyên thị thở dài:

- Năm xưa khi mẹ sống chết đòi gả cho cha con cũng hạ mình đưa than ngày tuyết đưa nước lạnh ngày nóng như thế... ừm, việc trừ băng hời đó không tốt như bây giờ, bởi vậy mà mẹ đã phí rất nhiều tâm tư...

Bà vừa nói vừa cầm khăn lau nước mắt không tồn tại, nghẹn ngào:

- Nếu con đã nhận thì sao tới mức đưa cho người khác, phụ tâm ý Nguyên tiểu nương tử người ta! Nếu đổi thành mẹ mà gặp cảnh như vậy, nhất định sẽ đau lòng không dứt, lệ rơi ba ngàn...!

Dứt lời, mắt phượng của bà neho lại, tay nhỏ giờ lên:

- Nước này mẹ đã nghiệm cho con rồi, không có độc, uống!

-...

Lục Thời Khanh cup mắt nhìn chén nước ô mai đó, hồi lâu, nhăn mũi.

Đôi lúc, y cũng như Lục Sương Dư, nghi ngờ mình có phải là con đợc nhặt dưới gầm cầu vè không. Vì có lẽ mẹ y không nhớ, rằng y không ăn đồ chua.

...

Nguyên tiểu nương tử rất có khả năng đau lòng không dứt, lệ rơi ba ngàn kia thật sự gặp trắc trở rồi.

Tuyên Chính Điện ba ngày một buổi triều, còn Lục Thời Khanh thì cách ngày phải theo hầu Huy Ninh Đế, tiện thể dạy thập tam hoàng tử đọc sách học văn. Nàng bấm ngón tay tính toán, nửa tháng sau này, y cùng lắm chỉ có bốn ngày là có thể suốt ngày không ra khỏi phủ. Như vậy xem ra, cơ hội nàng tóm được người phải nhiều không đếm xuể mới đúng.

Nhưng liên tiếp mấy ngày, nàng đều không thể lần được tung tích của y.

Đại khái là Lục Thời Khanh đổi đường đi trốn nàng. Rất có bản lĩnh, chui từ phường này qua phường kia, tron như cá chạch.

Nàng ngán ngẩm ngồi trong sân hóng gió, tiện tay hái mấy đoá hoa, bứt từng cánh từng cánh quăng xuống hồ.

Khương Bích Nhu ở bên cạnh nàng, dờ khóc dờ cười:

- Tiểu tử tông của ta ơi, muội thương hương tiếc ngọc chút với, đừng hành hạ mấy đoá hoa này nữa.

Nàng thở dài:

- Muội thương hương tiếc ngọc mấy đoá hoa này thì ai thương hương tiếc ngọc muội đây?

- Không phải có lục hoàng tử sao? Hôm qua, a huynh muội và ngài ấy gặp nhau trên triều. Người ta gặp a huynh muội mà không hề mặt nặng mày nhẹ, chỉ nói vô duyên thì thôi, sẽ không cường cầu, nếu tâm ý muội thay đổi, ngài ấy cũng nguyện ngóng chờ tin vui. Muội nói xem, bây giờ chuyện muội ái mộ Lục thị lang đã huyền nào đến mức cả thành đều biết mà người ta còn chẳng mấy may để bụng, chẳng phải thực thâm tình với muội sao?

Nguyên Tử Nhân đã nghe huynh trưởng nói chuyện này, lập tức cau mày:

- Đều là lời khách sáo của quý nhân thôi.

Khương Bích Nhu nhìn chăm chú nàng một lát:

- Tử Nhân, muội có thành kiến gì với lục hoàng tử à? Phu quân như vậy khó tìm, sau này muội đừng hối hận đấy.

Nguyên Tử Nhân khựng lại. Tầm tầm của nàng xem ra thực không hiểu huynh trưởng và Trịnh Trạc đang mưu tính gì. Không biết là huynh trưởng che giấu quá tốt hay Khương Bích Nhu thật quá đơn thuần.

Nàng nói:

- A tầm không cần khuyên nữa, muội thích Lục thị lang.

Xong, nàng còn bổ sung một câu:

- Cực kỳ thích!

Dứt lời, dường như nàng cảm thấy nhàm chán, bèn tiếp tục cúi đầu chọn hoa, không lâu sau thì thấy Thập Thúy nhanh chân bước tới.

Nguyên Tứ Nhân ngẩng đầu hỏi:

- Sao, có tin của Lục thị lang à?

Thập Thúy lắc đầu:

- Tiểu nương tử, khách quý ghé thăm ạ.

- Khách quý nào?

- Thiều Hòa công chúa ạ.

Nàng “ờ” một tiếng, nghi hoặc hỏi:

- Thiều Hòa công chúa là ai?

- Dạ là vị công chúa mà Giản Chi từng kể với người là trước đây gả cho hầu phủ, sau đó thì ở góa ạ.

Nhắc xong, Thập Thúy mới cảm thấy kỳ lạ. Vị công chúa tôn quý này là tình địch mạnh nhất của tiểu nương tử, chuyện quan trọng như vậy sao tiểu nương tử lại không quan tâm nhỉ.

Nguyên Tứ Nhân đã nhớ ra, bưng tỉnh:

- Là nàng ấy à.

Rồi hỏi tiếp:

- Nàng ấy đến Nguyên phủ của ta làm gì?

- Nô tỳ không rõ, chỉ biết công chúa gọi đích danh là muốn gặp tiểu nương tử ạ.

Nguyên Tứ Nhân liền dẫn theo Thập Thúy và Giản Chi cùng đến chính đường, vừa nhìn liền thấy nữ tử ngồi trên ghế cao nhất ở giữa mặc y phục cười ngửa màu đỏ nhạt, cột búi tóc nam tử, chưa phân sơn trang điểm, tướng mạo bình thường, dưới mắt trái có một nốt ruồi đen.

Nàng tiến lên hành lễ vạn phúc:

- Tứ Nhân bái kiến công chúa, công chúa kim an.

Cử chỉ Nguyên Tứ Nhân đoan chính gọn gàng, không thể bói móc chút sai lầm nào.

Ghế dưới có một người khoan thai đứng dậy, giọng nhân nhát:

- Huyện chúa e hành lễ sai rồi, vị này là tỳ nữ thiếp thân của ta.

Nàng nghe vậy nghiêng đầu nhìn sang, thấy ghế dưới có một nữ tử đang ngồi mặc trang phục giống hệt, xét ngũ quan tướng mạo thì quả thực khác một trời một vực với tỳ nữ kia, mặt hạnh mã đào, dáng vẻ yêu kiều thướt tha khiến người ta yêu mến. Nốt ruồi đen giống hệt ở dưới mắt nàng ấy mới xứng với vinh dự nốt ruồi mỹ nhân.

Nguyên Tứ Nhân không hiểu quý nhân vừa tới liền chính người là có ý gì, dấu sao hành lễ với một tỳ nữ cũng không khiến nàng mất miếng thịt nào. Nàng cười nhạt:

- Thứ lỗi Tứ Nhân mắt kém, nhìn thế này, quả thực là dung mạo công chúa... nhìn hơn một chút.

Sắc mặt Trịnh Quân hơi biến đổi nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười:

- Mời huyện chúa ngồi.

Dứt lời, nàng ấy đưa mắt ra hiệu cho tỳ nữ ở ghế trên, ý bảo tỳ nữ lui về đứng nơi theo phép tắc.

Nguyên Tứ Nhân mời công chúa lên ghế trên rồi mới ngồi ở ghế đối diện, hỏi:

- Công chúa quang lâm hàn xá, không biết là có chuyện gì?

Công chúa lắc đầu:

- Không có gì, ta cười ngửa đi ngang phường Thăng Nghiệp, chợt nhớ mấy ngày nay cha thường nhắc huyện chúa nên ghé qua thăm thôi.

Ánh mắt Nguyên Tứ Nhân hơi lộ vẻ bất ngờ:

- May được thánh nhân nhớ đến, Tứ Nhân được sủng mà lo.

Hai người khách sáo qua lại mấy câu, Trịnh Quân nhìn ánh mặt trời bên ngoài, nói:

- Không còn sớm nữa, ta phải hồi cung trông thập tam đệ dùng bữa đây, đệ ấy nghịch ngợm, cung nhân đều bó tay với đệ ấy.

Nguyên Tứ Nhân bình tĩnh đứng dậy đưa tiễn, ý nghĩ trong lòng lặng lẽ xoay chuyển.

Nghe nói mẹ đẻ thập tam hoàng tử là một tiếp dư. Bốn năm trước, tiếp dư họ Ôn ấy mất sớm, hoàng tử vừa đầy tháng liền được cho làm con nuôi của Đức phi lúc đó tức Lương hoàng hậu bây giờ.

Trịnh Quân do Lương hoàng hậu sinh ra, có lẽ quan hệ không cận với đệ đệ này. Nhưng ở trong mơ, nàng chưa từng nghe tin về Thiệu Hòa công chúa, không biết về sau nàng ấy sẽ ra sao. Thập tam hoàng tử đăng cơ thì trường công chúa như nàng ấy đại khái sẽ được vinh hoa phú quý nhỉ.

Đến cổng phủ, Trịnh Quân dừng bước, quay đầu nói:

- Huyện chúa hôm nào rảnh rồi hãy vào cung thăm cha. Hôm qua ông ấy còn nhắc, nói huyện chúa đến Trường An đã hơn một tháng mà chưa từng nhớ tới ông ấy.

- Thánh nhân công vụ bận bịu, không được triệu kiến, Tứ Nhân nào dám tự ý quấy rầy. Nay công chúa đã có lời mời, Tứ Nhân liền không khách sáo nữa, qua ít hôm nhất định sẽ đến theo ước hẹn.

Qua ít hôm, nhân lúc Lục thị lang của chúng ta ở trong cung, Tứ Nhân nhất định sẽ đến theo ước hẹn.

Lời tác giả:

#chuyện không thể không kể giữa Lục thị lang và chiếc gương#

[Tháng trước]

Lục thị lang: Gương thần ơi hồi gương thần, Ai người đẹp nhất khắp thành Trường An?

Gương thần: Người đẹp nhất thành Trường An chính là ngài, thị lang.

[Hôm nay]

Lục thị lang: Gương thần ơi hồi gương thần, Ai người đẹp nhất khắp thành Trường An?

Gương thần: Bẩm thị lang, là Lan Thương huyện chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Điện thánh

Nguyên Tứ Nhân chọn ngày Lục Thời Khanh theo hầu Huy Ninh Đế để tiến cung, vừa đến cổng Đan Phượng thì nàng được Trịnh Quân ra đón.

Tuyên Chính Điện vẫn chưa tan triều, Trịnh Quân đề nghị đưa nàng đi dạo trong cung. Nguyên Tứ Nhân gật đầu đồng ý, ngồi chung kiệu với nàng ấy, thấy nàng ấy vẫn mặc trang phục nam nhi bèn thuận miệng hỏi:

- Công chúa bình thường có sở thích cười đùa bán cung à?

Trịnh Quân lắc đầu:

- Không tính là sở thích, cường thân kiện thể mà thôi, không có tài nghệ tinh xảo như huyện chúa.

- Công chúa quá khen.

Từ khi Trịnh Quân ghé Nguyên phủ, Nguyên Tứ Nhân bắt đầu để ý đến nàng ấy. Nàng nghe nói vị công chúa này tính cách văn nhã, chỉ là đầu xuân năm ngoái bất ngờ rơi xuống nước, suýt không qua khỏi, sau đó cần miễn luyện gân cốt theo lời dặn của thái y nên bắt đầu học cưỡi ngựa bắn cung, bây giờ thường mặc trang phục nam nhi cùng các con em quý tộc ra ngoài cưỡi ngựa du ngoạn.

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy mấy trò chơi đó rất không hợp với khí chất của cô công chúa này.

Trịnh Quân mỉm cười nói:

- Cô không cần cứ mở miệng là công chúa công chúa, ta với cô cũng xem như có duyên ba lần gặp mặt, như vậy quá xa lạ rồi, cứ gọi ta là Thiều Hòa đi.

Nguyên Tứ Nhân nghiêng đầu nhìn nàng ấy, hơi không hiểu: ba lần ở đâu ra?

Trịnh Quân giải thích:

- Ta nghe Sương Dư nói, đầu xuân năm ngoái, là cô cứu cô ấy ở cầu Lộc?

- Đúng vậy không sai.

- Thế thì đúng rồi, hôm đó ta cũng ở đây.

Nguyên Tứ Nhân nhớ ra. Hôm đó có hai nương tử đứng bên lan can cầu, vì sức nàng không đủ nên chỉ kéo một người. Hóa ra người còn lại rơi xuống nước là Trịnh Quân, hèn gì lúc đó nàng thấy một đám người hầu nháy xuống nước tòm tòm như sủi cáo.

Nàng đang nhớ lại thì nghe Trịnh Quân nói:

- May mà cô vừa vịn đến cầu Lộc, cứu được Sương Dư...

Nói đến đây, nàng ấy hơi ngừng lại, thấy Nguyên Tứ Nhân không nói tiếp mới mỉm cười tiếp tục:

- Bằng không tội của ta lớn rồi, dẫu sao hôm đó là do ta chủ động mời muội ấy đi chơi.

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy giọng nàng ấy nói chuỗi lời này khá giọng gao cứng nhắc, ánh mắt nhìn mình cũng đầy vẻ tìm tòi, bèn quay đầu đi một cách không quá thoải mái, động đậy khóe môi:

- Không thể nhân tiện cứu luôn công chúa, là lỗi của Tứ Nhân.

Trịnh Quân lúng túng thu hồi ánh mắt, cười theo:

- Nào có lỗi gì đâu? Huống hồ ta cũng không sao cả.

Thời tiết cuối hạ, hơi nóng thừa chưa tan hết, ánh nắng vẫn vô cùng gay gắt. Trên liễn kiệu tuy có treo màn che nhưng suy cho cùng vẫn không mát như trong phòng.

Nguyên Tứ Nhân sợ nóng, căn bản không có tâm tư ngắm cảnh, huống hồ phong cảnh chân chính đẹp đẻ của Đại Minh Cung đều ở bên trong, Trịnh Quân luôn cùng nàng dạo tới dạo lui bên ngoài, nàng càng cảm thấy vô vị. Cũng khó cho vị công chúa này còn hứng thú dạo chỉ chỉ chỗ chỗ.

Dọc đường nàng đáp lời kiểu câu được câu không, chờ cung nhân bầm báo nói thánh nhân đã hạ triều, nàng liền vội vã chạy về phía “cứu tinh”. Trịnh Quân không giữ nàng lại, nói lời tạm biệt rồi để mặc nàng đi.

...

Nguyên Tứ Nhân theo cung nhân đến tiền đường của Tử Thần Điện. Đây là nơi Huy Ninh Đế sinh hoạt thường ngày, ngói xanh mái đỏ, tường cao chạm trổ, từng viên gạch từng khối đá đều xa hoa lộng lẫy.

Sau khi vào điện, từ xa xa nàng thấy thánh nhân đang cúi đầu bên bàn, hình như đang xem công văn. Ở vị trí thấp hơn là Lục Thời Khanh mặc quan bào màu đỏ thẫm đang ngồi, đáp những câu hỏi của thánh nhân bất cứ lúc nào, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, trông rất thành thoi. Mấy chuyện vặt vãnh như mài mực, sao chép, dường như căn bản không cần Lục thị lang của chúng ta động thủ.

Nguyên Tứ Nhân lần đầu tiên biết còn có loại theo hầu thoải mái như thế, quả thực còn sướng hơn cả đế vương.

Khi tới gần, nàng thấy chén trà trong tay Lục Thời Khanh khác kiểu với cái chén trên bàn Huy Ninh Đế.

Thần tử bình thường không được vào Tử Thần Điện nghị sự, còn y chẳng những sáng vào chiều ra, mà còn vì tính cách đặc thù nên được chuẩn bị riêng một bộ dụng cụ uống trà, đúng là được dung túng quá mức.

Nhưng Huy Ninh Đế trông có vẻ rất thích thần tử này, ngài nghe y nói câu gì đó mà cất tiếng cười to, ngôn ngữ cử chỉ cứ như đối đãi với người thân.

Thấy Nguyên Tứ Nhân đến gần, hai người mới ngưng cười nói. Lục Thời Khanh cup mắt nhấp trà, dáng vẻ như không nhìn thấy nàng.

Nàng liếc trộm y một cái rồi dời tầm mắt, hành lễ với Huy Ninh Đế.

Huy Ninh Đế mời nàng ngồi vào chỗ đối diện Lục Thòi Khanh, mày nhướng cao:

- Ban nãy cái nhìn đầu tiên của Tứ Nhân, hình như là không phải dành cho trẫm nhỉ?

Nàng không hề giấu giếm, cười đáp:

- Bệ hạ nhìn rõ mọi việc, người Tứ Nhân nhìn chính là Lục thị lang ạ.

Ông nghe xong cười to, nghiêng đầu hỏi Lục Thòi Khanh:

- Cháu gái này của trẫm có phải rất đáng yêu không?

Lục Thòi Khanh ngược mắt.

Nguyên Tứ Nhân ở đối diện chống quai hàm nhìn y, lát sau, nàng nghe y nói với giọng điệu không mấy may dao động:

- Bệ hạ nhìn rõ mọi việc, ngài nói đáng yêu thì là đáng yêu.

Y đáp rất không tình nguyện, nhưng nàng lại như rất hưởng thụ, chớp chớp mắt với y:

- Đa tạ Lục thị lang khen ngợi.

Lục Thòi Khanh dời mắt, không nhìn nàng.

Huy Ninh Đế nhìn hai người mắt qua mày lại, đại khái cảm thấy thú vị, liền dứt khoát đặt công văn xuống, cùng Nguyên Tứ Nhân tán gẫu, trước tiên là hỏi tình hình gần đây của phụ mẫu nàng.

Nàng đáp:

- Gia mẫu mạnh khỏe, còn gia phụ trải qua trận chiến liều mạng lần trước với Nam Chiếu, vết thương mới cộng thêm vết thương cũ, gân cốt khó tránh kém hơn trước đây, nhưng cũng nghỉ ngơi điều dưỡng rất tốt ạ.

Dứt lời, nàng ừ ừ thờ dài:

- Đều tại Tứ Nhân, chọc ra mồm họa như vậy, hại bệ hạ ăn ngủ không yên, ngày đêm lo lắng.

Huy Ninh Đế khoát khoát tay:

- Là Nam Chiếu hiếp người quá đáng, sao có thể trách con được.

Nàng giống như được khoan dung, vội vàng phụ họa:

- Bệ hạ nói cực kỳ đúng! Thái tử Nam Chiếu thực quá đáng, nếu hắn ta tuần tú như Lục thị lang cũng được đi, đằng này lại cứ mảy gian mắt chuột! May mà bệ hạ thương Tứ Nhân, thả dây bình yên chiến cũng không chịu gả Tứ Nhân đi xa!

Huy Ninh Đế thấy nàng cảm tạ ân đức như vậy, không khỏi trở nên tự đắc:

- Chỉ phí vài binh lính mà thôi, Tứ Nhân là cháu gái trẫm, trẫm không thương Tứ Nhân thì thương ai?

Ngoài mặt Nguyên Tứ Nhân cười vô cùng ngây thơ hồn nhiên, nhưng khi cúi đầu lại lóe lên nụ cười trào phúng mỉa mai không dễ thấy.

Lục Thòi Khanh không tiện dò xét Huy Ninh Đế, bèn dò xét nàng. Hai cao thủ diễn trò gộp lại, giả tình giả ý tới mức khiến y nghe không nổi.

Trong đại điện hòa thuận tốt đẹp, nói chuyện phiếm một lát, Nguyên Tứ Nhân lại cùng Huy Ninh Đế nói về sơn thủy và phong cảnh Diên Nam, nói rất sinh động thú vị, nhưng cuối cùng nàng lại ngoặt đột ngột:

- Nhưng Tứ Nhân cảm thấy, vẫn là thành Trường An đẹp nhất. Nhà cửa nơi này nghiêm chỉnh sáng sủa, hợp phong vận Đại Chu chính thống, Diêu Châu chỉ có vẻ lộng lẫy xinh đẹp bề ngoài tuyệt đối không thể so sánh được!

Bản lĩnh muốn khen phải chê trước, kim cương bên bờ vực này của nàng làm đẹp đến mức đi sâu vào lòng Huy Ninh Đế.

Ông vui vẻ, cao hứng nói:

- Nếu đã như vậy, trẫm sẽ hạ chỉ xây ở Diêu Châu cho con một phủ đệ phong theo kiểu dáng của Đại Minh Cung, thế nào?

Đây không phải xây phủ đệ mà e là xây thành cung điện nhỏ mắt! Xây kiến trúc rầm rộ kiểu đó đúng là chuyện mà thánh nhân của chúng ta có thể làm được.

Trong lòng Nguyên Tứ Nhân sinh ra chán ghét, nhưng ngoài mặt không hề để lộ, vẻ mặt vui mừng nhanh chóng qua đi, kể đó là ánh mắt đượm buồn.

Huy Ninh Đế cảm thấy kỳ lạ, nghiêm mặt định hỏi thì nghe nàng cau mày nói:

- Như vậy đương nhiên là tốt, nhưng..

Nàng ngược mắt, nhìn Lục Thời Khanh ở đối diện:

- Nhưng nếu Điều Châu có phủ đệ tráng lệ, Trường An có Lục thị lang phong lưu phóng khoáng, Tứ Nhân sẽ không biết nên lựa chọn thế nào...

Huy Ninh Đế sững sờ rồi cười phá lên.

Lục Thời Khanh bị đem ra so sánh với gạch ngói, sắc mặt không tốt lắm. Hai người này thật xem như y không có ở đây sao?

Chờ thánh nhân cười xong, nàng mới mặt mày đau khổ nói:

- Chuyện xây phủ đệ này, bệ hạ nên để Tứ Nhân suy nghĩ thêm đi ạ.

Nói rồi, nàng lại thẹn thùng nhìn Lục Thời Khanh.

Huy Ninh Đế lắc đầu bất đắc dĩ. Tâm tư nhi nữ quá rõ ràng, một ông lão hơn 50 tuổi như ông cũng cảm thấy mình ngồi đây thực là gai mắt.

Ông trầm ngâm một lúc rồi nói với Lục Thời Khanh:

- Tứ Nhân xa kinh nhiều năm, có lẽ không nhớ được bao nhiêu cảnh sắc Trường An. Lục thị lang hôm nay không cần dạy Hoàng nhi đọc sách, hãy theo cháu gái này của trẫm đi dạo trong thành đi.

Sắc mặt Lục Thời Khanh cứng đờ.

Nguyên Tứ Nhân hơi lộ vẻ thâm vui, mày lá liễu nhướng lên, đắc ý hỏi:

- Lục thị lang, thế nào, ngài muốn kháng chỉ ư?

Huy Ninh Đế cười, bắt chước giọng điệu của nàng, nói:

- Lục thị lang, thế nào, ngài muốn kháng chỉ ư?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rồi Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chợ tây Trường An

Lục Thời Khanh bạnh mặt ra khỏi Từ Thần Điện, theo sau Nguyên Tứ Nhân không nói một lời, đến đường rộng rãi trong cung, nàng đột nhiên dừng lại, xoay người cười hỏi:

- Lục thị lang, chúng ta đi đâu đây?

Y ngược mắt:

- Tùy ý thích huyện chúa.

Nguyên Tứ Nhân trầm ngâm một lúc:

- Vậy tới phủ của ngài được không? Vậy ta sẽ cao hứng nhất.

-...

Thấy ánh mắt y lạnh đi, nàng nhanh chóng nói:

- Ta đùa ngài thôi mà.

Dứt lời, nàng tiếp tục đi về phía trước.

Lục Thời Khanh đuổi theo, qua không lâu lại thấy nàng ngừng, quay đầu ngửa mặt hỏi nhỏ bên tai y:

- Lục thị lang, có một vấn đề ta muốn thỉnh giáo ngài lâu rồi mà luôn chưa có cơ hội _____ bên ngoài đồn nói ngài không thích nữ sắc, thích nam phong, rốt cuộc là thật hay giả?

Nếu là thật thì nói sớm cho nàng biết để nàng khỏi phải phí công.

Lục Thời Khanh nghiêng đầu, ánh mắt phóng dao găm, nhìn chằm chằm sắp đụng vai y, nhẫn nhịn nói:

- Huyện chúa, son phấn của người hình như rớt lên vai ta.

Y độc miệng đã quen, cố ý nói những lời khó nghe, bảo nàng tự trọng, nhưng không ngờ mặt nàng dày hơn cả tường, không lùi ngược lại còn tiến tới, nghiêm mặt rồi cười hi hi nói:

- Ô, xin lỗi, để ta thổi sạch cho ngài nha.

Nói xong, nàng nghiêng vào vai y thổi thổi một cách tượng trưng mấy cái vụn trắng không nhìn thấy.

Mấy cái thổi này chính xác không sai lệch thổi vào vành tai Lục Thời Khanh. Con người y co lại, ngứa ngáy run lên, tránh ra một bước theo bản năng, về mặt lưng túng.

Nguyên Tứ Nhân sững sờ. Nàng không cam tâm bị đâm ba câu của y đã kích nên mới làm ra chuyện không cần mặt mũi, không ngờ hiệu quả lại ngoài ý muốn như vậy. Nàng dần mất nhìn chăm chăm vào vết đỏ ửng khả nghi bên tai y, chợt cảm thấy y không cần trả lời nữa.

Vì nàng đã biết đáp án.

Nàng phui phui tay, tâm trạng rất tốt:

- Thổi sạch rồi, Lục thị lang, chúng ta đi thôi.

...

Nguyên Tứ Nhân nói muốn đi dạo chợ tây.

Trong lịch sử Đại Chu từng có một hoàng đế vì phòng ngừa quan thương cấu kết nên quy định quan viên trên ngũ phẩm không được vào chợ. Về sau quy định ấy dần dần buông lỏng, đến nay đã không còn điều lệ rõ ràng trên văn bản nữa, nhưng quan chức nào thường xuyên vào chợ nếu bị người có tâm cô tình cáo trạng vẫn có thể dính phải hiềm nghi.

Lục Thời Khanh tuy còn trẻ tuổi nhưng đôi thủ gom lại cũng cả gánh, y không khỏi nghi ngờ là Nguyên Tứ Nhân đang muốn giờ trò xấu xa với mình.

Đương nhiên, y không có gì phải sợ.

Chợ tây Trường An tương đối phồn hoa, hàng quán san sát, tập hợp đủ loại hàng hóa. Đường phố sầm uất, ngựa xe như nước, ngoài bá tánh bình dân còn có không ít thương khách, có cả những thương khách dị quốc đi đường xa đến.

Nguyên Tứ Nhân đã bảy năm chưa đến nơi này.

Khi đến gần, nàng thấy trước cổng phường có một đội buôn dừng lại, bị một môn lại (1) ngăn không cho vào. Nam tử thủ lĩnh đang thương lượng với hắn, giọng điệu không vui.

(1) Môn lại: chức quan nhỏ gác cổng thành.

Người môn lại này trẻ tuổi hăng hái, ồn ào khăng khăng đòi mở rương kiểm tra hàng hóa.

Hai bên giằng co làm đường bị tắc nghẽn. Nàng đợi mất kiên nhẫn, bảo dừng xe ngựa, sai tùy nữ ở lại đây, còn nàng thì đi bộ về phía trước, xuyên giữa dòng người như cá lội.

Lục Thời Khanh ngồi trong xe ngựa phía sau, thấy vậy liền xuống đi sau nàng, khó khăn chặn trái né phải để tránh đụng những người chen lấn đùn đẩy xung quanh.

Chờ hai người đến gần cổng phường thì việc giằng co phía trước đã kết thúc.

Một lão lại vội vàng chạy ra, cốc đầu thanh niên nọ:

- Đội của Ký gia ở Ngô Hưng mà người cũng dám chặn! Làm trễ nải việc kinh doanh của quý nhân thì người gánh trách nhiệm nổi không?

Nguyên Tử Nhân nghe thấy, quay đầu tò mò hỏi:

- Lục thị lang, Kỳ gia ở Ngô Hưng có lai lịch gì?

Lục Thời Khanh nghiêng người tránh một thương nhân đầy mồ hôi, tranh thủ trả lời nàng:

- Trù trang (2) nổi tiếng của Giang Nam, từng có trân phẩm tiến cống vào cung, danh tiếng ở Trường An rất tốt.

(2) Trù trang: trang viên sản xuất tơ lụa.

Lúc nói lời này, y không tập trung, cũng không nhìn Nguyên Tử Nhân, ánh mắt luôn dán vào hàng hóa của đội thương buôn.

Nàng nhìn y rồi nhìn đám người nọ, khó hiểu hỏi:

- Ngài rất thích tơ lụa Kỳ gia à?

Lục Thời Khanh thu lại tầm mắt, không đáp.

Nguyên Tử Nhân không quá để ý, tiếp tục đi, rẽ tới rẽ lui tới một quán ăn bình dân. Trên tấm biển của quán đề mấy chữ to rồng bay phượng múa: văn thần Tiêu Kỳ.

Nàng dẫn đầu sải chân vào quán, chọn cái bàn nhỏ bên cửa sổ ngồi xuống, vẫy tay với Lục Thời Khanh vẫn đứng ỳ ra đó, ra hiệu y ngồi đối diện mình, rồi gọi tiểu nhị, kêu hai tô văn thần.

Lục Thời Khanh bước tới, cụp mắt nhìn chiếc ghế trước mặt, mãi không cử động.

Nguyên Tử Nhân thấy vậy, rút trong tay áo ra một chiếc khăn gấm, đứng dậy lau ghế cho y một lượt, sau đó nói:

- Lục thị lang, mời ngồi?

Y liếc nàng không mặn không nhạt, đại khái không cho rằng khăn nàng sạch sẽ cỡ nào nhưng cuối cùng vẫn cố nén mà ngồi xuống.

Nguyên Tử Nhân thu lại khăn gấm, quay về chỗ ngồi.

Đội hai tô văn thần được bung lên, Lục Thời Khanh cúi đầu nhìn, cau mày nói:

- Ta...

Y còn chưa nói xong đã bị ngắt lời:

- Ta biết ngài không ăn.

Nguyên Tử Nhân cười, nhìn khách khứa đông nghịt chung quanh:

- Ta muốn ăn hai tô nhưng ngại, nhờ ngài thay ta lấp liếm nhé?

Lục Thời Khanh không nói, nhìn hai tô văn thần trên bàn với ánh mắt ghét bỏ rồi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nguyên Tử Nhân liền vui đầu ăn.

Trong tô sủi trắng là hành lá xanh biếc dập dòn, hương thơm nức mũi, vỏ văn thần trơn mềm, nhân thịt béo mà không ngấy. Nàng say sưa cắn từng cái một, không lâu sau đã ăn chỉ còn cái tô rỗng, ngay cả nước lèo cũng không thừa một giọt, xong nàng không nói câu nào, nhanh chóng đẩy tô rỗng qua trước mặt Lục Thời Khanh, đổi lấy tô kia của y, một chuỗi động tác liền mạch lưu loát.

Lục Thời Khanh lười nói, chỉ xem như không thấy, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn nhân viên tiệm bánh đang hấp bánh bao.

Y ở Trường An nhiều năm nhưng vì để tránh điều tiếng nên cũng ít tới chợ tây, càng chưa từng nhận rồi ngắm cảnh thế này, hiện tại vừa vịn đem ra giết thời gian.

Một vỉ bánh bao ra lò, hơi nóng mờ mờ, loáng thoáng có thể thấy từng cái bánh bao tròn vo trắng bóc nằm bên trên, nhìn từ xa xa trông thật mềm dẻo ngon mắt.

Lúc Lục Thời Khanh nhìn bánh bao, Nguyên Tử Nhân đang nhìn y. Nàng đã hơi no bụng nên động tác ăn tô thứ hai chậm hơn nhiều, rảnh rỗi sẽ ngó y.

Yêu cầu của các thiếu nữ tôn quý Đại Chu dành cho ngoại hình nam tử rất khắt khe, mặt phải thanh tú khôi ngô nhưng không được ẻo lả, cơ thể phải cường tráng khỏe mạnh nhưng không được thô kệch.

Nàng nhìn người đối diện, mặt như quan ngọc, cánh môi đỏ thắm, ngũ quan sâu sắc, góc cạnh rõ ràng. Dáng cao ráo, thân rắn chắc, nhưng tuyệt đối không thô, cứ như đã được cân đo đong đếm kỹ càng. Đặc biệt là eo hẹp được đai vàng ngọc bó lại, trông rất có cơ bắp.

Công bằng mà nói, Nguyên Tứ Nhân cảm thấy vẻ ngoài của Lục Thời Khanh đủ thỏa mãn mọi ảo tưởng của các tiểu nương tử thành Trường An.

Còn đối với nàng thì đang ăn mà nhìn y sẽ thấy rất ngon miệng.

Lục Thời Khanh dời mắt khỏi quán bánh bao đúng lúc bắt gặp cái nhìn chăm chăm của nàng.

Nàng thế mà vừa húp canh vừa nhìn chăm chăm... eo y?

Sợi dây nào đó trong đầu y 'bứt' một tiếng, đơ người, cảm giác như có con kiến chậm rãi bò ngang bụng dưới, ngứa ngứa tê tê, da đầu sắp nổ, y vô thức ưỡn ngực hóp bụng, ngồi nghiêm chỉnh. Xong, y lại cảm thấy có gì đó sai sai, muốn lấp liếm, nhưng khổ nỗi trong tay không có gì cả, đành dùng mắt trừng nàng.

Nguyên Tứ Nhân hồn nhiên không hay biết, vừa nhìn eo y vừa say sưa nhai thức ăn.

Lục Thời Khanh hết nhịn nổi:

- Dám hỏi huyện chúa, rốt cuộc người đang ăn vẫn thần hay là...?

Hay là... ăn y vậy hả!

Nguyên Tứ Nhân thực không nhận ra vẻ giận trong mắt y, bị y quát liên sững sờ, nửa miếng vẫn thần vất trên miệng.

May mà nàng tâm thái tốt, không bị sặc, dưới ánh mắt sáng quắc của y, nàng chậm chậm cho nửa miếng vẫn thần còn lại vào miệng, nhai kỹ, nuốt xuống, chỉ vào mình hỏi:

- Ta... trông không giống đang ăn vẫn thần sao?

Lục Thời Khanh nghẹn, vừa định lên tiếng thì chợt nghe một giọng nói từ phía sau không xa truyền đến:

-...Phải, lão phu nhân nhà tôi muốn một tô vẫn thần, cho nhiều hành lá.

Toàn thân y cứng đờ, quay đầu theo tiềm thức.

Nguyên Tứ Nhân không hiểu sao cả, nhìn theo. "Lão phu nhân" bên kia cảm giác được ánh mắt hai người họ, cũng nghi hoặc, ngẩng đầu lên.

Sáu mắt nhìn nhau.

Đúng, Lục Thời Khanh nhớ ra rồi. Quán vẫn thần Tiêu Ký này là cửa tiệm lâu đời ở Trường An, từng được tiên hoàng khen ngợi, không chỉ bình dân bá tánh mà có rất nhiều quý nhân cũng yêu thích khẩu vị của nó, thường có những người địa vị tôn quý tới hoặc mời đầu bếp ghé nhà. Mẫu thân y cũng là khách quen của quán.

Sắc mặt y thoát trở nên vì diệu. Biểu cảm của Tuyên thị phía đối diện cũng rất phức tạp, đầu tiên là khiếp sợ, tiếp đó là bừng tỉnh, tiếp đó nữa là lộ chút... sốt sắng?

Sốt sắng cái gì?

Đầu óc Nguyên Tứ Nhân mơ hồ. Ước đoán tướng mạo hai người, cuối cùng nàng cũng hơi hơi hiểu.

Lục Thời Khanh liếc Nguyên Tứ Nhân rồi đứng dậy đi về phía Tuyên thị, nhỏ giọng nói:

- Mẹ, mẹ muốn ăn vẫn thần thì bảo hạ nhân đi một chuyến là được, sao...?

Tuyên thị đi đặt mua y phục cho y, tiện đường ghé qua ăn tô vẫn thần. Nhưng lúc này bà không có tâm trạng đáp lời y, thấy y đứng trước mặt chần hốt Nguyên Tứ Nhân, bà liền vung tay bảo y đừng cản trở, nói:

- Con tránh ra chút coi, chần mẹ làm gì!

Lục Thời Khanh đau đầu:

- Mẹ đừng hiểu lầm...

Lời y chưa dứt thì nghe sau lưng vang lên một giọng nói giòn tan:

- Lục lão phu nhân, người tìm con ạ?

Nguyên Tứ Nhân nghiêng người ló đầu ra phía sau y, cười tí mắt nhìn Tuyên thị.

Lục Thời Khanh dịch bước, một lần nữa che khuất nàng:

- Mẹ, mẹ về phủ trước đi ạ.

Nguyên Tứ Nhân đứng dậy, vòng qua y đến trước mặt Tuyên thị:

- Lục lão phu nhân, chắc người không nhận ra con, con là Nguyên Tứ Nhân ạ.

Nàng tự xưng như vậy có thể nói là không hề lên mặt làm cao. Tuyên thị thấy nàng, mắt không khỏi sáng rực, gật đầu nói:

- Lão thân bái kiến Lan Thương huyện chúa.

Nàng khoát tay:

- Người gọi con là Tứ Nhân được rồi ạ.

Dứt lời, nàng đưa tay mời:

- Người qua bên đây ngồi chung với con và Lục thị lang nhé?

Tuyên thị gật đầu, nhìn nhi tử vẫn xem như không có gì:

- Vậy lão thân sẽ không khách sáo.

Bà theo Nguyên Tứ Nhân qua, ngồi xuống ghế, ánh mắt lướt qua tô rỗng trên bàn, mặt lộ vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn nhi tử.

Lục Thời Khanh đương nhiên hiểu bà kinh ngạc cái gì, y chưa từng dùng bát đĩa bên ngoài, đương nhiên cũng không thể vì Nguyên Tứ Nhân mà ngoại lệ. Y vội bước tới, mở miệng giải thích:

- Không phải đâu... mẹ, những thứ này đều là...

- Lục thị lang theo con đi khắp nơi, đói chết đi được.

Nguyên Tứ Nhân tranh giải thích trước, đổi trắng thay đen.

Lục Thời Khanh cắn răng nhìn nàng, biết nàng cảm thấy ngại vì một mình ăn những hai tô vắn thẩn nên y nhin không vạch trần nàng ngay trước mặt, bèn hít sâu một hơi, nghiêng đầu đi không nói lời nào.

Tuyên thị nhìn nhi tử rồi lại nhìn Nguyên Tứ Nhân, ý cười trên mặt càng nồng đậm.

Nguyên Tứ Nhân không động đũa trước, chờ vắn thẩn của Tuyên thị được bụng lên, nàng mới nói với bà:

- Lục lão phu nhân cũng thích hành lá ạ?

Lục Thời Khanh liếc nàng với ánh mắt bất thiện. Nàng làm thân cũng quá rõ ràng rồi, miệng mồm ngọt xớt đồ Huy Ninh Đế xong thì định đồ tới mẫu thân y?

Thế mà Tuyên thị cũng giống hệt Huy Ninh Đế, không hề cảm thấy là nàng có ý, bà cười gật đầu:

- Phải, nước dùng phải có hành lá mới thơm.

Nguyên Tứ Nhân nhăn mũi như đang nghĩ gì đó, xong mới hỏi:

- Hình như người không ăn gừng thì phải?

Tuyên thị lần này hơi kinh ngạc:

- Sao huyện chúa biết?

- Con đoán thôi, nhân vắn thẩn này của người không có mùi gừng.

Lục Thời Khanh quay sang cúi đầu nhìn tô vắn thẩn, cau mày. Tuyên thị đích thực không bỏ gừng. Nhưng lớp vỏ vắn thẩn bọc kín mít như thế, mùi hành lá cũng nồng nặc, nàng lại không kê sát mũi vào nghĩ, sao có thể nghĩ ra nhân bánh thiếu cái gì?

Chắc là âm thầm điều tra mẫu thân y chứ gì.

Tuyên thị bật cười:

- Huyện chúa thật thần kỳ.

Nguyên Tứ Nhân cười đáp lại:

- Người mau tranh thủ ăn lúc nóng đi ạ.

Dứt lời, chắc sợ bà mất tự nhiên nên nàng động đũa trước.

Lục Thời Khanh im lặng ngồi một bên, chờ hai người ăn xong rồi vẫn thẩn thẩn mới khản thiết nói lời tạm biệt:

- Mẹ, con còn công vụ trên người, không thể đưa mẹ hồi phủ được.

Lúc nói đến chữ “công vụ”, y liếc xéo Nguyên Tứ Nhân.

Nhưng Tuyên thị hình như không hiểu, bà vui mừng nhìn nhi tử với vẻ mặt “mẹ là người từng trải, hiểu mà hiểu mà”.

Lục Thời Khanh che trán tiễn bà đi, quay đầu thấy Nguyên Tứ Nhân đang cười nhìn mình thì lộ vẻ không kiên nhẫn.

Nhưng nàng không hề để ý, nói:

- Lục thị lang, ăn no quá khó tiêu, ngài có thể cùng ta đi dạo phố không?

Y muốn nói nàng ăn hết hai tô vẫn thẩn, có thể không no sao? Bị vương bối thánh lệnh nên y đành nhẫn nhịn, tỏ ý mời nàng đi trước rồi y theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Do thám ban đêm

Chợ tây nhiều thương nhân người Hồ, vàng bạc châu báu, đồ chơi mới lạ nhiều không kể xiết, Nguyên Tứ Nhân dọc đường vừa đi vừa nghỉ, ban đầu còn thỉnh thoảng bắt chuyện với Lục Thời Khanh vài câu, tranh thủ thu ít thiện cảm, nhưng sau đó chỉ lo vơ vét đồ mới lạ quý hiếm, tiện tay đưa từng món từng món ra sau mà nhất thời quên mất người đó rất có khả năng là kẻ sư tương lai.

Một canh giờ trôi qua, đợi Nguyên Tứ Nhân hoàn hồn lại thì hai tay Lục Thời Khanh đã đầy ắp, ngay cả khuỷu tay cũng treo lủng lẳng mấy chuỗi châu ngọc xanh xanh đỏ đỏ. Đôi mắt phượng hẹp dài của y nheo lại, có thể thấy là cực kỳ nhẫn nại.

Vì Lục Thời Khanh chưa kịp thay quan phục nên người qua đường bốn phía đều thi nhau nhìn với ánh mắt kinh ngạc __để một đại quan như vậy làm tùy tùng, tiểu nương tử nhà này thật lợi hại!

Nguyên Tứ Nhân nhìn y rồi lại nhìn cái chén bạc mạ vàng cong bốn khúc trong tay, nghĩ Lục Thời Khanh chỉ có nước đợi cái chén này mới đi được thì mới từ bỏ.

Nàng đến trước mặt y, nờ nụ cười nịnh nọt, lấy bót đồ khỏi tay y rồi lại chỉnh châu ngọc trên khuỷu tay trái phải của y sao cho màu sắc và hình dạng đối xứng, sau đó nàng mới ngẩng đầu lên nói:

- Lục thị lang, chúng ta hồi phủ thôi. Những thứ đồ đặc này thì tìm một cửa hàng gửi lại, lát nữa ta sai người tới lấy.

Lục Thời Khanh kìm nén, đợi nàng thu xếp những thứ đồ linh tinh này, sau khi kết thúc, hận không thể cùng nàng mỗi người mỗi ngả, y đi một đoạn về phía công phùng, lúc đi ngang cửa hàng tơ lụa thì dừng bước, nói:

- Lục mẫu còn có chuyện quan trọng, mời huyện chúa về trước.

Nguyên Tứ Nhân quay đầu, thấy y đứng trước một cửa hàng tơ lụa tên “Cẩm Tú trang”, trên lá cờ phướn rủ xuống ở cửa viết một chữ “Ký”.

Nhớ lại ánh mắt trước đó của y khi nhìn đội buôn Ký gia, nàng đưa ngón tay chỉ tầm mắt:

- Nếu chuyện ngài nói là dạo cửa hàng này thì ta cũng muốn vào xem xem.

Lục Thời Khanh thở dài, không nói được cũng không nói không được, quay đầu bước qua ngưỡng cửa.

Nguyên Tứ Nhân cười, bước theo.

Giờ này cửa hàng không quá đông khách, nhưng các nhân viên đều xuất hiện, từng đôi người hợp sức xách từng rương gỗ lớn, tới tới lui lui bận rộn. Trông họ như đang thu xếp hàng hóa vừa mới tới.

Ông chủ nhìn trang phục của Lục Thời Khanh, biết là quý nhân tới nên vội gác việc vặt trong tay xuống, giao sổ sách cho tiền sinh phòng sổ sách, khom người nghênh đón:

- Vị lang quân này giúp tôn phu...

Ông nói được một nửa thì chú ý tới kiểu tóc thiếu nữ của Nguyên Tứ Nhân nên vội đổi giọng:

-...giúp tiểu nương tử phía sau ngài đặt mua xiêm y sao ạ?

Lục Thời Khanh không gây chuyện, quay đầu nhìn Nguyên Tứ Nhân rồi nhàn nhạt nói với ông chủ:

- Mang tơ lụa mới nhập hàng hôm nay ra ta lựa.

Mặt ông chủ lộ vẻ khó xử:

- Vị lang quân này, thực không khéo, những tơ lụa đó đã được một nhóm thương nhân người Hồ đặt sẵn rồi...

Lục Thời Khanh cong khóe môi:

- Nếu ta ra giá cao gấp ba lần thì ông có muốn bán cho ta không?

Lời y vừa dứt, vẻ mặt các nhân viên xung quanh lập tức trở nên cảnh giác.

Ông chủ ghen, mắt lóe lên, mặt nhăn mày nhíu:

- Lang quân, không phải tiểu nhân không muốn mà thực sự là buôn bán cần coi trọng đạo lý trước sau.

Lục Thời Khanh cười:

- Vậy ta không làm khó ông nữa.

Nguyên Tứ Nhân chợt tiến lên:

- Nhưng ta muốn làm khó thì sao đây?

Lục Thời Khanh liếc nàng.

Nàng liếc ngược lại y, cười nói với ông chủ:

- Ông chủ này, cách nói trước sau là theo ông, nhưng chúng tôi đường xá xa xôi chạy tới, chân căng mỏi nhừ mà nhân viên của ông lại tới tới lui lui râm rộ trước mặt ta như vậy, không cho ta nhìn tơ lụa trong rương cho đã mắt thì thực khiến lòng ta ngứa ngáy. Ta chỉ xem thôi, không trở ngại chuyện làm ăn của ông chứ?

Ông chủ đã có tuổi, tóc hoa râm, nhưng nụ cười xinh đẹp của Nguyên Tứ Nhân giống hệt với nụ cười nàng dành cho Lục Thời Khanh.

Lục Thời Khanh chợt cảm thấy nàng lú ra lú rú vô cùng ồn ào, bèn không thèm chào hỏi, xoay người rời đi.

Nguyên Tứ Nhân kêu “ê” một tiếng, dưới tình thế cấp bách bèn túm ống tay áo y:

- Không cho chàng đi!

Sau đó nàng nhỏ giọng nói:

- Công việc thánh nhân giao, chừng nào ta nói xong mới tính là xong.

Y cau mày nhìn ống tay áo bị nàng kéo nhăn nhúm, vung hất tay nàng ra, hít sâu một hơi, chấp tay đứng tại chỗ.

Nguyên Tứ Nhân không quá để ý thái độ không khách sáo của y, tiếp tục gây khó dễ cho ông chủ khiến ông chủ toát mồ hôi đầy đầu, cuối cùng đành cúi đầu khom lưng nói:

- Được, được! Tiểu nương tử đợi một lát, tiểu nhân sẽ an bài ngay.

Nàng nghiêng đầu nhìn hai nhân viên vừa đi tới bên này, ánh mắt liếc qua đôi chân có lực của hai người họ rồi chỉ vào thùng gỗ trong tay họ, nói:

- Không phiền chương quỹ an bài, để ta xem rương kia là được.

Ông chủ cười xòa, vẫy tay gọi hai người lại. Hai nhân viên nhìn nhau, hợp sức khiêng rương tới, cẩn thận từng li từng tí đặt trên mặt đất.

Khoảnh khắc rương chạm đất, tai Nguyên Tứ Nhân hơi vênh lên.

Không ngờ chương quỹ vừa mở rương ra một chút liền có người từ hậu viện vội vã chạy tới, kẻ sát tai ông ta nói:

- Ông chủ, thương nhân người Hồ đến, gấp gáp muốn xem hàng.

Nguyên Tứ Nhân vênh tai nghe được câu này, nhìn chăm chăm vào cái rương mới mở được một nửa.

Ông chủ quay đầu đóng rương lại, lau mồ hôi:

- Tiểu nương tử, thực xin lỗi, thương nhân người Hồ đến... cô xem, hay là...

- Hay là để lần sau ta lại tới vậy.

Nàng cười, nói không cố chấp là không cố chấp.

Lục Thời Khanh thấy nàng xem xong rồi thì cất bước đi.

Nguyên Tứ Nhân không biết sao y lại mặt nặng mày nhẹ, bèn chạy chậm mấy bước đuổi theo:

- Lục thị lang, ngài đợi với.

Y dừng lại quay đầu nhìn nàng.

Nàng dường như không có ý gì khác, bảo y chờ ở đó một lát rồi đi qua phố đối diện, khi trở về thì trong tay có thêm hai gói giấy dầu, nàng đưa một gói cho y:

- Ngài không ăn trưa, bánh này cho ngài ăn lót dạ dọc đường về.

Thấy y như có ý từ chối, nàng lập tức nói:

- Ăn hay không là chuyện của ngài, còn cho hay không là lễ độ của ta.

Lục Thời Khanh cúi đầu nhìn, vẫn nói:

- Không cần.

Nàng đành lại lời Huy Ninh Đế vào:

- Cảm nó, ngài mới có thể trở về báo cáo kết quả chứ.

Y cau mày nhận lấy gói giấy dầu:

- Vậy, cáo từ.

Dứt lời, y không để ý tới nàng nữa, đi về phía cổng phường.

Nguyên Tứ Nhân bữu môi nhìn theo bóng lưng y, chờ quay về Nguyên phủ, nàng lo lắng không yên dặn Thập Thuby chuẩn bị cho nàng một bộ thường phục.

Thập Thuby nhìn sắc trời bên ngoài, vừa giúp nàng cởi xiêm y rườm rà phức tạp vừa lo âu nói:

- Tiểu nương tử, người vừa về lại muốn ra ngoài à? Chưa tới một canh giờ nữa là mặt trời xuống núi rồi.

Nàng không để bụng, gật đầu:

- Lục thị lang hình như đang điều tra vụ án gì đó, ta đi theo xem xem. Nếu người không yên tâm thì cứ đi cùng ta.

Nguyên Tứ Nhân đại khái đã đoán được, tơ lụa của Kỳ gia Ngô Hưng có vấn đề.

Ban nãy ở Cẩm Tú trang, nàng liếc mắt nhìn, ánh chùng độ sâu của cái rương, nàng không cảm thấy với số lượng tơ lụa đó mà lại khiến nhân viên khiêng rương vất vả thành như vậy. Theo chiều cao của cái rương nhìn từ bên ngoài, nàng cảm thấy dưới đáy rương rất có khả năng có tầng ngầm.

Lại hồi tưởng động tác vô cùng cẩn thận của nhân viên khi đặt rương xuống và âm thanh vang lên lúc rương chạm đất, nàng cảm thấy, bên trong có lẽ

đựng mấy thứ tương tự như đồ đồng hoặc đồ sắt gì đấy.

Đương nhiên, ngoài việc đó ra, quan trọng nhất là thái độ của Lục Thời Khanh.

Trừ trang rớt cuộc có vấn đề gì, nàng không quan tâm. Nàng muốn biết Lục Thời Khanh điều tra nó làm gì. Nếu nàng đoán không sai, tiếp theo quá nửa là y sẽ đi tìm hiểu thực hư.

Thập Thúy nói:

- Nô tỳ đương nhiên đi cùng người, chỉ sợ lang quân biết sẽ tức giận.

- Sợ gì chứ, ta sẽ đề giầy lại.

Nguyên Tử Nhân rút hết trang sức trên đầu, lại hỏi:

- Gỏi bánh kia có làm thỏa đáng không?

Hai gỏi bánh nàng mua đều có loại tương hiếm, mùi vô cùng nồng, nếu Lục Thời Khanh xách nó lên xe ngựa thì ít nhiều gì cũng để lại dấu vết.

Thập Thúy gật đầu:

- Giản Chi đã đem cho Tiểu Hắc ngủ rồi, đi theo đường từ chợ tây, nếu thuận lợi là có thể lần theo mùi tìm được Lục thị lang, người yên tâm đội đi ạ.

...

Đội khi Giản Chi truyền tin về, nói có tung tích của bánh, Nguyên Tử Nhân liền mang theo Thập Thúy chuồn ra khỏi phủ.

Nhưng cuối cùng nàng lại thấy gỏi giấy dầu trong bụi cỏ cách cổng phường chợ tây không xa.

Nguyên Tử Nhân cúi đầu nhìn con chó miệng dính đầy tương, ghen.

Gã Lục Thời Khanh này đúng là... không biết tốt xấu, không biết điều, không hiểu phong tình!

Về mặt Giản Chi bên cạnh khó xử:

- Tiểu nương tử, chỉ có thể tra được đến đây thôi, nô tỳ thất trách.

Nàng lắc đầu, chán nản nhìn trời, sớm biết vậy thì mạo hiểm một tí, trực tiếp theo dõi y luôn cho rồi.

Thập Thúy nói:

- Tiểu nương tử, nếu Lục thị lang có lòng phòng bị, chúng ta quá nửa sẽ không theo được, chỉ bằng hỏi phủ thôi. Nếu muộn, lang quân sẽ lo lắng.

Nguyên Tử Nhân gật đầu, quay đầu định lên xe ngựa thì thấy một đội buôn đi ra cổng phường chợ tây.

Là một đoàn khách ngoại vực ăn mặc đặc biệt, trông giống trang phục của người Hồi Hột. Đi đầu đội buôn là những hán tử cao to cười lạc đà, cuối đội là vài cô nương đeo khăn che mặt, đáng vẻ như nô tỳ.

Hàng hóa chất đầy xe la ngựa kéo, trong đó có mấy rương gỗ màu đàn hương vô cùng quen mắt, ở góc rương là ký hiệu của Ký gia Ngô Hưng, vừa vặn là cái mà Nguyên Tử Nhân gặp ở Cẩm Tú trang.

Hiện đã cách lúc tiểu nhị nói câu “thương nhân người Hồ đến rồi” kia rất nhiều canh giờ, nàng bất giác cảm thấy kỳ lạ. Có lẽ ông chủ vốn không có ý định cho nàng xem hàng nên bảo nhân viên diễn trò để kiếm có mà thôi. Thương nhân người Hồ chân chính chắc là sau đó mới đến.

Nguyên Tử Nhân cười than thở.

Lục Thời Khanh ới Lục Thời Khanh, người tính luôn không bằng trời tính.

...

Một nén nhang sau, Nguyên Tử Nhân và Thập Thúy lẫn vào đội buôn Hồi Hột, Giản Chi ở lại thu xếp cho hai tỳ nữ bị đánh ngất.

Hoàng hôn nhàn nhạt, mặt trời đỏ treo cao phía chân trời.

Đội buôn uốn lượn ra khỏi cổng Kim Quang, từ từ đi về phía tây. Nguyên Tử Nhân lấy tấm vải sa mỏng che mặt, đi bộ cuối đội ở một vị trí không bắt mắt. Mấy hán tử dẫn đầu mũi cao mắt sâu cất giọng ca hòa cùng tiếng lục lạc giòn tan suốt dọc đường. Còn về họ hát thứ gì thì Nguyên Tử Nhân nghe không hiểu, có lẽ là tiếng Hồi Hột.

Ban đầu mọi người đi đường bình thường nhưng khi rời xa cổng thành thì họ đổi đường, rẽ trái rẽ phải đi về nơi hoang vu hẻo lánh. Nguyên Tử Nhân từng theo phụ thân hành quân nên chút xíu đi đường này không hề khổ cực.

Khi sắc trời mờ tối, đội buôn dừng chân ở một khu dân nghèo ngoại ô.

Nhà cửa ở đây thấp bé tập trung, đều là nhà đất xây bằng trúc đơn giản. Sau khi người Hồi Hột đến thì họ chuyển từng rương hàng hóa vào trong một gian nhà trệt.

Nguyên Tử Nhân theo những nô tỳ khác nhóm lửa nấu nước trước một gian nhà, đợi mấy đại hán đi đầu buông lỏng cảnh giác, ngồi bên đống lửa đàn hát, uống rượu nướng thịt, nàng mới làm dấu tay ra hiệu cho Thập Thủy ở lại đây, còn nàng chuồn vào bên trong rồi lặng lẽ vòng ra sau nhà.

Ban này nàng đã nhớ đại khái vị trí của gian nhà trệt kia, vừa đưa mắt liên tìm chuẩn vị trí, tránh qua mấy người canh gác trước cửa, rón rén như mèo đi ra sau một cửa sổ đã mở một nửa, cột tà váy vướng víu lên nửa bắp chân, vừa định chống tay nhảy vào thì bị thứ gì đó liếm mất cá chân.

Cảm xúc nóng ướt rõ ràng như vậy, da đầu nàng tê rần, suýt nhảy dựng lên, nàng quay phắt đầu lại thì thấy là Tiểu Hắc.

Nó đang lè lưỡi ra, vô cùng hồn nhiên chất phác ngẩng đầu nhìn nàng.

-...

Con chó ngu này sao lại theo tới rồi?

Nguyên Tử Nhân nuốt ngụm nước miếng an ủi, đúng là đã cảm nhận được chó rất đáng sợ. Nàng ra dấu suýt với nó, sau đó chỉ chỉ xuống dưới, ra hiệu nó ở yên đây đừng chạy lung tung, xong mặc kệ nó hiểu hay không hiểu, nàng quay đầu nhảy vào trong phòng.

Không ngờ chân còn chưa chạm đất, nàng đã bị một đôi tay không biết từ đâu xuất hiện chặn ngang khiến nàng đầu óc quay cuồng.

Bản đồ thành Trường An thời Tùy Đường, khoanh tròn xanh là cổng Kim Quang, khoanh vuông đỏ là chợ tây.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bảo bối

Đối phương muốn lợi dụng khoảnh khắc nàng nhảy xuống cửa sổ, trọng tâm bất ổn mà lật ngược nàng lại, dễ bề khống chế.

Bốn phía đen kịt, Nguyên Tử Nhân gắng nuốt tiếng kêu sợ hãi đã dâng tới cổ họng xuống, người nàng đang chống ngược giữa không trung, đầu hướng xuống đất chân chống lên trời, nàng cái khó ló cái khôn, trở tay ôm chặt đùi nam tử.

Ai ngờ người đó bị nàng ôm thế mà lại run lên toàn thân, từ bỏ khống chế nàng, nhắc chân liều mạng muốn vung nàng ra.

Nguyên Tử Nhân bị vung văng đầu hoa mắt, tay mềm nhũn, lưng tiếp đất cái ‘rầm’, ngã nghiêng.

Cùng lúc đó, một viên dạ minh châu không cẩn thận trượt khỏi ống tay áo nam tử, lăn ra ngoài.

Gian nhà trệt này được làm từ những tấm gỗ kín mít, ánh sáng không thấu ra ngoài qua giấy cửa sổ nên bên ngoài không thấy ánh sáng bên trong. Nhưng động tĩnh này vẫn khiến vài tên canh gác bên ngoài thì thầm to nhỏ.

Nguyên Tử Nhân không nghe hiểu tiếng Hồi Hột cũng biết, tình huống như vậy nhất định có một kẻ thính tai nói với mọi người là bên trong có tiếng động, mấy kẻ còn lại sẽ nói là hán ta nghi thần nghi quỷ.

Nàng bị ngã lưng đau eo nhức, lòng bàn tay chống xuống đất, mặt nhăn nhó ngược mắt lên, nhờ dạ minh châu mà thấy một gương mặt quen thuộc.

Đúng là Lục Thời Khanh. Y mặc trang phục màu đen tay áo hẹp bó eo, đang cúi đầu nhìn đôi mắt của nàng không bị khăn che, sau khi nhận ra nàng là ai thì hơi lộ vẻ bất đắc dĩ.

Nguyên Tử Nhân trừng lại y. Nhìn cái gì mà nhìn, biết là nàng thì có thể kéo nàng dậy không hả?

Lục Thời Khanh khom người trong ánh mắt đầy tức tối của nàng.

Nàng vừa cảm thấy tên này cũng xem như có chút lương tâm thì thấy tay y nghiêng đi, nhặt viên dạ minh châu kia lên.

-...

Không đợi được cứu trợ, Nguyên Tử Nhân đành tự lực cánh sinh, lạng lẽ bò dậy, nhưng chưa đứng vững thì có một vật to bự đen thui từ cửa sổ nhảy vào.

Nàng thoáng hoảng hốt, chưa kịp đưa tay đón thì nghe tiếng bốn chân chó cùng nhau rơi xuống đất vang một tiếng to, to gấp mấy lần tiếng nàng ngã ban nãy.

Lão đại ca của ta ơi!

Người gác cổng bên ngoài một lần nữa xì xào, một tràng tiếng sột soạt vang lên, hình như có người móc chìa khóa chuẩn bị đi vào xem xét, lại có người nói lời ngăn cản.

Nguyên Tử Nhân một mặt đoán là Lục Thời Khanh có sắp xếp nội ứng, một mặt sốt sắng đưa mắt nhìn quanh, tìm kiếm nơi ẩn náu, chợt bị y túm cổ tay kéo qua, hướng về phía một rương gỗ mở nắp bên cạnh.

Nàng hiểu rõ, bèn tránh thoát khỏi tay y, vội xoay người đóng cửa sổ lại rồi đi bé Tiểu Hắc.

Lục Thời Khanh sững người, muốn ngăn hành động hoang đường này của nàng.

Lúc này nhảy ra khỏi cửa sổ trốn sẽ rất khó lên vào nữa, cho nên tìm một cái rương để trốn là lựa chọn tốt nhất. Để chó bên ngoài, người canh gác không tra xét được gì, đương nhiên sẽ cho rằng tiếng động ban nãy là do con súc sinh này gây ra. Nàng vẽ rắn thêm chân làm gì?

Nguyên Tử Nhân không để ý tới y. Tiểu Hắc là chó cưng của a huynh, tuyệt đối không thể bị người ta làm thịt, muốn trốn thì cùng trốn, loại chuyện bán chó cầu vinh này nàng không làm được.

Người canh gác đã tra chìa vào ổ khóa, Lục Thời Khanh đành thỏa hiệp, ánh mắt đầy oán hận nhìn nàng, dẫn đầu nhảy vào rương gỗ nằm xuống.

Nguyên Tử Nhân theo sát phía sau, kéo Tiểu Hắc nằm ngang xuống, ngay khoảnh khắc cửa mở ra, nắp rương đóng lại.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hô hấp của Lục Thời Khanh thì căng thẳng.

Rương gỗ không hề rộng rãi, tơi tưa được chất quá nửa thùng, hai người một chó sóng vai nằm, hai bên trái phải gần như không có kẽ hở, còn trên dưới thì chỉ dư ra được chút xíu, Tiểu Hắc chen thân hình béo mỡ giữa hai người.

Nguyên Tử Nhân cách con chó cũng có thể cảm nhận được Lục Thời Khanh run rẩy.

Lưng y dính chặt vào thành rương, mắt nhắm chặt, hàng mi run run, cực giống đóa hoa xinh đẹp yêu kiều chịu đủ gió mưa tàn phá.

Tuy không biết tại sao y lại sợ chó đến vậy nhưng Nguyên Tử Nhân cũng lo tim mặt y bạo nổ, đột tử tại chỗ, khiến nàng gánh tội danh mưu hại mệnh quan triều đình.

Nàng vừa vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài vừa vỗ nhẹ lên bụng Tiểu Hắc, ra hiệu nó đổi chỗ với nàng.

Tiểu Hắc hiểu ý, di chuyển móng cào.

Nguyên Tử Nhân dịch người một cách khó khăn để giành chỗ ra cho nó, nhưng không ngờ nó thực sự quá béo, nàng bị nó chen mà toàn thân không bị không chế va về trước, mặt dán lên mặt Lục Thời Khanh.

Lục Thời Khanh chợt mở mắt.

Chóp mũi hai người sắp đụng nhau, chỉ còn một tấm sa mỏng ngăn ở giữa, gần đến mức nghe thấy tiếng hô hấp của nhau. Nhưng thứ quan trọng hơn không phải ở đó mà là ở vị trí hơi chếch xuống khiến y cảm thấy rất mềm rất sung mãn.

Y kinh ngạc, hơi lỏng tay, mượn ánh sáng yếu ớt của dạ minh châu để cụp mắt nhìn.

Nguyên Tử Nhân hiện đang mặc áo cổ bẻ của người Hồi Hột, cổ áo vốn đã thấp, cộng thêm ban nãy lật ngược một phen nên quần áo hơi không ngay ngắn, khăn che mặt vốn che vật phía trước cũng lệch qua một bên, hiển nhiên hiện rõ đâu là núi tuyết, đâu là khe rãnh. Đôi gò tròn trịa khí thế hùng hồn bị chen như muốn tung y phục mà ra, dính sát vào y phục của y.

Mùa hè mặc ít, cách mấy tầng y phục như thế, chỉ xem như có còn hơn không.

Lục Thời Khanh không run nữa, cũng quên luôn vụ chó, từ đầu đến chân đều như thiêu đốt.

Không biết tại sao, y chợt nhớ đến bánh bao mà ban ngày y thấy ở chợ tây__nóng hổi, trắng tinh, tròn trịa, xốp mềm.

Hầu kết của y vô thức lăn xuống, đồng thời có thứ gì đó nhanh chóng ngóc đầu.

Đầu y ằm ằm vang vọng, quần bách đến mức liều mạng dán dính vào rương, hận không thể xuyên luôn qua rương, y nhắm mắt định ngưng thần tĩnh khí,

nhưng ngược lại lại vì vậy mà càng cảm giác rõ ràng hơn cơ thể mềm mại không xương đang dán chặt vào mình... Đợi đã, ‘Đại bảo tích kinh’ mà mẫu thân thường nói bên miệng đọc thế nào nhỉ?

Tiếng bước chân trong phòng hỗn loạn, người Hồi Hột vẫn đang giờ được qua lại tra xét.

Rương gần như kín mít, qua một lát, tiếng thở dốc của hai người càng nặng. Đặc biệt là Nguyên Tứ Nhân, nàng căn bản không nhớ tới sự ngưng ngừng khi hai cơ thể dán vào nhau, vì nàng sắp bị ép ngạt thở rồi.

Nàng biết lưng Lục Thời Khanh đã dính vào vách tường nên đành duỗi khuỷu tay đẩy Tiểu Hắc, xem nó có thể dịch chuyển hay không, vậy mà không biết nó hiểu lầm thành gì, ngược lại càng xích lại gần nàng hơn.

Nàng tức giận, một ngum máu nghẹn trong ngực không ói ra, thấy Lục Thời Khanh cau chặt mày, mắt nhắm nghiền, nàng nghĩ y đang sợ Tiểu Hắc nên không dám đẩy y, tránh cho y sợ quá hết to, thế là nàng đành nhắm mắt, dùng mắt phỏng đoán độ cao của tường, thò một tay lần dò đến đáy tường rồi dùng chút sức, giãy chống nửa người lên.

Thoát khỏi vòng vây như vậy, nàng im lặng hít lấy hít để như sống lại.

Nhưng Lục Thời Khanh sắp chết rồi.

Lúc nàng nhấc nửa người lên, thứ mềm mại kia lướt qua ngực y, trực tiếp khiến cái que ỏi vốn đã lâm râm an phận kia không chịu khống chế mà ngóc đầu lên nữa.

Tình hình như thế có thể nói là tương đối nguy cấp. Chỉ cần Nguyên Tứ Nhân hơi nghiêng lên trước một xíu là có thể đụng ngay chóc, hiểu ngay nam nhân này bị làm sao.

Y mở mắt, nhìn nàng đầy cảnh giác.

Nguyên Tứ Nhân bị nhìn chằm chằm mà không hiểu ra sao. Nàng đâu phải chó, ánh mắt gì của y thế này?

Nàng cũng trở nên cảnh giác, kéo cổ áo hơi lỏng lẻo lên trên, lại vì nghiêng người chống đỡ làm mất sức nên nàng điều chỉnh tư thế, hơi gập chân lại.

Chuông báo động trong lòng Lục Thời Khanh chợt kêu, y cuống quýt đưa tay chặn, ngăn chân nàng tới gần.

Nàng sững sờ, thuận theo động tác của y mà nhìn xuống.

Lục Thời Khanh tự biết xiêm y dính sát người, vừa nhìn là có thể thấy được lều bạt nhô lên nên trong lòng cả kinh, vội đưa tay che mắt nàng.

Nguyên Tứ Nhân càng buồn bực, muốn nhìn cho rõ nên vừa đẩy tay y ra vừa đưa đầu gối lên.

Y hết cách, đành đưa chân quấn chặt nửa thân dưới của nàng.

Nàng vẫn không phục, vừa véo tay y vừa giờ khuỷu tay đụng cằm y.

Lục Thời Khanh không thể tránh, dưới cơn nóng giận đã đảo ngược nàng, nhấc người đè nàng xuống dưới.

Thật sự đè xuống phía dưới, là kiểu đè mà lưng ép vào ngực ấy, chứ không phải kiểu đè trong các thoại bản gió trăng.

-...

Nguyên Tứ Nhân há miệng, suýt ói máu.

Trận vật lộn không tiếng động này cứ thế kết thúc trong chiến thắng áp đảo của Lục Thời Khanh.

Nguyên Tứ Nhân văng đầu hoa mắt, không thở dốc nổi, muốn giờ tay đẩy y nhưng vì trong tường quá chật, không chỗ để tay, tại thời khắc khốc không ra nước mắt, nàng bám mạnh vào eo y cho hả giận.

Cú bám này lại không bám trúng thịt. Dường như y rất căng thẳng, toàn thân căng cứng như sắt, thấy nàng có vẻ muốn bám tiếp thì dứt khoát nắm lấy tay nàng.

Nguyên Tứ Nhân trong cơn đau nhận ra lòng bàn tay y nóng bỏng, toát đầy mồ hôi.

Nàng nhìn Tiểu Hắc gần trong gang tấc, dờ khóc dờ cười. Lần này biết sợ rồi à?

Rốt cuộc là bảo bối gì mà đáng cho y dốc hết sức che giấu như thế?

Lời tác giả:

Rốt cuộc người ta giấu bảo bối gì, sau này cô sẽ biết thôi

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Anh hùng cứu mỹ nhân

Lục Thời Khanh thấy nàng chịu an phận thì hơi nhảm người lên giảm bớt gánh nặng cho nàng, buông tay bỏ không chế nàng, sau đó hít sâu một hơi, kiểm chế cảm giác khó chịu do da thịt dán vào nhau mang đến, im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Nào ngờ ngay chớp mắt tiếp theo, bên tai y chợt truyền đến tiếng gió nho nhỏ.

Y mở mắt, thấy một cái chân chó phóng to cực lớn nhăm thẳng tới đầu y!

Tiểu Hắc vốn luôn ngây ngốc nhìn hai người đánh nhau bất giác nhận ra gì đó, chuẩn bị đến cứu giúp chủ.

Hồ hập Lục Thời Khanh căng thẳng, vội vàng nghiêng đầu tránh.

Nguyên Tứ Nhân cũng hoảng hốt___ôi tặc tung ngoan của tao, gương mặt đẹp như vậy mà mày muốn phạm tội à!

Tâm lòng trung thành của Tiểu Hắc như quảng cho chó, nó thấy chủ nhân hình như bị đe rất vui vẻ thì biết là mình lắm chuyện, bèn rút đầu quay đi, ừ thêm nhìn nàng nữa.

Nguyên Tứ Nhân dở khóc dở cười. Kẻ nào kẻ nấy đều quá khó hầu hạ.

Người Hồi Hột cuối cùng không tra xét được gì, qua một lát thì rời đi. Vào khoảnh khắc tiếng khóa cửa vang lên “cạch”, Lục Thời Khanh đưa tay đẩy nắp rương ra.

Nguyên Tứ Nhân leo ra ngoài theo, vịn mép rương lạng lẽ thờ dốc, giận dữ nhìn y chăm chăm.

Lục Thời Khanh bị nàng nhìn mà chột dạ, lúng túng xoay người qua, cúi đầu lo chính sự.

Trước khi nàng đến, y vốn đang tìm đồ trong rương.

Nguyên Tứ Nhân cũng tò mò rốt cuộc rương chứa thứ gì, bỗng chốc dời đi sự chú ý, ngồi xổm một bên nhìn y lấy từng bó từng bó tơ lụa ra. Khi tảng ngẩng được nạy ra thì thấy bên trong có một đồng đầu mũi tên sắc bén mới toanh.

Hình như Lục Thời Khanh không hề bất ngờ, y lấy trong ngực ra một miếng vải đen lót tay rồi lấy một cái đưa ra nhìn dưới ánh sáng, sau đó trả về chỗ cũ, đóng nắp rương, hất cằm với nàng ra hiệu rời đi.

Nguyên Tứ Nhân từ nhỏ đã thấy rất nhiều đầu mũi tên đủ kiểu đủ loại, đương nhiên cũng không lưu luyến gì nó, nàng theo y lên lút nhảy ra sau cửa sổ, thâm nghĩ mấy thương nhân Hồi Hột này làm ăn lớn nhưng bụng dạ rất đơn giản, để hai người một chó dễ dàng tới lui như vậy.

...

Chờ lách qua tai mắt, rời xa khu dân nghèo, đi tới một nơi hoang dã cỏ dại sinh sôi, Nguyên Tứ Nhân mới yên tâm nói chuyện. Nàng ngồi xổm xuống dạy bảo Tiểu Hắc ban nãy hại nàng khổ gần chết:

- Họ Hắc kia, mày nên giảm cái thân hình béo ị của mày đi, biết chưa? Về tao sẽ méc a huynh, bảo huynh ấy mỗi bữa giảm hai lạng thịt thức ăn của mày!

Tiểu Hắc nhăn mặt chó “gâu” một tiếng.

Lục Thời Khanh đứng trước nghe tiếng bèn dừng lại, quay đầu, thấy nàng gỡ khăn che mặt xuống, túm lấy miếng da trên cổ Tiểu Hắc, ánh mắt hung ác, bờ môi đỏ như chiếc vẩy của nàng mở rồi lại đóng, lưỡi nhai không ngớt:

-...Tao biết mày có ý tốt, nhưng mày có biết đánh người không được đánh mặt không? Mày mà khiến Lục thị lang bị hủy dung mạo thì bao nhiêu tiểu nương tử trong kinh sẽ ngày đêm khóc gào thảm thiết hả? Đó là tạo nghiệt, sau này không cho phép làm nữa!

Một nữ tử có thể thuần phục chó là người đáng tôn kính.

Lục Thời Khanh tôn kính nhìn nàng nhiều thêm mấy lần, ánh mắt từ chiếc cổ trắng ngần thanh tú của nàng chậm rãi dời xuống cho đến lúc nhìn thấy cảnh kiều diễm “trắng sáng chiếu kên mường”.

Ánh trắng trong vắt diu dịu trên đỉnh đầu chiếu xuống nơi này khiến mọi thứ dường như đều diễm lệ hơn mấy phần.

Một cơn gió thổi qua, cỏ dại nơi hoang vu sột soạt lắc lư ngã rạp. Y chợt có tâm trạng muốn nhìn trời.

Trăng sáng sao thưa, không thấy dải ngân hà, sáng mai hẳn là thời tiết đẹp.

Y ngắm trăng tại chỗ hồi lâu, không thấy nàng đứng dậy, đành chủ động mở miệng:

- Huyện chúa dạy bảo xong chưa?

Nguyên Tứ Nhân đông đông dài dài chợt ngừng lại, đứng dậy nói:

- Được rồi được rồi, tạm tạm rồi.

Y tiếp tục hỏi:

- Xin hỏi huyện chúa tối nay bám theo Lục mỗ tới đây là có dụng ý gì?

Nàng hơi khựng lại rồi lập tức trung vệ mặt cây ngay không sợ chết đứng, nói:

- Ta không bám theo ngài nhé, ta ngẫu nhiên phát hiện đội buôn này không ổn nên tự mình tìm tới, ai biết sẽ đụng phải ngài chứ? Đúng rồi, đi cùng ta còn có một tỷ nữ, ta phải đi tiếp ứng nàng ấy.

Dứt lời, nàng liền xoay người định đi.

Lục Thời Khanh lười truy cứu chuyện bánh, quát gọi nàng:

- Quay lại.

Nguyên Tứ Nhân quay đầu, thấy y cau mày nói:

- Không cần làm điều thừa, tự có người giúp nàng ấy thoát vây.

Như vậy xem ra, y quả thực đã an bài nội ứng.

Nàng gật đầu:

- Vậy đa tạ Lục thị lang cứu giúp.

Nói xong lời đa tạ, nàng lại hỏi:

- Ngài chuẩn bị về thế nào?

Lục Thời Khanh không đáp, xoay người đi về phía đường đối diện một đoạn, dắt một con ngựa đã buộc sẵn ở đây từ trước.

Mắt Nguyên Tứ Nhân sáng lên:

- Ngài có thể chờ ta một đoạn không?

Lục Thời Khanh không nói được hay không được, ánh mắt nhìn vạt áo của nàng, hỏi:

- Xiêm y của huyện chúa đâu?

Nàng không biết đang yên đang lành, y hỏi vậy làm gì, nàng ngăn người rồi mới đáp:

- Không có ở đây.

- Hiện đã giới nghiêm ban đêm, huyện chúa mặc y phục người Hồi Hột sẽ bị Kim Ngô Vệ tuần đêm chặn lại gặng hỏi, đến lúc đó sẽ gây phiền phức cho Lục mỗ.

Ồ, vòng tới vòng lui chính là không chịu mang nàng về chứ gì?

- Vậy làm sao đây? Ngài có y phục thừa không?

- Không có.

Lục Thời Khanh chỉ vào khăn che mặt trong tay nàng:

- Huyện chúa đeo nó lên che vạt áo trước để người ta nhìn không ra đây là y phục Hồi Hột là được.

-...

Chỉ vậy là nhìn không ra hả? Bộ mù à?

Thấy nàng không động đậy, y nói không kiên nhẫn:

- Xin huyện chúa đừng làm lỡ thời gian của Lục mỗ.

Tự dưng hung dữ gì chứ. Nguyên Tứ Nhân bĩu môi, lại đeo khăn che mặt vào, thấy y ngồi cao cao trên lưng ngựa, lạnh lùng nói với nàng:

- Lên ngựa.

Xem cái bộ dạng ra vẻ ta đây kia!

Nàng nhẫn nhịn, chui lên trước người y, không ngờ y lại đẩy đầu ngựa tránh ra:

- Phía sau.

Nàng ngẩng đầu kinh ngạc nói:

- Đằng trước ngồi vững, ngồi đằng sau ta sẽ ngã.

Y không thể nào cho phép nàng ôm eo y.

Nói xong, Nguyên Tứ Nhân lại nhớ hành động quái dị của y trước đó trong ruộng, tò mò nói:

- Lục thị lang, đằng trước ngài giấu bảo bối gì không thể cho ta thấy à?

-...

Nàng vừa hỏi vừa nghi ngờ nhìn phía trước y, ánh mắt quét tới quét lui như chơi.

Lục Thời Khanh bình tĩnh đã lâu, lều bạt dựng lên sớm đã xụi xuống, nhưng vẫn bị cái nhìn chăm chăm của nàng làm tê cả da đầu, nhất thời không thèm xưng hô tôn kính nữa:

- Ta đếm đến ba, cô không lên thì tự cưỡi chó mà về. Một, hai,...

- Đứng! Ta lên, lên là được rồi.

Nguyên Tứ Nhân ngoan ngoãn ngồi phía sau, lòng nghĩ mãi không hiểu, chờ khi ngựa phi nhanh, gió thổi qua, nàng mới như bị gõ vào đầu thức tỉnh, “à” một tiếng.

Lục Thời Khanh kéo cương ghim ngựa, quay đầu nhú mày nói:

- Đừng có giật mình kêu lên như vậy, chừng nào ngã thật hãng kêu.

Nói xong, y định quát roi thì thấy nàng dè dặt chột vai y, hỏi:

- Lục thị lang, ban nãy có phải ngài dựng lều không?

-...

Nàng nói gì? Là ‘lều’ mà y hiểu đúng không? Đợi đã, sao nàng lại hiểu vụ này?

Quan niệm nam nữ mà Lục Thời Khanh dốc lòng xây dựng hơn 20 năm qua bỗng chốc sụp đổ.

Y triệt để ngây người, hỏi:

-...Cô nói gì?

Y hi vọng mình nghe lầm. Nhưng Nguyên Tứ Nhân lặp lại một lần rõ ràng.

Lần này y không thể không nhìn thẳng vào thực tế.

Y vẫn duy trì tư thế quay đầu nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi:

-... Nguyên Tứ Nhân, cô nghe được mấy thứ này từ đâu hả, có biết xấu hổ không?

Nhìn phản ứng này của y, Nguyên Tứ Nhân biết mình quả nửa là đoán đúng.

Thực ra cũng không thể trách nàng hiểu quá nhiều, trước đây nàng theo phụ thân tòng quân, vô tình nghe mấy lời hạ lưu của các nam nhân trong quân. Ngộ tính của nàng cao, không cẩn thận hiểu mất rồi.

Nguyên Tứ Nhân hơi ảm ức, chất vấn:

- Sao là ta không biết xấu hổ chứ? Rõ ràng là ngài mới đứng. Lục thị lang, có phải ngài thích ta không?

Trong thành Trường An, tiểu nương tử từng ngó ý với Lục Thời Khanh thực nhiều đến mức có thể gom thành trăm họ, nhưng thực chưa có ai trực tiếp như vậy... không cần mặt mũi như vậy.

Y nhìn nàng như nhìn hoa tiên chốn nhân gian, đáp vô cùng khẳng định:

- Không phải.

Nguyên Tứ Nhân gỡ khăn che mặt xuống, lúc lên tiếng lần nữa thì có ý chỉ trích:

- Nếu ngài không thích ta thì sao lại đứng lều trước mặt ta? Chẳng lẽ ngài đối với ai cũng vậy sao?

Lời nàng vừa dứt, xa xa vọng đến tiếng ngựa hí chói tai, đưa mắt nhìn thì thấy trên con đường phía trước có người vội vã ghim cương ngựa, vó ngựa hất cao rồi hạ xuống, người trên ngựa lao đảo suýt ngã.

Nàng nhận ra người đó. Chính là huynh trưởng.

Tiêu rồi, lúc này nàng nói chuyện có quá lớn không nhỉ?

Nguyên Ngọc hoàn hồn khỏi cơn khiếp sợ vạn phần, lập tức tung người xuống ngựa, rút roi ngựa nắm chặt trong tay, bước nhanh về phía bên này.

Nguyên Tứ Nhân thấy vậy cũng vội vàng xuống ngựa. Lục Thời Khanh nhìn hai huynh muội, thở dài, cũng xuống theo.

Nguyên Ngọc chân dài, nổi giận đùng đùng đi vài bước tới, há miệng mắng to:

- Giỏi cho tên Lục Tử Chú không bằng cảm thú nhà ngươi, ngươi làm gì muội muội ta hả?

Lời còn chưa dứt, hắn đã giơ tay vung roi. Nguyên Tứ Nhân kinh hãi, đầu trống rỗng, bước một bước lên chắn trước Lục Thời Khanh.

Nhưng tiếng roi quất xuống mà nàng lại chẳng thấy đau tẹo nào.

Nguyên Tứ Nhân sững sờ, đôi mắt ban đầu nhắm lại theo bản năng giờ mở ra, thấy một cánh tay đặt ngang trước trán nàng, trên cánh tay khớp xương rõ ràng ấy hằn một vết đỏ dữ tợn.

Lục Thời Khanh đưa tay không hứng một roi này. Roi ngựa không phải roi mềm, Nguyên Ngọc trong cơn giận dữ không hề nhẹ tay, lần này hứng thì hứng, tình thế đã hòa hoãn, nhưng khó tránh bị thương.

Nguyên Tứ Nhân nuốt nước miếng cái ực ực an ủi.

Dọa chết nàng rồi, ban này nhất định là nàng bị thần ma quỷ quái gì đồ nhập nên mới chạy ra anh hùng cứu mỹ nhân. Cái roi này nếu thật dễ dàng hứng thì e là dung mạo anh hùng không thể chiếm được trái tim mỹ nhân nữa rồi.

Nguyên Ngọc trở mắt nhìn hai người, kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Hắn vạn lần không ngờ Nguyên Tứ Nhân sẽ hứng roi thay người khác, chờ phản ứng lại thì đã không kịp thu tay về nữa. May mà Lục Thời Khanh còn có chút lương tri.

Hắn sững sờ ngây ngốc không thu tay, Lục Thời Khanh cũng nắm roi không nhúc nhích, cúi đầu ngăn ngừa nhìn Nguyên Tứ Nhân sắc mặt trắng bệch.

Nguyên Tứ Nhân thì đang nghĩ: tiêu rồi tiêu rồi, tay của đệ sư tương lai, tay của đệ sư tương lai đó! Thù này kết bực à nha!

Nàng nhìn mu bàn tay trắng da tróc vảy của Lục Thời Khanh, kéo roi khỏi tay hai người, ném xuống đất, nói với Nguyên Ngọc:

- A huynh, huynh làm gì thế?

Nguyên Ngọc bị nàng rống hồ đồ:

- Huynh...

Nàng bước lên một bước, chắn Lục Thời Khanh nói:

- Quân tử động khẩu bất động thủ, a huynh không phân rõ trắng đen tốt xấu mà đánh người ta! Huynh có biết cái tay này của Lục thị lang tương lai phải làm gì không?

Đầu óc Nguyên Ngọc mơ hồ, hoàn toàn mất sạch khí thế:

- Làm gì...?

Lục Thôi Khanh cũng không hiểu, nghiêng đầu nhìn nàng.

Đề cứu vãn quan hệ sắp vỡ tan của hai nhà, Nguyên Tứ Nhân nghiêm trang nịnh nọt:

- Lục thị lang học sâu hiểu rộng, tài trí hơn người, thông kim bác cổ, thông minh lanh lợi, túc trí đa mưu, tính không sai sót, nhìn xa trông rộng, hiểu ngoài vạn dặm... cái tay này của ngài ấy tương lai phải phò tá thiên hạ! Roi này của huynh đánh xuống, thứ hủy đi là giang sơn xã tắc Đại Chu!

-...

-...

Lời tác giả:

Lục Thôi Khanh: Phò tá thiên hạ tính là gì chứ? Còn có chuyện quan trọng hơn... chờ tay của ta làm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Động dung

Tiểu tổ tông này đúng là lời gì cũng dám nói, không sợ truyền đến tai thánh nhân.

Nguyên Tứ Nhân nói tới mức miệng khô lưỡi khô, tự cảm thấy đã dùng hết vốn liếng trong bụng, liền quay đầu nắm tay Lục Thôi Khanh:

- Lục thị lang, ngài có quan trọng không?

Lục Thôi Khanh né tránh, không cho nàng đụng, biểu hiện hồ hững:

- Lục mỗ không có gì đáng ngại, xin huyện chúa hồi phủ trước, ta có việc thương lượng với lệnh huynh.

Nói xong, y nhìn Nguyên Ngọc.

Tâm nàng thoáng lạnh đi phân nửa:

- Ngài sẽ không gây bất lợi với a huynh ta chứ?

Lục Thôi Khanh liếc nhìn phía sau Nguyên Ngọc:

- Lễ nào tới nay Nguyên tướng quân không đem theo nhân mã tùy tùng? Người có khả năng gặp bất lợi e là Lục mỗ mới đúng.

Nguyên Tứ Nhân thuận theo ánh mắt y nhìn con đường đen kịt phía trước, lại nói với huynh trưởng:

- A huynh tuyệt đối không được bắt nạt Lục thị lang đấy.

Cái thứ cò đầu tòng này!

Nguyên Ngọc hậm hực, oán hận nói:

- Nha đầu nhà muội... coi chừng huynh véo tay muội bây giờ! Về trước đi, Giản Chi ở không xa phía trước đội muội đấy.

Nàng bĩu môi, buồn bực xoay người rồi đi, mới đi được mấy bước lại quay đầu căn dặn:

- Có gì từ từ nói, không được đánh nhau!

Hai người đều không để ý đến nàng.

Nàng liền đứng lại nói:

- Hai người đồng ý thì muội mới đi.

Lục Thời Khanh và Nguyên Ngọc cùng thở dài, đồng thanh:

- Biết rồi.

Đội nàng đi không còn bóng dáng, Nguyên Ngọc mới nói:

- Xá muội vừa nói Nguyên mẫu không phân rõ trắng đen tốt xấu, vậy xin Lục thị lang cho một lời giải thích, Nguyên mẫu rửa tai lắng nghe.

Lục Thời Khanh cười:

- Nguyên tướng quân, chuyện tối nay rốt cuộc thế nào, ngài về hỏi huyện chúa là được, Lục mẫu giải thích, ngài chưa chắc đã tin, hà tất làm điều thừa thãi?

Nguyên Ngọc nghen.

Y nhàn nhạt nói:

- Ta giữ Nguyên tướng quân lại đây là muốn hỏi một câu, ngài định khi nào đưa huyện chúa về Diêu Châu?

Sao, muốn đuổi người à?

Nguyên Ngọc nhướn mày:

- Hiện tại Lục thị lang đang dùng thân phận gì mà xen vào việc nhà của Nguyên mẫu? Tứ Nhân nhà ta muốn ở Trường An bao lâu thì ở bấy lâu, mắc mớ gì đến ngài?

Lục Thời Khanh im lặng rồi nói:

- Chuyện này xác thực không dính líu gì đến Lục mẫu nhưng lại có quan hệ mật thiết với Nguyên gia. Nguyên tướng quân có từng nghe câu “một hòn đá khơi lên ngàn tầng sóng” chưa?

...

- Ngoài núi rừng gió mưa hiểm trở, cộp bảo sói thay nó trông cửa núi, bảo vệ muôn thú. Một ngày nọ, một con sói con xông vào hang cộp. Cộp kiên kỵ sói hung mãnh, cộng thêm vương ở chỗ sói có tác dụng không thể thiếu đối với núi rừng nên cộp nhận con sói con này ở trong hang vui đùa, cho nó ăn cho nó uống.

...

- Nhưng sói là sói, cộp là cộp. Ai biết được con cộp ngoài mặt trông hiền lành phúc hậu phải chăng trong lòng đang nghĩ muốn đưa con sói con ấy nắm chặt trong lòng bàn tay để tiện trừ khử? Hoặc nó nghĩ một ngày nào đó, sói và muôn thú sẽ uy hiếp kéo nó xuống khỏi vương tọa? Ai biết được trong lòng muôn thú phải chăng đang nghĩ phải cố hết sức lấy lòng con sói con kia để lấy nanh vuốt của sói cho bản thân sử dụng, mượn nó để xé nát cộp?

Thần sắc Nguyên Ngọc hơi lóe.

- Đây là rừng núi nguy cơ tứ phía, là thiên hạ bách thú tranh nhau, tham lam hung tàn, kẻ địch chực chờ... Đấu với cộp, không phải là chuyện mà sói con ngây thơ nên làm.

Nói tới đây y ngừng lại, gật đầu với Nguyên Ngọc:

- Lục mẫu đã nói hết lời, cáo từ.

Lục Thời Khanh nói xong, xoay người lên ngựa, kéo dây cương định giờ roi đi thì nghe Nguyên Ngọc nổi trận lôi đình nói:

- Cộp sói gì chứ! Lục Từ Chú, cái tên miệng mồm dẻo quẹo nhà ngươi, nói cả nửa ngày không phải là chê Tứ Nhân nhà ta sao? Ta vốn không tán thành chuyện của hai người, bây giờ xem ra...

Hắn vuốt ống tay áo:

- Ta thực không tin Nguyên gia ta không xử được ngươi, có đánh cũng phải đánh cho ngươi thành muội phụ của ta!

....

Nói chuyện với người nhà Nguyên gia sao khó khăn vậy nhỉ? Y ảm dục quá hàm súc sao?

Lục Thời Khanh thấy bộ dạng Nguyên Ngọc như là muốn xông lên đập mình một trận toi bồi hoa lá thì vội ra dấu tay bảo hắn ngừng lại:

- Nguyên tướng quân, ngài vừa đáp ứng huyện chúa điều gì? Nếu hai chúng ta không thể hòa thuận với nhau, e sẽ khiến ngài ấy đau lòng.

Bước chân Nguyên Ngọc khựng lại, hắn bĩu môi, phất tay ra hiệu cho y đi:

- Tối nay tạm thời tha cho ngươi, hôm khác gặp lại, nếu ngươi vẫn lạnh nhạt với Tứ Nhân thì chắc chắn phải ăn nắm đấm của ta!

...

Lục Thời Khanh hồi phủ đã là đêm khuya, chờ y tắm rửa hoàn toàn sạch sẽ, xử lý xong vết thương thì đã là hừng sáng, y liền dứt khoát không ngủ, mặc y phục chỉnh tề rồi lên xe ngựa hướng về phía Đại Minh Cung.

Lúc y đến Tử Thần Điện vẫn xem như là sớm, sau khi sai người bẩm báo thì được biết Huy Ninh Đế đang cùng thượng thư tả bộc xạ Trương Trị Tiên nghị sự, thế là y đứng trang nghiêm chờ ngoài điện.

Mây rẽ mặt trời lên, ánh vàng chiếu rọi khắp nơi. Bóng dáng cao to của y ngả trên nền đá cẩm thạch dưới chân, thất lưng nạm vàng ngọc chói mắt dưới ánh mặt trời. Thật muốn nói có thứ gì đó không hài hòa thì e là một vòng băng trắng trên mu bàn tay phải.

Trước đó khi băng bó cho mình, thậm chí y đã nghĩ muốn làm một vòng giống hệt trên tay trái nhưng cuối cùng y nhịn được.

Lục Thời Khanh đứng thẳng tắp đợi rất lâu không thấy Trương Trị Tiên ra, bèn hơi cúi đầu nhìn tay mình, cau mày.

Đêm qua y mất không chế. Y là mưu sĩ của Trịnh Trạc, nếu không phải vì một roi kia làm động dung một thoáng, y tuyệt đối sẽ không nói với Nguyên Ngọc những lời đó.

Một nén nhang sau, một ông lão râu tóc hoa râm mặc quan bào tím ra khỏi điện, chính là Trương Trị Tiên.

Lục Thời Khanh hoàn hồn, hơi ngước mắt, tiến về trước:

- Hạ quan bái kiến Trương bộc xạ.

Trương Trị Tiên là thượng thư tả bộc xạ kiêm đồng bình chương sự, quan tòng nhị phẩm, là một trong những tể tướng nắm thực quyền trong triều. Ông vuốt râu:

- Lục thị lang cần mẫn siêng năng, thận trọng dè dặt, là nhân tài của Đại Chu ta.

Lục Thời Khanh gật đầu:

- Luận tám chữ này, hạ quan không sánh bằng một phần ngàn của ngài, càng không sánh bằng một phần vạn của thánh nhân.

Trương Trị Tiên cười ha ha, híp mắt rồi đi, lúc đi ngang qua người y, ông dừng lại nghiêng đầu nói nhỏ:

- Chữ “cần” (1) vốn là giai thoại, Lục thị lang đừng dùng sai đạo nhé.

(1) Cần (勤): siêng năng, cần mẫn.

Lục Thời Khanh quay mặt về phía ông, gật đầu:

- Hạ quan ghi nhớ lời giáo huấn của Trương bộc xạ, tương lai nhất định sẽ theo đạo của Trương bộc xạ.

Trương Trị Tiên dừng bước, hai râu mép run run, quay đầu giận dữ nhìn y. Tiểu tử vô tri, chẳng qua chỉ là một môn hạ thị lang mà dám vọng ngôn là tương lai theo đạo của tể phụ, lại còn ở trước Tử Thần Điện, khẩu khí thật lớn!

Lục Thời Khanh cười:

- Trương bộc xạ tuổi tác đã cao, xin đi đường thông thả, cẩn thận dưới chân. Đại Chu và thánh nhân không thể không có ngài.

Nói xong, y trịnh trọng vái một cái, khiến người ta triệt đề tức giận bỏ đi.

Huy Ninh Đế truyền Lục Thời Khanh vào điện, thấy y thì cười hỏi:

- Lục thị lang ban nãy lại đấu võ mồm với Trương bộc xạ à?

Lục Thời Khanh hành lễ với ông, trả lời:

- Thần hoảng hốt, nào dám bất kính với Trương bộc xạ.

Huy Ninh Đế còn muốn nói đùa nhưng thấy bàn tay hành lễ của y thì giật mình:

- Tay Lục thị lang...?

Y chưa kịp đáp thì có một thái giám vội vã vào điện, tiến đến nói nhỏ bên tai Huy Ninh Đế:

- Thưa bệ hạ, có tin tức của Nguyên gia ạ.

Huy Ninh Đế nhìn Lục Thời Khanh, không nhỏ giọng:

- Cứ nói thẳng, Tử Chú không phải người ngoài.

Thái giám hơi thẳng eo lên:

- Bẩm bệ hạ, mật thám báo, nói Nguyên tướng quân suốt đêm đưa Lan Thương huyện chúa ra khỏi thành, nhìn phương hướng thì chắc là Diêu Châu.

Huy Ninh Đế hơi bất ngờ, cau mày trầm giọng hỏi:

- Có biết vì sao không?

Thái giám không trả lời được:

- Chuyện này, thám tử không nói... .

Lục Thời Khanh nhàn nhạt chớp mắt hai cái, chột chập tay tiến lên:

- Thưa bệ hạ, thần biết.

Huy Ninh Đế ra hiệu y nói.

Lục Thời Khanh thông thả nói rõ từng chữ từng câu:

- Hôm qua, thần phụng mệnh bệ hạ theo Lan Thương huyện chúa ra ngoài du ngoạn, tình cờ thấy manh mối trong Cẩm Tú trang ở chợ tây, thần điều tra theo dấu vết thì tìm được một đội buôn Hồi Hột khả nghi ngoài thành Trường An. Không ngờ huyện chúa quản thân chặt quá, lẳng lơ bám theo tới, do tình thế lúc đó ép buộc, thần bất đắc dĩ cùng tiến cùng lui với nàng ấy, chờ khi thoát thân đã là quá nửa đêm.

...

- Nguyên tướng quân đêm khuya không thấy huyện chúa về phủ, lo lắng nên ra ngoài thành tìm kiếm, thấy thần và huyện chúa liền nảy sinh hiểu lầm, nổi trận lôi đình, xảy ra chút tranh cãi với thần. Huyện chúa luôn bên vực thần khiến ngài ấy tức giận không nhẹ. Thần nghĩ, sở dĩ Nguyên tướng quân đưa nàng ấy về Diêu Châu là vì bất hòa với thần, không muốn nàng ấy có dính dáng gì với thần nữa.

Huy Ninh Đế nghe xong sững sờ, liền theo đó thì bật cười to:

- Người nào người nấy đều trẻ tuổi dồi dào! Nói vậy, vết thương này của khanh là do Thế Sâm làm?

Lục Thời Khanh gật đầu:

- Đúng là như vậy, để bệ hạ chê cười rồi.

Huy Ninh Đế chỉ chỉ y trong không khí:

- Trẫm một lòng muốn giữ Tứ Nhân lại trông dưới mắt mình, khanh thì hay rồi, khiến Thế Sâm người ta đưa người về mất tiêu! Khanh nói xem, hiện nên làm sao cho tốt?

Y trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Thần biết tội, nghe bệ hạ xử lý.

Nhìn đáng vẻ không tình nguyện của y giống biết tội chỗ nào chứ?

Huy Ninh Đế ngẫm nghĩ chốc lát, hỏi thái giám:

- Đi đến đâu rồi?

- Bẩm bệ hạ, nghe nói vừa ra khỏi thành ạ.

Ông gật đầu, nói với Lục Thời Khanh:

- Khanh cũng là lỗi vô tâm thôi, xử lý thì miễn đi, hãy lập công chuộc tội, đưa huyện chúa về là được.

Lời tác giả:

Lục Thời Khanh:???

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thánh tâm

Lục Thời Khanh im lặng một lát rồi ngược mắt nói:

- Bệ hạ, không thể ạ. Nguyên tướng quân biết thần không thích huyện chúa, bây giờ thần đi như vậy, há chẳng phải khiến ngài ấy nghi ngờ rằng đây là ý của bệ hạ sao? Như vậy, kế hoạch của bệ hạ muốn khống chế huyện chúa trong kinh khó tránh sẽ bị bại lộ.

Huy Ninh Đế giận quá hóa cười:

- Trẫm thấy là khanh chê cháu gái trẫm, chỉ mong sao nó mau mau chóng chóng về Diêu Châu cho khanh được thanh tỉnh thì có!

Lục Thời Khanh cúi đầu không nói, như ngầm thừa nhận. Hồi lâu sau, y nghe Huy Ninh Đế nói với thái giám:

- Nhưng Tử Chú nói cũng có lý. Thế này đi, dặn dò xuống dưới, chờ Thế Sâm về thành thì sai người đóng giả làm sơn phi ra diễn màn cướp bóc, tạm dẫn Tử Nhân về trong thành đã. Nhớ lấy, không được hại người, làm việc phải gọn gàng chút.

Hàng mầy Lục Thời Khanh hơi chau lại.

Sau khi thái giám lĩnh mệnh lui ra, Huy Ninh Đế cho phép Lục Thời Khanh ngồi, bắt đầu quan tâm chuyện khác:

- Đêm qua có thu hoạch gì không? Kỳ gia ở Ngô Hưng quả thực có vấn đề?

Ánh mắt Lục Thời Khanh nhìn theo bóng lưng thái giám đi xa chốc lát, nhanh chóng hoàn hồn:

- Thần để ý Kỳ gia ở Ngô Hưng đã lâu, đêm qua phát hiện trong hàng hóa của họ có rất nhiều đầu mũi tên mới toanh, đích thực là làm theo quy chế vũ khí quân đội. Có điều, nếu thần đoán không sai thì những thứ này là có người cố ý để thần phát hiện, mục đích chính là mượn đao giết người.

Huy Ninh Đế nheo mắt, tính toán trong lòng, cảm thán:

- Ôi mấy đứa con này của trẫm___!

Xong, ông lại hỏi:

- Khanh vừa nói, Tử Nhân cùng khanh tới ngoại thành. Nó có hiểu rõ những thứ này?

Lục Thời Khanh lắc đầu:

- Huyện chúa không biết đầu đuôi sự việc ạ.

Huy Ninh Đế dường như yên tâm hơn, nói:

- Nói đến Nguyên gia, trẫm muốn tán gẫu với khanh vài câu. Khanh có biết ban này Trương bộc xạ đến chỗ trẫm là vì chuyện gì không?

- Thần không biết, mong bệ hạ giải đáp.

- Trương bộc xạ cầm đầu đám triều thần trước giờ luôn có thành kiến với Nguyên gia. Từ năm trăm phong Nguyên Dị Trực làm quận vương, họ đã nhắc nhở trẫm, Điền Nam vương thế như mặt trời ban trưa, không thể không phòng, đặc biệt là nhĩ tử chảy chút huyết mạch Trịnh gia của ông ta. Trẫm liền đem Thế Sâm làm con tin, hạ chỉ ép ở lại Trường An.

...

- Năm ngoái Nam Chiếu xâm lăng, lại là họ ép trẫm phải nhẫn nhục cầu hòa, lệnh Tử Nhân hòa thân sang Nam Chiếu. Trẫm hiểu tâm tư của họ, Nguyên

Dị Trục sốt ruột bảo vệ nữ nhi, ít nhiều vì thế nảy sinh hiềm khích với trẫm, họ rất vui vẻ khi thấy ông ta và trẫm bất hòa. Nhưng sau đó, họ thấy tin cấp báo từ Diêu Châu tới thì đổi giọng, hi vọng trẫm cho phép chiến.

Ông cười lạnh:

- Trẫm còn không biết ý đồ của họ sao? Họ thăm hi vọng Diên Nam bại trận, Nguyên Dị Trục có thể lấy cái chết tạ tội như trong quân lệnh trạng. Nhưng họ nào ngờ, dưới tình huống nguy cấp như vậy, tướng sĩ Diên Nam càng đồng tâm hiệp lực ngăn con sóng dữ, khiến Đại Chu chuyển bại thành thắng.

Lục Thời Khanh mỉm cười lắng nghe.

Huy Ninh Đế lại nói:

- Diên Nam thắng trận, Nguyên Dị Trục uy chấn biên cương, thu được lòng dân, họ lại đứng ngồi không yên, dâng thư bảo trẫm thăm dò ông ta, xem ông ta có tâm làm phản hay không. Trẫm liền hạ chỉ lệnh ông ta dẫn Tứ Nhân vào kinh nhận thưởng. Kết quả thì sao, Nguyên gia thoải mái, cây ngay không sợ chết đứng. Nếu Nguyên Dị Trục thực sự mưu đồ gì đó thì sao có gan để cả hai đứa con ra trước mắt trẫm chứ? Đặc biệt là lần này, Tứ Nhân một thân một mình tới Trường An, càng là minh chứng thuyết phục cho lòng son dạ sắt của ông ta.

Lục Thời Khanh cười gật đầu.

- Nhưng Trương bộc xạ lại không nghĩ vậy, ban nãy ông ta tới đây, ra một chủ ý hoang đường cho trẫm: muốn trẫm đưa nha đầu này vào hậu cung.

Nét mặt Lục Thời Khanh hơi cứng lại, ánh mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Huy Ninh Đế tinh mắt nhìn thấy, hỏi:

- Khanh cũng cảm thấy không thích hợp?

Y nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, đáp:

- Thế nào là thích hợp, thế nào là không thích hợp? Bệ hạ, phạm việc gì cũng có hai mặt. Lời của Trương bộc xạ quả thực có thể giúp ngài khống chế huyện chúa và Nguyên gia, đây là lợi. Nhưng huyện chúa là cháu gái của ngài, trước đó lại có cửu điện hạ đem lòng ái mộ, chuyện này nếu nói cho người thiên hạ nghe, chung quy cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

...

- Và lại, không phải ai ai cũng hiểu thánh tâm, hành động này trong mắt triều thần có thể hiểu lầm rằng ngài muốn cất nhắc Nguyên gia, đến lúc đó, khó tránh sống ngầm cuộn cuộn, gió tanh mưa máu, đây là hại.

Huy Ninh Đế gật đầu rất tán thành:

- Trẫm cũng thấy vậy. Trẫm vốn còn muốn để lục lang cưới Tứ Nhân cơ.

Lục Thời Khanh đương nhiên biết việc này, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ “hèn gì như vậy”:

- Chẳng lẽ Phù Dung Viên trước đó...

Y nói một nửa, Huy Ninh Đế liền hừ lạnh:

- Là trẫm bảo lục lang đi. Một là để xóa đi ý nghĩ của cửu lang, hai là để Tứ Nhân và lục lang gặp mặt. Kết quả thì sao, khổ tâm của trẫm lại bị khanh quấy rối!

Lục Thời Khanh vội đứng dậy chấp tay:

- Là thần không đúng. Hôm đó lục điện hạ và thần tình cờ gặp nhau ở cổng Đan Phượng, điện hạ thấy thần rảnh rỗi nên mời thần cùng đi, thần không suy nghĩ nhiều, nào ngờ...

- Nào ngờ khanh lại đoạt mất sự nổi bật của lục lang! Trước mắt, lục lang của trẫm không giữ được Tứ Nhân, khanh nói xem, nên làm sao để chuộc tội này?

Lục Thời Khanh sớm biết sẽ như vậy. Lão hoàng đế lái nhai “chân thành” với y hồi lâu, mục đích ngay từ đầu chính là câu này.

Nếu y thức thời thì lúc này nên nói một câu: thần nguyện san sẻ giúp bệ hạ, cưới huyện chúa làm thê tử, giúp bệ hạ nắm chặt Nguyên gia trong tay.

Nhưng y không muốn thức thời.

Dưới tình huống thế này, y cũng không thể nói thẳng với thánh nhân là “không cưới”.

Y suy xét rồi nói:

- Thần hiểu rõ ý của bệ hạ. Nếu ngài muốn thần cưới huyện chúa làm thê tử, thần đương nhiên không dám không tuân. Nhưng theo thần thấy, việc này không thể nóng vội. Bất luận là ngài tử hôn hay thần xin mai mối, cuối cùng vẫn phải xem ý của Điện Nam vương, Diêu Châu và kinh thành cách xa ngàn dặm, thực là bất tiện, chi bằng chờ đến cuối năm lúc Điện Nam vương và vương phi vào kinh theo quy định rồi hẵng tính. Bệ hạ đã có diệu kế đưa huyện chúa về thành thì hẳn cũng không vội trong nhất thời.

Nói xong những lời đạo mạo đường hoàng này, y lại tiếp:

- Trong lòng ngài lúc này chắc chắn oán thần. Nói ra không sợ ngài chê cười, thần không thích huyện chúa, thực vì nữ tử này khác thần. Thần và nàng ấy gặp nhau mấy lần, không lần nào là thần không thâm hại, lần này thần lại còn bị thương. Thần sợ sau khi rước vị đại Phật này qua cửa, không lâu sau, ngài sẽ không còn nghe thần lái nhái trước mặt ngài nữa mất.

Về mặt Huy Ninh Đế ban đầu nghiêm túc nhưng sau khi nghe xong thì cười lớn:

- Thôi! Khanh là thần tử, không phải nhi tử của trẫm, hôn nhân đại sự, trẫm cũng không tiện ép Khanh quá mức. Nhưng Khanh cũng nên chuẩn bị, tránh cho một ngày nào đó trẫm không vui sẽ bán Khanh cho Nguyên gia đấy.

Lục Thời Khanh gật đầu đáp phải, dỗ để vương thỏa đáng rồi mới khấn khoản hỏi:

- Bệ hạ, hôm qua thần tra án, cả đêm chưa chợp mắt, một roi này của Nguyên tướng quân cũng thực lợi hại, ngài có thể cho thần xin nghỉ một ngày không ạ?

Huy Ninh Đế gật đầu, dặn vài câu về vụ án rồi bảo y về nghỉ ngơi cho tốt.

Lục Thời Khanh lên xe ngựa ngoài cung nhưng chưa nghỉ ngơi, đưa tay tháo từng lớp từng lớp băng gạc trên tay, gọi Triệu Thuật tới dặn dò:

- Nghĩ cách che vết thương này đi.

Triệu Thuật vào trong xe ngựa, nhìn mu bàn tay kinh khủng của y, không khỏi rợn người:

- Vết thương này của lang quân làm sao mà có?

- Đừng nói nhảm, ta đang gấp.

Hắn vội vã gật đầu:

- Cách thì có nhưng... hơi đau, cũng hơi bẩn, ngài xác định muốn dùng?

- Người cứ làm là được.

..

Khoảnh khắc xe ngựa Lục Thời Khanh chạy nhanh ra khỏi cổng Đan Phượng, trên đường trong cung Hàm Lương Điện, một cung tỳ bước vội qua, nói nhỏ với Thiều Hòa công chúa Trịnh Quân đang đợi:

- Công chúa, nô tỳ nghe ngóng được, Lan Thương huyện chúa muốn về Diêu Châu nhưng thánh nhân không chịu cho đi, phải người...

Trịnh Quân nghe xong, nhàn nhạt hỏi:

- Lục thị lang thì sao?

- Lục thị lang cáo ốm xin nghỉ, e là hôm nay sẽ không tới Hàm Lương Điện dạy thập tam hoàng tử học ạ.

Nàng cười khỏ:

- Ta biết rồi, lui xuống đi.

Cung tỳ sắp lui thì bị nàng gọi lại:

- Đợi đã. Phải hai thám tử đi dạo gần phùng Vinh Hưng, nếu Lục thị lang xuất phủ thì theo dõi hướng đi rồi về báo lại cho ta.

..

Lục Thời Khanh sau khi hồi phủ liền che đi vết thương trên mu bàn tay, gọi một nô bộc vào phòng, hỏi:

- Tin tức?

Nô bặc tên Tào Âm đáp:

- Bẩm, Nguyên tướng quân chưa về, nhân mã của thánh nhân đã đi về phía ngoại thành đợi lệnh. Lang quân chuẩn bị chạy qua ạ?

Y lắc đầu:

- Không kịp, cũng không cần thiết. Nhưng ta phải đến Nguyên phủ một chuyến, đợi Nguyên Thế Sâm về, căn dặn hắn vài câu.
- Lang quân lo Lan Thương huyện chúa sẽ đoán được đầu đuôi qua việc bị son phi ám sát, trong cơn tức giận sẽ trở mặt với thánh nhân?
- Nàng ấy không tới mức lỗ mãng như vậy. Ta sợ Nguyên Thế Sâm sau khi biết được chân tướng, nhất thời kích động sẽ gây sự vào cung.

Tào Âm gật gù, hỏi:

- Ngài vẫn đi từ mật đạo ạ?

Lục Thời Khanh “ừ”, đeo mặt nạ vào, trước khi đi thì chỉ về hướng cửa phủ:

- Cửa này có hai kẻ theo dõi, đưa người ta chén nước trà, nói câu vớt vạ.

Hắn giật mình, không dám hỏi dò là thám tử do ai phái tới, vội vâng dạ.

Lục Thời Khanh mở cửa ngầm, khom người chuẩn bị xuống mật đạo, đột nhiên y khựng lại, quay đầu nghiêm túc nói:

- Đợi đã, đổi thành đưa nước ô mai đi.

Tào Âm hơi sững sờ, hỏi trong vô thức:

- Vì sao?

Ngay lúc hắn cho rằng mình lẩm mồm, lang quân sẽ không đáp, thì thấy người đối diện nhăn mày nói:

- Vì thực sự rất khó uống.

Thứ khó uống thì nên chia sẻ với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nữ

Nguyên Tứ Nhân đứng là trời chưa sáng đã lên xe ngựa xuôi nam.

Đêm qua sau khi hỏi phủ, Nguyên Ngọc không nói câu nào liền muốn đuổi nàng đi Diêu Châu. Ban đầu nàng ù ù cạc cạc bị hắn kéo lên xe ngựa, bị áp giải đi như phạm nhân, sau đó tỉnh tâm nghĩ lại thì mới hiểu.

A huynh đột nhiên như vậy chắc là nghe Lục Thời Khanh nói gì đó. Tuy nàng không biết cụ thể nhưng cũng đoán được đại khái vài phần.

Trường An gió nổi mây vần, nàng ở lại đây, hiển nhiên có thể thay a huynh làm việc ổn thỏa, theo dõi Huy Ninh Đế và lục hoàng tử, đồng thời có cơ hội đến trước mặt Lục Thời Khanh và thập tam hoàng tử để tạo thiện cảm, nhưng khó tránh tồn tại nguy hiểm. Nếu có một ngày, triều đình và Diên Nam trở mặt, Huy Ninh Đế chắc chắn sẽ dùng nàng để cản trở phụ thân. A huynh đã chịu thiệt ở kinh thành, nàng không thể gộp luôn mình vào đó, như vậy sẽ khiến Nguyên gia càng thêm khó khăn.

Nghĩ đến đây, nàng không giãy giụa nữa. Đi hay ở đều có ưu và khuyết riêng, vốn khó lựa chọn, nhưng nếu a huynh đã chọn mà nàng lại không lay chuyển được huynh ấy thì cứ thuận theo cũng không phải không được.

Trước mắt, biện pháp tốt nhất chính là nàng kể chuyện trong mơ cho huynh trưởng nghe, nhắc nhở huynh ấy kế tiếp nên làm gì, sau đó nàng về Diêu Châu, cùng phụ thân phân tích tình thế trong triều, khiến ông tỉnh ngộ về thái độ của thánh nhân đối với Nguyên gia rồi cùng ông trao đổi sách lược tự bảo vệ mình.

Còn về núi dựa Lục Thời Khanh, nàng cũng không có ý định từ bỏ. Đối với nàng, Trường An là nơi dễ vào khó ra, nếu nàng có thể thuận lợi rời đi thì cũng có thể quay về lần nữa.

Nàng đã quyết định, đợi khi ra khỏi thành, đến đường núi vắng vẻ không người, nàng gọi Nguyên Ngọc luôn hộ tống nàng suốt dọc đường vào trong xe ngựa rồi bảo hai tỷ nữ và đội tùy tùng tránh ra xa.

Nguyên Ngọc thấy nàng không gây chuyện, hấn vừa thở phào nhẹ nhõm vén rèm lên thì thấy nàng thần bí nói:

- A huynh, muội có chuyện quan trọng muốn nói với huynh, nhưng trước hết huynh phải thề là bất luận thế nào cũng không nói cho người thứ hai nghe mới được.

Hấn sững sờ:

- Cái quái quỷ gì thế? Huynh lấy gì ra thề? Nếu lỡ miệng nói ra thì hôm sau bị hỏi?

Nàng trừng hấn, không có tâm trạng đùa:

- Lấy mạng của muội và cha mẹ ra thề.

Nguyên Ngọc kinh hãi:

- Muội nói gì đó!

Thấy nàng biểu hiện nghiêm túc, không hiểu sao, hấn cũng hơi hoang mang hoảng hốt, ngập ngừng:

-...Được được.

Nghe hấn hứa rõ từng chữ xong, Nguyên Tứ Nhân mới nhỏ giọng:

- A huynh, muội được trời cao gọi ý, biết trước được vài chuyện tương lai. Chuyện thứ nhất, hai năm sau, Nguyên gia chúng ta vì...

Nói tới đây nàng dừng lại, dường như cảm thấy nói thẳng ra không ổn nên nàng lấy ngón tay chấm nước trà trong ly viết xuống trên bàn gỗ mấy chữ: trọng tội mưu nghịch mà bị ban chết cả nhà.

Nguyên Ngọc tròn to mắt.

Nàng nói tiếp:

- Chuyện thứ hai, người lúc đó xưng phong đi truy bắt chúng ta, là...

Nàng lại tiếp tục thấm nước viết chữ: lục hoàng tử.

Nguyên Tứ Nhân kể ra những tin tức quan trọng từng thứ một, lại nói rõ từ đầu đến cuối cảnh trong mơ cho Nguyên Ngọc nghe và nguyên do nàng đến Trường An lần này.

Tin dữ liên tiếp khiến Nguyên Ngọc khiếp sợ hồi lâu không thốt nên lời. Thật lâu sau, hấn sờ trán nàng:

- Tứ Nhân, muội không bị sốt chứ? Muội... muội có phải chịu kích thích gì từ chỗ Lục Tử Chú không? Hay, hay a huynh bắt tiểu tử kia tới, đưa đến Diêu Châu ở rể nhà chúng ta?

Nguyên Tứ Nhân đau đầu đỡ trán. A huynh này của nàng lần nào gặp đã kích cũng cọt nhả để che giấu, cứ như làm vậy thì có thể lừa mình dối người.

Nàng nói:

- Nguyên gia chúng ta mấy năm nay ở hoàn cảnh nào, a huynh rõ hơn ai hết, nếu không thì một người thích nhân rồi như huynh sao lại dính tới mấy chuyện kia? Lời muội vừa nói, tương lai rốt cuộc có khả năng xảy ra hay không, trong lòng huynh hiểu rõ.

Nguyên Ngọc hơi khựng lại, bình tĩnh, cuối cùng cũng nghiêm chỉnh:

- Nhưng chuyện này quá tà môn, không lý nào! Dù là thật chẳng nữa thì tại sao ông trời lại cho muội mơ thấy những chuyện này?

Điều này Nguyên Tứ Nhân cũng không biết. Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Không chừng kiếp trước có ai đó thấp nhang bái Phật cho muội?

Nguyên Ngọc cau mày:

- Tóm lại, huynh cảm thấy chưa chắc đáng tin.

- Thoạt đầu muội cũng bán tín bán nghi nên mới không kể với huynh và cha. Nhưng mấy ngày nay, muội liên tục tiếp xúc với Huy Ninh Đế, lục hoàng tử và Lục thị lang, càng lúc càng cảm thấy đủ các vết tích của trong mơ.

Nàng thờ dài:

- A huynh, muội biết huynh nhất thời khó tiếp nhận, muội cũng không ép huynh, nói cho huynh biết những điều này là để huynh cảnh giác. Muội đi rồi, nhanh nhất cũng phải cuối năm mới có thể gặp lại huynh, huynh vạn sự đều phải thận trọng.

Ánh mắt Nguyên Ngọc dịu lại, bàn tay thô ráp quệt lên mặt nàng:

- A huynh biết.

- Với những dính líu của nhà chúng ta trước mắt và lục hoàng tử, không thể nói thoát thân là thoát thân, trước khi huynh và cha bàn bạc ra đối sách, huynh cần phải ổn định được ngài ấy và vị Từ tiên sinh kia, nhưng nhớ chữa lại đường lui, đừng làm chuyện lao đầu trút hết nhiệt huyết. Còn về Lục thị lang và thập tam hoàng tử... muội không ở Trường An, phải nhờ huynh bỏ mặt mũi xuống để lấy lòng họ rồi.

Nguyên Ngọc “chặc” một tiếng, lòng không thoải mái nhưng cuối cùng muốn nàng an tâm rồi đi nên miễn cưỡng đồng ý.

Nguyên Tứ Nhân thấy vậy cười:

- Được rồi, nếu chết thật thì cũng phải hai năm sau cơ mà, a huynh tiến tới đây thôi, huynh về đi.

- Phỉ phui cái mồm, nói lời xúi quẩy gì vậy hả!

Nguyên Ngọc vén rèm, quay đầu dặn:

- Nhớ mỗi lần tới trạm dịch đều phải gửi thư báo bình an đấy!

Nguyên Tứ Nhân gật đầu nhìn hấn lên ngựa rồi thả rèm xuống.

..

Sau khi hồi phủ, Nguyên Ngọc buồn bực đến thư phòng ngẫm nghĩ nhân sinh, không lâu sau liền nghe nói Từ Thiện đến.

Trong lòng hấn khó hiểu, đón Từ Thiện vào, mời ngồi rồi nói:

- Từ tiên sinh đi đường vội vã là có chuyện gì gấp sao?

Lục Thời Khanh hơi gật đầu, giả giọng giống mấy lần trước:

- Từ mỗ mạo muội hỏi tướng quân, huyện chúa có phải đã rời kinh?

Nguyên Ngọc cố sức biểu hiện bình tĩnh tự nhiên nhưng lời của Nguyên Tứ Nhân vẫn gây nên sóng to gió lớn trong đầu hấn, khiến hấn không thể nào toàn tâm toàn ý tin tưởng vị mưu sĩ trước mắt này. Vì vậy, hấn hơi nghi ngờ hỏi:

- Sao tiên sinh biết?

- Là tai mắt của điện hạ trong cung lấy được tin. Hôm nay Từ mỗ đến là muốn nói với tướng quân, huyện chúa e rằng tạm thời không đi được.

Hấn sững sờ, sắc mặt đại biến:

- Tiên sinh nói vậy là ý gì?

Lục Thời Khanh mượn danh nghĩa Trịnh Trạc, bảo là phụng mệnh Trịnh Trạc mà đến, nói sơ lược ý định của Huy Ninh Đế một lần, còn chưa kịp nói hết, Nguyên Ngọc chợt chống bàn đứng dậy:

- Quả thực hoang đường!

Nói xong, hấn có vẻ như định đi ra ngoài.

Lục Thời Khanh đoán được hướng đi của hấn bèn đứng dậy ngăn cản:

- Huyện chúa thông tuệ có lẽ sẽ ứng phó được, huống hồ thánh nhân không hề có ý làm thương tổn huyện chúa, ngài đi như vậy không khỏi mạo hiểm, thả rảnh cứ yên tĩnh chờ ở đây.

Nguyên Ngọc quay đầu:

- Ứng phó được cũng không được! Ta làm huynh trưởng mà có thể trơ mắt nhìn muội muội bị người khác trêu đùa dọa nạt sao? Đao kiếm không có mắt, nếu có sơ suất gì thì sao đây? Tiên sinh nữ nhưng ta không nữ!

Lục Thời Khanh nghẹn, cứng đờ tại chỗ, cái miệng xưa nay giờ ăn nói giờ đây thốt không nên lời.

Nguyên Ngọc mở cửa, bước chân khựng lại, ngừng khí điệu đi:

- Đa tạ tiên sinh đến báo, Nguyên mỗ biết chừng mực, sẽ không giống trống khua chiêng rầm rộ làm liên lụy tai mắt của lục điện hạ trong cung. Ta mời người tiền ngài về.

Hắn nói xong liền đi ngay, không ngờ còn chưa bước chân ra khỏi viện thì thấy một nô bộc vội vã chạy tới, nói:

- Lang quân, tiểu nương tử về rồi!

Lời nô bộc chưa dứt, Nguyên Tứ Nhân nhếch nhác xuất hiện. Tà váy của nàng bị hỏng nhiều chỗ, tay áo dính vài cọng rom cò, bước chân khập khiễng. Thập Thúy và Giản Chi đỡ hai bên nàng.

Nguyên Ngọc sợ hết hồn, cuống quýt tiến lên đỡ:

- Bị thương ở đâu hả? Thánh nhân thực phái người ngăn muối?

Nguyên Tứ Nhân lau bùn đất bẩn trên mặt, cười nói:

- Ngay cả mắt a huynh cũng gạt được, xem ra muối diễn rất tốt. Muối không bị thương, nhưng e tạm thời không thể đi được rồi.

Dứt lời, nàng phui phui vạt áo, khó hiểu hỏi:

- Sao a huynh biết là thánh nhân ngăn muối?

Nguyên Ngọc không đáp, nắm mạnh vai nàng kiểm tra:

- Thật không bị thương?

Nàng nhắc nhắc tay, đá đá chân:

- Muối khỏe lắm, chỉ diễn cho mấy tên tặc đó xem thôi!

Nguyên Tứ Nhân nói xong, vừa ngược mắt thì thấy ở hành lang xa xa có một người đang đứng, người đó toàn thân áo đen, tay áo rộng, mặt nạ bạc che mặt. Nàng sững sờ, nhỏ giọng nói:

- Sao a huynh không nói sớm là Từ tiên sinh ở trong phủ?

Nguyên Ngọc quay đầu nhìn, sờ sờ mũi đáp:

- Huynh bị muối dọa, quên mất...

Nói xong, hắn xấu hổ ho một tiếng:

- Tin tức thánh nhân phái người ngăn muối là ngài ấy thay lục hoàng tử đưa tới. Nhưng ban nãy a huynh kích động, nói không lựa lời, hình như đã đắc tội ngài ấy...

Nguyên Tứ Nhân bắt đầu đi. Nàng bảo hắn trầm ổn mà sao nàng vừa quay đầu đi là hắn lại chọc giận người ta rồi!

Hai huynh muội thì thầm to nhỏ, Lục Thời Khanh chờ họ nói xong mới tiến lên nói:

- Nếu huyện chúa đã không có gì đáng ngại, vậy Từ mỗ xin cáo từ.

Nguyên Ngọc lúc này bình tĩnh hơn chút, cười làm lành:

- Tiên sinh tới vội, chi bằng dùng chút trà bánh rồi hẵng đi.

- Đa tạ ý tốt của tướng quân, Từ mỗ không quấy quả nữa. Điện hạ sai ta đến, một là xác nhận huyện chúa có bình an không, hai là nhắc nhở tướng quân chuyện này nên thu xếp thế nào. Bây giờ xem ra, huyện chúa không sao cả, lại đã có cách ứng phó, không cần Từ mỗ nhiều lời.

Về ngoài Nguyên Tứ Nhân chật vật, không tiện trò chuyện cùng nam tử xa lạ nhưng trong lòng nàng có nghi vấn nên không câu nệ nữa, hỏi:

- Cách ứng phó mà tiên sinh nói là thế nào?

Lục Thời Khanh gật đầu, đáp:

- Bắt kẻ xấu, vạch trần chân tướng, đến trước mặt thánh nhân đối chất ___ đây là hạ sách. Bỏ qua kẻ xấu, giả câm giả điếc, nuốt con giận xuống ___ đây là

thượng sách. Trên cả thượng sách, giả vờ bị thương, khiến thánh nhân sinh lòng hổ thẹn, chính là thượng thượng sách. Huyện chúa đã đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Nguyên Tứ Nhân cười với y:

- Tiên sinh hiểu ta. Ta tiến tiên sinh.

Lục Thời Khanh vẫn cúi đầu:

- Không cần phiền, huyện chúa cứ an tâm nghỉ ngơi.

- Tiên sinh thay Nguyên gia ta bốn ba tru tính, ta tiến tiên sinh là việc nên làm. Huống hồ ta đâu có bị thương thật.

Nàng kiên trì muốn tiến, Lục Thời Khanh cũng không tiện khước từ, tránh nói nhiều lộ sơ hở, y luôn im lặng suốt dọc đường theo nàng ra cổng sau hậu viện. Trước khi y đi, nàng nói:

- Xin tiên sinh thay ta cảm tạ sự quan tâm của điện hạ.

Y gật đầu.

Nguyên Tứ Nhân lại hỏi:

- Không biết thường ngày tiên sinh có bận không?

Lúc đóng vai Từ Thiện, Lục Thời Khanh như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, cử chỉ, thần thái, thậm chí là ánh mắt đều không mấy may để lộ, y lễ độ đáp:

- Một kẻ áo vải như Từ mẫu, sao có thể bận được chứ.

- Vậy thì tốt!

Nguyên Tứ Nhân cười:

- Ta có một thỉnh cầu quá đáng.

Trực giác Lục Thời Khanh cho biết đây không phải chuyện tốt, nhưng ngoài mặt y vẫn khiêm tốn nói:

- Huyện chúa cứ nói đừng ngại.

- Ta ngưỡng mộ kỹ nghệ của tiên sinh đã lâu, nếu tiên sinh có ngày rảnh rỗi, ta muốn mời tiên sinh đến thưởng cho ván cờ để mắt ta có phúc thưởng thức.

Lục Thời Khanh im lặng, hơi cụp mắt.

Nguyên Tứ Nhân vô cùng thấu hiểu, cười nói:

- Tiên sinh có thể từ chối.

Y lắc đầu, tỏ ý không phải không muốn:

- Huyện chúa muốn xem cờ ngày nào cứ sai người báo tin cho Từ mẫu là được.

Nàng cười gian xảo:

- Quyết định vậy nhé.

Lục Thời Khanh gật đầu lui ra, sau khi lên xe ngựa thì chợt thấp thỏm lo âu mà không rõ nguyên do.

Cái cô Nguyên Tứ Nhân này lại muốn gì đây? Nàng ta lấy lòng y chưa đủ mà giờ còn muốn dính lấy Từ Thiện?

Lời tác giả:

Ôi, tội nghiệp Lục ca quá, chẳng mấy chốc là bước lên con đường tự ghen với chính mình, một đi không trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đưa bữa sáng

Sau khi hồi phủ, Lục Thời Khanh lệnh Tào Âm truyền tin cho Trịnh Trạc, giải thích chuyện hôm nay, tránh cho hôm khác Trịnh Trạc làm lộ trước mặt Nguyên gia chuyện y mượn danh nghĩa hắn.

Tào Âm thận trọng hơn Triệu Thuật rất nhiều. Những qua lại bí mật của Lục Thời Khanh đã phần đều do Tào Âm phụ trách.

Làm xong xuôi chuyện, Tào Âm về báo:

- Bẩm lang quân, lục điện hạ sai người truyền lời, nói Thiều Hòa công chúa gần đây có nhiều động tác nhỏ nhặt, xin ngài lưu ý.
- Ta biết rồi.

Lục Thời Khanh nhàn nhạt nói:

- Hai tên thám tử hôm nay chính là do nàng ấy an bài.
- Chẳng lẽ công chúa biết quan hệ giữa ngài và điện hạ?

Lục Thời Khanh lắc đầu:

- Khứu giác chính trị của nữ tử này không tính là nhạy bén, thám tử phái tới chẳng qua vì chút việc vặt lông gà vô tội, không cần tính toán nhiều. Nhưng nàng ấy lại có thể lăm lè trước mặt hoàng hậu, mà hoàng hậu lại quen thói gió bên gối thánh nhân, điều này nên đề phòng.

Tào Âm nghĩ, cái gọi là việc vặt lông gà vô tội chính là chỉ yêu đương nam nữ, e rằng Thiều Hòa công chúa từ đâu đó biết tin Lan Thương huyện chúa rời kinh nên mới tới xem phản ứng của lang quân. Nhưng hành động đưa nước của lang quân khiến vị công chúa ấy vô cùng sượng mặt, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không tự cho mình thông minh nữa.

- Lang quân định làm thế nào với khứu giác chính trị của Lan Thương huyện chúa ạ? Tiểu nhân cho rằng, nàng ấy tiếp cận ngài là có mưu đồ khác chứ không phải ham mê... của ngài.

Hắn ho một tiếng:

- Giống như xuất phát từ mục đích nào đó nên cố ý lấy lòng ngài.

Lục Thời Khanh biết từ hắn bỏ trống là “sắc đẹp”. Y gật đầu, tỏ ý hắn nói không sai.

Càng tiếp xúc, y càng không cách nào khinh thường Nguyên Tứ Nhân, đặc biệt là hôm nay ở Nguyên phủ, thấy sách lược không hèn mà giống nhau giữa y và nàng, y càng theo bản năng cân nhắc và suy đoán những hành động của nàng.

Y rất khó tin rằng nàng tiếp cận y với mục đích đơn thuần, nhưng y lại không đoán được nàng rốt cuộc có mưu đồ gì.

Dù sao nàng không giống như biết rõ những kế hoạch trong bóng tối của y và Trịnh Trạc.

Tào Âm lại hỏi:

- Bây giờ thánh nhân cũng đã lên tiếng, lang quân định xử lý hôn sự rất có khả năng sẽ rơi xuống đầu ngài thế nào ạ?

Lục Thời Khanh cau mày:

- Ta đã kéo việc này đến cuối năm. Nếu trước mắt không thể nào đưa nàng về Diêu Châu thì phải đi bước nào tính bước nấy thôi, xem xem rốt cuộc nàng có ý gì.
- Tiểu nhân lại cảm thấy lang quân không cần trốn tránh huyện chúa, nếu ngài nhìn không thấu nàng ấy thì sao không nhìn nhiều hơn?

Y không tỏ ý kiến, cúi đầu nghiên cứu kỹ phổ.

...

Nguyên Tứ Nhân nghỉ ngơi một ngày, hôm sau bảo nhà bếp nấu vài món đồ ăn sáng, chuẩn bị vài lọ thuốc trị thương, sức sống dồi dào bước ra viện.

Nàng không thể về Diêu Châu được. Thánh nhân ngay cả cách không ngay thẳng như vậy cũng dùng tới nghĩa là đã quyết tâm muốn giữ nàng lại. Nếu nàng cứ nghĩ mọi cách về nam, một là có thể bị cản trở lần nữa, hai là nói không chừng sẽ khơi dậy lòng nghi ngờ của ông ta.

Đối với việc này, nàng không có gì oán hận, dù sao đi có cái tốt của đi, ở có cái hay của ở. Chỉ là nếu sớm biết vậy thì nàng đã không kể giấc mơ cho

Nguyên Ngọc nghe. Nhìn thái độ không mấy khách sáo của huynh trưởng với Từ Thiện là biết huynh ấy dễ bị kích động, e rằng việc liên hệ với lục hoàng tử sau này cần nài ra mặt nhiều mới được.

Nàng đi được nửa đường thì gặp Nguyên Ngọc dậy sớm tập bắn tên, bị hấn ngăn lại:

- Sáng sớm muối đi đâu thế?
- Đi chuộc tội thay a huynh.
- Muối định đến Lục phủ, xem thương thế của Lục Tử Chú?

Thấy nàng gật đầu, Nguyên Ngọc cau mày:

- Muội qua đây, a huynh nói với muội mấy câu.

Bây giờ hấn đã biết mục đích thật sự của muội muội khi tiếp cận Lục Thời Khanh, mới đầu hấn rất không đồng ý, khóc trời khóc đất nói Nguyên gia gặp nạn nhưng phải nhờ nàng bán nhan sắc để đầu tranh, là người làm a huynh như hấn vô dụng, hấn thẹn với cha mẹ, thẹn với liệt tổ liệt tông...

Kết quả hấn gào khóc nửa ngày thì bị một câu của Nguyên Tử Nhân “Lục thị lang đẹp trai như vậy, muội đâu có lỗi” làm ghen hòng.

Chờ Nguyên Tử Nhân qua, Nguyên Ngọc dặn dò:

- Muội nghe a huynh phân tích tình thế trước mắt nè. Có câu ‘người không phải cỏ cây, há có thể vô tình’, theo huynh thấy, một roi lần trước suýt bị muội hứng đương nhiên đã gây chấn động không nhỏ cho Lục Tử Chú. Ý làm việc với thánh nhân, hiểu rõ tâm tư thánh nhân nhất, kể chuyện cọp sói khuyên a huynh đưa muội về Diêu Châu, tuy thể hiện rõ là không muốn cưới muội nhưng cũng thực không mong muội vướng cảnh lao tù. Cho nên, muội đừng nản lòng.

Hôm qua Nguyên Tử Nhân đã nghe hấn kể câu chuyện kia, nhắc tới roi, nàng vẫn còn on ón, ngẫm nghĩ rồi nói:

- A huynh nói có lý.
- Nhưng muội cũng đừng mừng quá sớm. Nam nhân í mà, “dao động sắc mặt” khác “dao động trái tim”, giống như “muốn tốt với muội” khác “đối xử tốt với muội” vậy.
- Khác thế nào?

Nguyên Ngọc háng háng giọng, tự cảm thấy mình có đất dụng võ:

- Nói đơn giản, khuyên muội về Diêu Châu, là ý nhất thời dao động sắc mặt, muốn tốt với muội. Nhưng giữ muội lại kinh thành, bảo vệ muội không buồn không lo, mới là ý thật sự dao động trái tim, muốn đối xử tốt với muội.

Nguyên Tử Nhân hiểu ra, “à” một tiếng thật dài.

- A huynh dám cam đoan, Lục Tử Chú đã không còn ghét muội như ban đầu, hoặc đã bước đầu có thiện cảm với muội, nhưng nếu bảo ý nguyện lòng che chở muội, thậm chí che chở Nguyên gia chúng ta, thì e vẫn còn thiếu lửa, muội phải tiếp tục thêm củi vào.

Nguyên Tử Nhân chỉ hộp thuốc và hộp thức ăn trong tay tỷ nữ phía sau:

- Muội đang đi thêm nè.

Nguyên Ngọc nghiêm mặt nói:

- Nhưng đừng thêm quá! Chuyện cô nam quả nữ một mình ở chung đêm khuya như lần trước mà có thêm lần nữa... Nguyên Tử Nhân, huynh đánh gãy chân muội!

Nàng thâm nhủ đâu phải cô nam quả nữ, có Tiểu Hắc nữa chứ, nhưng cuối cùng nàng vẫn không ngại biện:

- Muội biết rồi, a huynh yên tâm, muội chắc chắn không để mình bị thiệt đâu!

Nguyên Ngọc không lải nhải nữa, khoát tay ra hiệu nàng đi.

...

Lúc đến Lục phủ ở phường Vĩnh Hưng, Nguyên Tử Nhân đưa danh thiếp chính thức. Nô bộc vừa thấy liền vội nghênh đón nàng vào trong.

Diện tích Lục phủ và Nguyên phủ không chênh lệch nhiều nhưng Lục phủ trông có vẻ rộng rãi hơn. Đại khái vì nơi này bài trí đơn giản, ít những thứ tô điểm rườm rà, chỉ có mấy chậu hoa hoa cỏ cỏ.

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy điều này có lý. Dù sao Lục Thời Khanh sao có thể tiếp nhận mấy thứ như núi giả đá lốm chốm. Ngay cả cây hoa trong phủ cũng bị cắt ngay ngắn chỉnh tề, trái phải đối xứng, y chang nhau, không chút thú vị.

Lần đầu đến nhà nói sao cũng phải hăm sức chút, nàng bị vương bởi lễ nghi nên không nhìn nhiều, nghe nói Lục Thời Khanh đang ở thư phòng, nàng cũng không xông qua đó mà đành hoảng đợi ở chính đường.

Lục Thời Khanh nghe nói Lan Thương huyện chúa ghé thăm thì muốn né tránh, nhưng không ngờ Tuyên thị sáng sớm đã đi Đại Từ Ân Tự phòng Tấn Xương nên y đành nhắm mắt kiên trì đi đến chính đường, còn chưa kịp vào đã nghe một giọng nói êm ái:

- Đây là văn thần mà ta sáng sớm mời sư phụ Tiêu Ký làm, các người đem xuống đi, đợi lão phu nhân về rồi hăm lại...

Nàng đúng là sai bảo hạ nhân nhà y rất thuận nể. Mặt Lục Thời Khanh u ám, khi sải bước qua cửa, bước chân khựng lại.

Nữ tử ở ghé trên mặc áo ngắn màu hồng cánh sen phối với váy dài màu vàng nhạt, hai màu không mấy hài hòa này hợp vào nhau trên người nàng lại cực kỳ xinh đẹp. Chiếc áo ngắn nàng mặc là kiểu tay lỡ thịnh hành, cổ tay áo rộng lộ một đoạn cánh tay như ngọc, làn da như sứ trắng sáng cả gian phòng.

Nguyên Tứ Nhân dặn dò hạ nhân xong, thấy y đứng ở cửa thì cười vẫy tay chào:

- Chào Lục thị lang.

Tay này vừa vẫy, cả gian phòng lại càng sáng.

Y tiến lên nói:

- Lục mỗ bái kiến huyện chúa, không biết huyện chúa quang lâm hàn xá nên không tiếp đón từ xa.

Nguyên Tứ Nhân nghiêm túc nhận lời khách sáo của y:

- Lục thị lang quả thực nên ra đón ta. Phủ của ngài quá lớn, hôm qua ta lại bị thương chân, đi cà nhấc cà nhấc lâu quá.

Đúng lúc họ không nói chuyện chốc lát thì Lục Sương Dư bị gọi ra gặp khách đến. Tiểu nha đầu mặc áo xòe màu tử đinh hương, bước qua hành lễ với Nguyên Tứ Nhân xong liền lùi về phía sau huỳnh trưởng.

Tiểu nương tử 14 tuổi không giấu được tâm sự, Nguyên Tứ Nhân thấy vẻ mặt muội ấy mệt mỏi, rất miễn cưỡng, có lẽ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện ở câu Lộc.

Nhưng nàng không mấy để ý, tiếp tục nói chuyện với Lục Thời Khanh:

- Lục thị lang, chúng ta có giao tình từng đồng sinh cộng tử, sao ngài không hỏi ta một câu là ta làm sao mà bị thương chân?

Ai từng đồng sinh cộng tử với nàng? Lục Thời Khanh kiềm chế, hỏi:

- Xin hỏi huyện chúa làm sao mà bị thương chân?

- Hôm qua ta vốn định về Diêu Châu nhưng giữa đường gặp phải sơn phỉ, trong lúc tranh đấu đã không cẩn thận làm bị thương.

Lời này xem như phù hợp với tình hình thực tế. Hôm qua đám người đó đến “cướp tiền”, động thủ với tùy tùng của nàng. Nàng được Thập Thúy và Giản Chi bảo vệ lùi về thành, thoát đầu nàng thật tưởng họ là sơn phỉ nhưng sau đó thấy con đường họ truy đuổi thì mới nổi lên lòng nghi ngờ.

Nhân lúc hỗn loạn, nàng quan sát động tác khi nâng đao và vị trí, cường độ hạ đao của đám người đó, kết luận họ từng được huấn luyện đặc thù và thống nhất, tuyệt đối không phải xuất thân từ dân gian. Cuối cùng khi xâu chuỗi nhiều nghi điểm lại, nàng đoán được Huy Ninh Đế, nên giả vờ hoảng hốt ngã vào bụi đất ven đường.

Nguyên Tứ Nhân đáp xong, thấy hai huynh muội vẫn đứng ì ra đó thì chỉ vào ghế bên cạnh:

- Đều ngồi đi chứ.

Chờ hai người họ đều ngồi xuống, nàng dặn Thập Thúy:

- Bưng bữa sáng lên cho Lục thị lang.

Nàng từ xa đi một chuyến chính là vì đưa bữa sáng cho y?

Lục Thời Khanh sững sờ, nhất thời quên nói là y ăn sáng rồi.

Thập Thúy xách hộp thức ăn hai tầng bước tới.

Nguyên Tứ Nhân nói:

- Đây là món tự ta nấu, tên...

Nói tới đây, nàng chột khựng lại.

Ồ, không hay, hạ nhân làm món gì nàng quên mất tiêu rồi!

Giản Chi đứng bên cạnh nàng hoảng hốt, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Cháo hoa sen.

Nàng vội cười lúng túng:

-...tên cháo hoa sen. Ngài ném thử đi.

Mặt Lục Thời Khanh thoát đen. Lộ liễu rõ ràng như vậy, tưởng y điếc à?

Lời tác giả:

Lục Thời Khanh: Không phải tự nấu, từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Băng bó vết thương

Lục Thời Khanh thật sự không ăn nổi, vốn dĩ muốn từ chối nhẹ nhàng nhưng nàng đã lừa y nên y không khách sáo nữa, nói:

- Ý tốt của huyện chúa, Lục mẫu xin ghi nhận, nhưng ta đã dùng bữa sáng rồi.

Nói xong, y duỗi đầu ngón tay vô cùng cao quý đẩy đồ ra xa.

Ánh mắt Lục Sương Dư bên cạnh từ từ dời đi theo động tác của y, xem xem hộp thức ăn hai tầng ấy có phần của mình không.

Nguyên Tứ Nhân lúc này không rảnh chú ý tới mùi ấy, nàng che giấu vẻ chột dạ trên mặt, nói:

- Vậy hôm khác ta đến sớm hơn là có thể kịp giờ ngài ăn sáng rồi.

- Huyện chúa bị thương chân, lẽ ra nên an ổn nghỉ ngơi, Lục mẫu không nhọc huyện chúa lo lắng.

Nàng cười lấy lòng:

- Sao không lo lắng được chứ, ngài cũng bị thương mà! Thực ra hôm nay ta đến chính là để xem thương thế của ngài.

Nàng liếc về phía mu bàn tay y:

- Tay ngài có đỡ hơn chưa?

Hôm qua từ Nguyên phủ trở về, Lục Thời Khanh đã đắp thuốc trị thương, quần băng gạc, y cúi đầu nhìn nói:

- Đã xử lý ổn thỏa, không có gì đáng ngại.

- Ta có mang thuốc trị thương đến, là thuốc dán được gia phụ nghiên cứu nhiều năm chế thành, nơi bình thường không tìm được đâu.

Nói rồi, nàng móc chai chai lọ lọ trong hòm thuốc ra.

Nguyên Tứ Nhân vốn định để mấy chai thuốc lại rồi đi, nhưng nhớ tới chuyện lúng túng ban nãy thì muốn bù đắp một chút:

- Ta thay thuốc cho ngài, băng vết thương lại lần nữa.

Lục Thời Khanh giấu tay vào trong tay áo:

- Không dám làm phiền huyện chúa, huyện chúa đắp thuốc lại, Lục mẫu đã vô cùng cảm kích.

Lại là lời khách sáo.

Nguyên Tứ Nhân không vui, không để ý tới y, trực tiếp ra lệnh cho nha hoàn:

- Mấy người các người mang hai chậu nước sạch tới cho ta.

Hạ nhân Lục phủ biết nghe lời hơn Lục Thời Khanh nhiều, bị nàng phóng ánh mắt dao găm thì sợ thân phận của nàng nên không dám không nghe, ngoan ngoãn đi lấy nước tới.

Lục Thời Khanh cau mày:

- Lục mỗ thay thuốc và băng bó xong, huyện chúa sẽ đồng ý hồi phủ?

Nguyên Tứ Nhân gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Y đành thở dài, cúi đầu tháo băng ra.

Nguyên Tứ Nhân xách hòm thuốc đứng dậy, vẫn nhớ diễn đi cà nhắc đến trước mặt y, nhìn mu bàn tay dử tợn của y thì giật mình, bỏ cả xưng hô tôn kính:

- Thế này là xử lý ổn thỏa hả? Người có cần cái tay này không vậy?

Trên mu bàn tay y là một vết vẩy móng dài màu đỏ tươi, chỗ bị thương sâu có dấu hiệu mưng mủ, trông rất ghê rợn.

Lục Sương Dư bên cạnh cũng bị dọa sợ hết hồn, trợn mắt hỏi:

- Sao a huynh bị thương nặng vậy?

Lo y ngại trả lời, Nguyên Tứ Nhân đáp thay:

- Bị a huynh ta đánh.

Tiếp theo, nàng quay đầu lại dặn:

- Lấy chút muối, nước nóng và khăn bông tới.

Nói xong, nàng nắm lấy tay y.

Có câu ‘mười ngón liền tim’, Lục Thời Khanh bị nàng nắm, tim như bị thứ gì đó chấn động tê tê. Y muốn rút tay ra theo bản năng, thì nghe Nguyên Tứ Nhân mắng yêu:

- Trốn cái gì mà trốn? Ta đâu có ăn ngài!

Toàn thân y cứng đờ bất động.

Lục Sương Dư và nha hoàn khắp phòng cùng há hốc miệng.

Cảnh này quá quái gở. Có người đụng được vào lang quân của họ___có người đụng được vào lang quân của họ mà không bị hất ra.

Lục Thời Khanh cũng cảm thấy có gì đó sai sai. Từ sau trận ‘vật lộn’ ở ngoại thành, trình độ khoan dung của y với việc bị người khác đụng chạm da thịt hình như trở nên cao hơn. Lúc này y chỉ hơi kiềm chế một chút đã có thể nén được cảm giác chán ghét kia.

Nguyên Tứ Nhân chờ tới tở tới thì lấy nước sạch rửa tay trước mặt y, sau đó ngâm nước muối rồi lấy khăn bông nói:

- Hơi đau chút, ngài cố nhịn, nhịn không nổi thì kêu.

-...

Nàng bảo một đại nam nhân như y kêu thế nào mà kêu.

Nguyên Tứ Nhân sai người mang ghế tới, nàng ngồi trước đầu gối y, một tay nắm đầu ngón tay y, một tay cầm khăn bông thấm nước muối lau chùi cho y.

Nước muối chạm vào vết thương đáng lẽ phải đau, nhưng Lục Thời Khanh lại cứ thấy ngứa ngứa, không kiềm được hơi run lên.

Nguyên Tứ Nhân chỉ nghĩ y bị đau nên không để ý, vừa bận bịu vừa hỏi:

- Nếu ngài từng xử lý thì không lý nào lại tệ đến thế này, vết thương này trước đó bằng thuốc bột à?

Y hơi khựng lại, “ừ” một tiếng tỉnh bơ.

Đương nhiên y không phải bằng thuốc bột mà là đắp phấn hóa trang hôm qua trước khi đi Nguyên phủ. Hiệu quả rất tốt, hơn nữa có tay áo rộng che lại nên không hề lộ sơ hở, nhưng quả thực đã làm vết thương nặng hơn. Y định sáng sẽ thay thuốc, ngờ đâu bị mấy bản công văn làm trì hoãn.

Nguyên Tứ Nhân thờ dài:

- Vết thương này của ngài phải dùng thuốc mỡ chứ không được dùng thuốc bột. Ngài nói xem cái tay này của ngài mà bị phế thì...

Nói tới đây, nàng chợt dừng lại.

Lục Thời Khanh ngược mắt, dường như đang chờ nàng nói tiếp.

Nguyên Tứ Nhân vốn định nói cái tay này của ngài mà bị phế thì tội của a huynh ta to lắm, nhưng lời đến bên môi, thấy ánh mắt y như có điều mong đợi thì nàng liền bấu môi nói:

...thì ta đau lòng lắm!

Lục Thời Khanh thâm giễu nàng diễn xuất kém nhưng ngoài miệng không hề vạch trần, chỉ lạnh lùng liếc nàng.

Lục Sương Dư ở bên cạnh mở to mắt nhìn họ nạt đi mây lại, muối ẩy tui thân bấu môi. Đã không có phần ăn sáng cho mình thì thôi, giờ lại còn biến mình thành sự tồn tại dư thừa.

Lục Sương Dư từng cho rằng, chuyện tàn nhẫn nhất thế gian không gì bằng lang quân mình yêu thích là một tiểu nương tử, lại còn là một tiểu nương tử đẹp hơn mình. Bây giờ muối ẩy đã biết, đó chưa phải chuyện tàn nhẫn nhất. Chuyện khiến người ta đau lòng hơn chính là, tiểu nương tử ấy lại muốn làm tẩu tẩu của mình.

Nguyên Tứ Nhân tiếp tục cúi đầu làm việc.

Nước bản màu vàng đậm bị bỏ đi, Lục Thời Khanh nhìn, dạ dày như quay cuồng, nhưng ngược mắt thấy người đối diện rất kiên trì, hàng mi dài như quạt chóp chóp, thần sắc hiền dịu khác thường, hiếm hoi trông giống như thật lòng thật dạ đối với y.

Thấy nàng băng bó thành thạo điều luyện, góc băng cũng được giấu đi kín kẽ, chỉ mất thời gian ngắn đã làm xong, Lục Thời Khanh hơi lấy làm lạ.

Ban đầu, y kiểm chế lòng hiếu kỳ, chờ nàng làm xong, rửa tay vào chậu nước bên cạnh, y mới mở miệng thăm dò:

- Tay nghề băng bó của huyệt chúa đúng là rất tinh xảo.

Được khen thì luôn vui vẻ, Nguyên Tứ Nhân không nghĩ y nói lời khách sáo, nàng dương dương tự đắc nói:

- Trước đây lúc y sĩ trong quân bạn quá thì ta thường xuyên đi giúp đỡ.

Lục Thời Khanh hơi sững sờ, cau mày:

- Trong quân?

Sắc mặt nàng khẽ biến, cùng y mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, cuối cùng thẳng thắn với ánh mắt sắc bén của y:

- Ta từng theo cha hành quân...

Nói xong, nàng sáp lại gần trước mặt y, cúi người nhỏ giọng:

- Cha bảo ta đừng nói ra ngoài, tránh bị người có tâm lan truyền những lời khó nghe... Ngài thay ta giữ bí mật nhé.

Lục Thời Khanh ngồi trên ghế ngựa đầu nhìn nàng, gật nhẹ đầu. Điện Nam vương là quận vương khác họ duy nhất của Đại Chu, đương nhiên cây to đón gió, bị người ta đổ kỵ. Nữ tử tông quân, nếu là người khác có lẽ sẽ có mỹ danh má hồng chẳng kém đáng mảy râu, nhưng nếu là Nguyên gia thì rất có khả năng sẽ bị đồn những lời bẩn thỉu thô tục.

Thấy y đồng ý, Nguyên Tứ Nhân lại cười nhìn Lục Sương Dư:

- Lục tiểu nương tử, muối cũng vậy nhé.

Nàng cười lên, mắt cong cong như vàng trăng khuyết, khiến người ta không thể nào nói ra lời từ chối, Lục Sương Dư không hề suy nghĩ đã gật đầu như giả vờ.

Nguyên Tứ Nhân quay đầu vừa thu dọn hòm thuốc vừa dặn dò Lục Thời Khanh tối nên thay thuốc nào, xong nhớ ra một chuyện, bèn quay đầu hỏi:

- Lục thị lang, ta có vài lời muốn nói với ngài, ngài có thể bảo Lục tiểu nương tử và những hạ nhân này tạm lui được không?

Lục Sương Dư túm chặt ống tay áo của Lục Thời Khanh, cảnh giác hỏi nàng:

- Cô muốn làm gì a huynh ta?

Nguyên Tứ Nhân trung vẻ mặt vô tội, nàng có thể làm gì chứ, nhưng nhìn dáng vẻ buồn cười của muội ấy, nàng giả vờ mờ ám nói:

- Là chuyện của người lớn, muội đừng quan tâm.

Lục Thời Khanh ho một tiếng không được tự nhiên.

Thấy y có vẻ lúng túng, không biết nghĩ đi đâu, nàng liền cười tủm tỉm bổ sung:

- Thực là chuyện của người lớn. Lục thị lang, liên quan tới đội buôn Hồi Hột, ta có vài lo ngại muốn nói rõ với ngài.

Tâm tư trôi nổi của Lục Thời Khanh bị rút đi sạch sẽ, y ưỡn thẳng lưng, nghiêm mặt dặn:

- Lui xuống hết đi.

Chờ mọi người trong phòng lui hết, Nguyên Tứ Nhân mới ngồi đối diện y hỏi:

- Lục thị lang biết trong hàng hóa của người Hồi Hột là đầu mũi tên gì không?

Lục Thời Khanh đương nhiên biết, nhưng ngoài miệng đáp:

- Lục mỗ thay thánh nhân tra án, chỉ phụ trách truyền đạt tình hình thực tế, ngoài ra đều không quan tâm.

Miệng mồm thật kín nhĩ. Nàng đành nói:

- Ta nói thử cách nhìn của ta, ngài nghe xem có lý không nhé. Những đầu mũi tên ba cạnh này không phải thứ đồ chơi thông thường mà là vũ khí quân đội. Từ Kỳ gia ở Ngô Hưng đến Cẩm Tú trang ở Trường An, rồi lại đến đội buôn Hồi Hột... tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Lục Thời Khanh buột miệng phụ họa:

- Ừ.

- Nhưng càng thấy chuyện liên lụy lớn, càng dính dáng đến nhân vật quan trọng, ta càng cảm thấy trong này có yếu tố hãm hại.

Lục Thời Khanh hơi khựng lại, ngược mắt lên:

- Sao lại nói vậy?

- Nhiều điểm đáng ngờ lắm. Chẳng hạn như trước cổng phưởng chợ Tây, đội buôn và môn lại gây sự rất lớn. Lại chẳng hạn như trong Cẩm Tú trang, ông chủ và nhân viên dễ dàng lộ ra sơ hở. Rồi như căn nhà ở ngoại thành, canh gác nhìn thì kín kẽ nhưng kỳ thực lại trăm ngàn chỗ hở. Mới đầu ta nghĩ có lẽ họ chỉ làm chút chuyện buôn bán nhỏ không sạch sẽ, nhưng khi thấy những đầu mũi tên kia, lại hỏi tưởng đủ thứ chuyện hôm đó, ta liền thấy lạ. Người có thể làm ra “đại sự” cỡ này sao lại liên tiếp phạm nhiều sai lầm hạ đẳng như vậy? Nói không chừng là có ai đó mượn việc này để hãm hại người khác nên mới cố tình bố trí những thứ này để bị phát hiện.

Nói xong lời cuối, nàng lạnh lẽo quan sát sắc mặt Lục Thời Khanh, nhưng thấy biểu cảm của y như thường:

- Lục mỗ đã biết, ngày mai Lục mỗ sẽ bẩm ý của huyện chúa với thánh nhân, xin ngài quyết định.

Lại là cái thái độ đẩy người khác ra xa, không may mà để lộ này. Nguyên Tứ Nhân không hỏi thăm được gì, đành từ bỏ.

Trong phòng nhất thời trở nên im lặng, sau chốc lát, hai người chợt cùng nghiêng đầu nhìn ra ngoài bình phong, đồng thanh:

- Ai?

“Phịch”, tiếng vật gì đó rơi xuống đất, Người đứng ngoài bình phong định nghe lên nhặt nó lên, chậm rì rì bước vào.

Chính là Lục Sương Dư đã đi rồi quay lại, mặt đầy vẻ chột dạ.

Lục Thời Khanh lạnh lùng khiển trách:

- Bản lĩnh nghe lên này là ai dạy muội thế?

Lục Sương Dư phòng môi:

- Nghe chưa được mà, hai người thính tai quá...

Muội ấy nhìn Nguyên Tứ Nhân:

- Muội cũng không phải cố ý, muội thấy bên ngoài có sấm, sợ lát nữa trời mưa nên đến đưa ô cho huyện chúa.

Vừa nói muội ấy vừa nhấc nhấc chiếc ô giấy dầu trong tay.

Lục Thời Khanh biết muội ấy chỉ tìm cớ, liền nghiêm nghị nói:

- Còn dám giao biện? Muội lâu quá không chép sách nên ngứa tay à?

Lục Sương Dư oan ức:

- A huynh có cần hung dữ với muội trước mặt người ngoài vậy không... đâu thấy huynh hung dữ nửa câu nửa chữ nào với huyện chúa đâu...

Nói đến đoạn sau, giọng muội ấy càng lúc càng nhỏ. Nguyên Tứ Nhân nghe từ “người ngoài” thì thấy không thoải mái, nhưng nghe hết câu thì chợt vui trở lại.

Lục Thời Khanh quả thực chưa từng hung dữ như vậy với nàng.

Nàng vui vẻ, muốn giải vây cho Lục Sương Dư, hào phóng nói:

- Được rồi được rồi, chuyện nghe lén í mà, ta cũng thường làm lắm, không có gì to tát cả.

Lục Thời Khanh phóng ánh mắt dao găm qua.

Sao hả, sai khiến tôi tớ của y xong, giờ còn muốn thay y dạy dỗ muội muội à?

Nguyên Tứ Nhân thấy y không thích liền hắng giọng bẻ qua:

- Nhưng lần sau không được tái phạm nữa. Hôm nay là ta chứ nếu là vị khách quan trọng khác, sẽ khiến a huynh muội mất thể diện.

Lục Thời Khanh cảm thấy câu này còn có lý, y nhìn muội muội, quát hỏi:

- Nghe chưa?

Lục Sương Dư phức tạp nhìn hai người một xướng một họa, gật đầu:

- Dạ biết rồi.

Lời tác giả:

Lục Sương Dư: tàu xướng huynh tùy, mấy ngày này thực không thể nào sống nổi mà! [Ánh gào khóc]

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đến hẹn

Lục Thời Khanh bảo Lục Sương Dư về phòng, xong nhìn Nguyên Tứ Nhân:

- Huyện chúa cũng xin sớm về phủ, đừng để Nguyên tướng quân lo lắng.

Nguyên Tứ Nhân nhìn sắc trời âm u bên ngoài, cuối cùng cũng ngại trời mưa phiền phức, nói:

- Được rồi, ngài mai ta lại tới.

Y hơi nhướng mày:

- Còn ngày mai nữa hả?

- Đương nhiên, vết thương này của ngài quan trọng nhất là hai ngày đầu, ta giúp ngài băng bó thêm lần nữa mới được.

- Sáng sớm mai Lục mỗ phải lên triều.

- Vậy ta chờ ngài hồi phủ rồi tới.

Thấy y còn định từ chối, nàng đưa tay ra hiệu ngăn y lại:

- Ngài đừng nhiều lời nữa, ta như vậy là muốn tốt cho ngài. Theo cái cách băng bó vụng về của ngài trước đó thì tương lai chắc chắn để lại sẹo, chắc ngài không muốn tay phải có sẹo mà tay trái không có nhỉ? Đến lúc đó nếu bảo a huynh ta đánh ngài thêm một roi thì không biết có thể đánh ra giống hệt không đây!

-...

Lục Thời Khanh đau đầu nghĩ không ra lý do từ chối nàng, đành được chăng hay chớ, trước tiên bảo tôi tớ tiễn vị đại Phạt này đi rồi nói sau.

Nguyên Tứ Nhân dặn dò y vài câu về chuyện ăn uống rồi diễn vai cà nhắc đi ra cửa, đến trước cửa phủ thấy Lục Sương Dư lẽ ra đã về phòng đang nằm chật ô giấy dầu đứng đó, mặt mày nhăn nhó như có lời muốn nói với nàng.

Nàng tiến lên hỏi:

- Lục tiểu nương tử đang đợi ta à?

Lục Sương Dư cụp mắt, lắc đầu:

- Không phải.

Nhưng tay lại không ngừng vịn vẹo cán ô, giống như đang căng thẳng.

Nguyên Tứ Nhân cười:

- Vậy ta đi nhé.

- Đây!

Lục Sương Dư khê dịch bước chân, gọi nàng lại.

Nàng vốn cũng chỉ ra về vậy thôi, bèn quay đầu hỏi:

- Sao?

- Muội muốn nói với huyện chúa, tỳ...

Lục Sương Dư do dự hồi lâu, cuối cùng mới nói:

- Tỳ đừng có ý đồ với a huynh! A huynh sớm đã tâm đầu ý hợp với Thiệu Hòa công chúa, chỉ là thánh nhân không chịu đồng ý hôn sự này, lo a huynh làm phò mã sẽ cản trở tiền đồ nên mới lần lựa chưa ban hôn!

Nguyên Tứ Nhân hơi sững sờ, chợt bật cười hỏi:

- Lời này là ai dạy muội nói?

Lục Sương Dư giật mình, chột dạ:

- Không... không ai dạy hết, muội ăn ngay nói thật thôi!

- Vậy muội nói ta nghe xem, họ tâm đầu ý hợp thế nào?

Muội ấy hơi bình tĩnh lại:

- A huynh đến Hàm Lương Điện dạy thập tam hoàng tử học, công chúa thường ở bên cạnh... bên cạnh...

Muội ấy “bên cạnh” nửa ngày cũng không nói được, bèn chuyển lời:

- Tóm lại, a huynh thích công chúa, mẹ cũng thích công chúa. Sáng nay công chúa còn đi với mẹ đến Đại Từ Ân Tự.

Nguyên Tứ Nhân kéo dài tiếng “ồ”, nói:

- Được, ta hiểu rồi.

Lục Suong Dur cảm thấy thái độ của nàng kỳ lạ, bèn dè dặt hỏi:

- Huyện chúa hiểu gì?

Nàng nhe răng cười:

- Đa tạ Suong Dur muội muội nhắc nhở, Hàm Lương Điện và Đại Từ Ân Tự đúng là hai nơi tốt để thu mua lòng người, tỷ sẽ lợi dụng thỏa đáng.

Lục Suong Dur ghen, không chú ý nàng đổi cách xưng hô, kinh ngạc nói:

- Tỷ... sao con người tỷ nói mà không chịu nghe thế?

Nguyên Tứ Nhân hỏi ngược lại:

- Ban đầu muội ngộ nhận tỷ là nam tử, yêu tỷ từ cái nhìn đầu tiên, khổ sở tìm kiếm tỷ cả năm trời, thời gian đó e cũng có người khuyên muội từ bỏ. Nhưng muội thì sao, có nghe không?

- Muội...

Thấy muội ấy á khẩu, Nguyên Tứ Nhân cười đậm nhạt, lấy ô giấy dầu khò tay muội ấy:

- Được rồi, ô này tỷ nhận, muội mau về đi, chờ ngày gọi tỷ là tẩu tẩu nhé.

...

Nói tới cũng khéo, lúc Nguyên Tứ Nhân qua đường của phường Vĩnh Hưng thì vừa hay có một chiếc xe ngựa lướt qua rèm xe nàng. Giản Chi đánh xe thấy vậy, hỏi vào trong:

- Tiểu nương tử, người nhìn ra sau thử xem, đó có phải xe ngựa của Lục lão phu nhân không ạ?

Đúng lúc nàng đang suy tư về mối quan hệ giữa Tuyên thị và Thiệu Hòa công chúa, nghe vậy liền kêu dừng lại, vén rèm lộ đầu ra, thấy chiếc xe ngựa màu gỗ kia quả nhiên dừng trước cổng Lục phủ, sau chốc lát có hai người bước xuống. Một người đứng là Tuyên thị, người còn lại toàn thân mặc váy trắng, tay nhỏ eo thon, chính là Trịnh Quân.

Hai người nói nói cười cười bước vào cổng phủ.

Thập Thúy hỏi:

- Tiểu nương tử có muốn quay lại không ạ?

Nguyên Tứ Nhân hừ lạnh:

- Không, về nhà.

Thập Thúy thấy nàng không vui thì không dám nhiều lời, gần tới phường Thăng Nghiệp, lại nghe nàng lên tiếng:

- Không đúng, mình giận vợ va vớ vẫn gì chứ, mình đâu phải muốn gả cho Lục lão phu nhân.

Xong, nàng nói với ra ngoài rèm xe:

- Giản Chi, quay lại.

Giản Chi vội quay xe ngựa về Lục phủ, cương ngựa đã ghim nhưng mãi không thấy Nguyên Tứ Nhân có hành động gì thì khó hiểu:

- Tiểu nương tử, chúng ta đến nơi rồi, người không xuống sao ạ?

Nguyên Tứ Nhân ngáp:

- Đi làm gì, gây sự à? Ta chỉ xem xem khi nào Trịnh Quân ra rồi chào nàng ấy một tiếng thôi, người canh giúp ta.

Nói xong, nàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giản Chi nhìn chăm chăm cổng Lục phủ như canh ngục, chỉ sợ bỏ lỡ mất, nhưng chờ mãi gần nửa canh giờ trôi qua mà vẫn không thấy Trịnh Quân đâu. Lúc hai mắt Giản Chi đều mỏi mừ thì chợt có một nha hoàn Lục phủ chạy tới.

Nha hoàn này đến trước mặt Giản Chi, lễ độ nói:

- Vị tiểu nương tử này, lang quân nhà tôi có lời nhắn với Lan Thương huyện chúa.

Nguyên Tứ Nhân chợt mở mắt, vén rèm hỏi:

- Lời gì?

Nha hoàn hành lễ với nàng rồi nói:

- Bẩm huyện chúa, lang quân nói, trước khi xe ngựa của người quay lại, ngài ấy đã mời Thiệu Hòa công chúa về rồi, người cứ chờ thế này cũng không chờ được, nhân lúc trời còn chưa mưa, hãy mau mau về nhà thì hơn.

Nha hoàn nói xong, đám mây u ám giữa chân mây Nguyên Tứ Nhân bay đi sạch sẽ, nàng cười như bôi mật:

- Ta hiểu rồi, vậy về thôi, mai lại tới.

...

Hôm sau, Nguyên Tứ Nhân nói được làm được, lại chạy đến Lục phủ chuyển nữa, nhưng không ở lại lâu, thay thuốc xong cho Lục Thời Khanh thì về phòng Thảng Nghiệp. Khi tin chắc là thương thế của y sẽ không chuyển xấu, nàng không ra ngoài nữa, an tâm “dưỡng thương” cho thánh nhân xem.

Huy Ninh Đế hiển nhiên không cảm thấy một tiểu nha đầu trẻ ranh như nàng có tâm cơ đến vậy nên hoàn toàn không nghi ngờ nàng bị thương giả, liên tiếp phái người đưa đến rất nhiều dược liệu và đồ bổ ngự cống, cùng nhiều đồ chơi quý hiếm đồ nàng vui, nói là dưới chân thiên tử lại xảy ra chuyện đáng lo như này là biểu cửu như ông không tốt.

Nguyên Tứ Nhân thầm cười lạnh. Nàng chưa bao giờ xem thánh nhân là biểu cửu. Ngoại tử mẫu nàng năm xưa chẳng qua là một công chúa thứ xuất không được sủng ái, không hề thân thiết với tiên hoàng, bây giờ lại cách thêm một đời, đâu còn tình cảm gì đáng nói. Ngược lại, trong xương nàng và huynh trưởng chảy vài giọt máu Trịnh gia lại khiến lão hoàng đế hoảng hốt không chịu nổi một ngày.

Nhân rồi một thời gian như thế, thấm thoát đã đến cuối hạ.

Tháng bảy đầu thu, thời tiết sớm tối se se lạnh, mặt trời sau Ngọ vẫn chói chang thiêu đốt. Nguyên Tứ Nhân bị nắng gắt làm chói mắt, nàng ở trong phủ buồn chán liền nhớ tới Từ Thiện, bảo a huynh phái người đưa tin, hỏi ông có rảnh rồi đến theo lời mời hẹn lần trước hay không.

Nàng đương nhiên không phải muốn thảo luận kỹ nghệ với Từ Thiện, sở dĩ nàng làm vậy là vì trước đây ông tới báo tin khiến nàng cảm nhận được lập trường và thiện ý của Trịnh Trạc. Chỉ ít nhìn từ trước mắt thì họ đích thực là đồng minh của Nguyên gia. Nếu vậy, nàng cũng không nên bài xích một cách mù quáng. Thế cục Trường An phức tạp, có thể mượn chút làm kẻ địch của Trịnh Trạc hoặc xoay chuyển được cục diện kiếp trước để không trở thành kẻ địch, chung quy đều là chuyện tốt.

Đương nhiên, đã có giấc mơ chỉ điểm, nàng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng Trịnh Trạc, đặc biệt là gã Từ Thiện từ đầu tới cuối luôn không chịu dùng mặt thật gặp người, khiến nàng còn nghi vấn về thân phận. Lần trước nàng đưa ra lời mời chính là chuẩn bị để thăm dò.

Hôm sau, Lục Thời Khanh với thân phận Từ Thiện được mời đến Nguyên phủ.

Mấy ngày nay y bận sức đầu mẻ trán nhưng Nguyên Tứ Nhân nhắn khiến y không thể không gác công vụ quan trọng qua một bên. Dù sao “Từ Thiện” đã nói, mình chỉ là một kẻ áo vải, không hề bận rộn, nếu từ chối lời mời, không khỏi khiến nàng sinh nghi.

Lục Thời Khanh điều chỉnh xong tư thái, đi đến phòng khách Nguyên phủ thì chỉ thấy Nguyên Tứ Nhân đứng trước cửa sổ chơi chim họa mi, thoạt nhìn tâm trạng rất tốt, đầu mày cuối mắt cong cong, tràn ngập ý cười.

Bước chân y khựng lại, dừng ở ngưỡng cửa.

Sao hả, suốt 16 ngày nàng chưa từng hỏi thăm thương thế của y, ngay cả một lời nhắn cũng không có, mà bây giờ nàng lại rất chờ mong gặp Từ Thiện?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rồi Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đánh cò

Nguyên Tứ Nhân nghe tiếng động, nghiêng đầu qua, thấy y liền cười:

- Tiên sinh đến rồi!

Lục Thời Khanh tránh nhìn thẳng vào nàng, cúi đầu cụp mắt như thường:

- Từ mẫu tham kiến huyện chúa.

Nàng khoát tay ra hiệu không cần đa lễ, xách cái lồng chim gỗ từ đàn viên tơ vàng cho y xem:

- Tiên sinh thấy đẹp không?

Y nhìn, hỏi:

- Huyện chúa hỏi chim hay lồng chim?

Nguyên Tử Nhân cười xinh đẹp:

- Xem ra tiên sinh cảm thấy giữa chim và lồng chim có một thứ đẹp và một thứ không đẹp.

- Phải. Từ mẫu cho rằng, lồng chim đẹp, nhưng chim không đẹp.

- Vì sao?

- Vì chim ở trong lồng.

- Tiên sinh quả là người cảm tính. Chim nhốt trong lồng mất đi sức sống, đương nhiên không bằng bên ngoài.

Nguyên Tử Nhân mở cửa lồng, nhìn chim họa mi vẫn ngoan ngoãn đứng bên trong:

- Ngài nhìn xem, ở lâu trong lồng, dù ta đồng ý thả, nó cũng không chịu đi.

Lục Thời Khanh nói:

- Phải.

Nàng đưa lồng chim cho tỳ nữ, bảo đem xuống rồi đưa tay ra hiệu y ngồi đối diện bàn cờ:

- Ta không thích nuôi chim, bảo a huynh mua cho một con là muốn xem họa mi thông thường có dễ nuôi không.

Lục Thời Khanh như hiểu:

- Huyện chúa đang lấy làm lạ vì sao chim họa mi lần trước lục điện hạ tặng lệnh huynh lại chưa được mấy ngày là chết.

Nàng cười:

- Không gì qua mắt được tiên sinh.

Y giải thích:

- Con chim họa mi kia được huấn luyện đặc thù, có thể dùng tiếng hót để truyền tin. Trước đây lục điện hạ không hoàn toàn tin tưởng lệnh huynh, dù đưa tin tới nhưng cũng hạ độc cho chim, tránh để lại nhược điểm.

Nguyên Tử Nhân dường như rất hài lòng với sự thẳng thắn của y, gật đầu:

- Dùng tiếng họa mi truyền tin an toàn hơn vẹt rất nhiều. Sau đó, tiên sinh lại bảo a huynh ta nhắc tới chim này trong thư gửi Điền Nam, cố ý cho thám tử của thánh nhân nhìn thấy, từ đó ngược lại bỏ đi nghi ngờ. Đúng là diệu.

Lục Thời Khanh thoáng im lặng, bắt chước câu trước đó của nàng:

- Không gì qua mắt được huyện chúa.

Nàng cười nhạt, vẫy gọi hai tỳ nữ hầu cờ tới:

- Không nói những thứ này nữa, ta mời tiên sinh tới là muốn xem cờ.

- Huyện chúa muốn xem loại ván cờ nào?

Nàng trầm ngâm một lát, nói:

- Tiên sinh còn nhớ ván cờ năm xưa ở Tầm Dương khiến Hứa lão tiên sinh đại bại chứ? Gia phụ si mê kỳ đạo, từng bỏ nhiều tiền để có được kỳ phổ của

trận đó nhưng chỉ toàn gặp bọn bịp bợm giang hồ.

Lục Thời Khanh nói, mang theo ý cười:

- Là chuyện cũ 20 năm trước rồi. Hôm đó, Từ mẫu và Hứa lão tiên sinh cò gặp ở sông Tầm Dương, nhất thời hứng khởi, muốn đấu một trận, nhưng tay không có cò, đành đấu miếng quyết phân thắng bại. Đương nhiên sẽ không có kỳ phổ lưu lại.

Nguyên Tứ Nhân chợt hiểu ra:

- Hèn gì.

- Nếu huyện chúa muốn xem, Từ mẫu lại đọc lại một lần là được, nếu lệnh tôn cần, huyện chúa cũng có thể chép lại cho ngài ấy.

- Như vậy sẽ không phá hỏng nguyên tác của tiên sinh chứ?

Y cười nhạt:

- Từ mẫu không có nguyên tác gì cả.

Hai tỷ nữ hầu cò bước lên trước, mỗi người cầm một lọ cò, hạ một quân đen rồi một quân trắng theo lời đọc của Lục Thời Khanh.

- Lên đông 5 nam 9, đông 5 nam 12, lên tây 8 nam 10, tây 9 nam 10...

Bốn bề yên tĩnh, tiếng người đọc trầm trầm thông thả, tiếng hạ cò giòn vang sáng khoái, Nguyên Tứ Nhân nghe, cảm thấy lòng ngứa ngáy như bị cọng cỏ phẩy qua. Nàng trông như cụp mắt chống quai hàm, nhưng tâm trí không biết đã phiêu du tới phương nào.

Sông Tầm Dương hẳn là rất đẹp nhỉ, nàng nghĩ.

Có gió xuân phát phơ bờ dương liễu, có thiếu niên lang nhiệt huyết tràn trề, có cụ già râu tóc trắng bạc phơ, và có tuyệt thế kỳ phổ chưa truyền cho hậu thế, chỉ không có những lọc lừa dối trá chốn thành đô, hết như nàng vô cùng lưu luyến Điền Nam vậy.

Lúc nàng đang thả hồn theo mây gió thì chợt nghe người đối diện gọi:

- Huyện chúa?

Nàng nhảy mắt hoàn hồn, thấy ván cò đã bị phủ kín chi chít, vội vã nói:

- Ta đây.

Lục Thời Khanh dường như không hiểu về khát khao chợt lóe lên nơi đáy mắt nàng, y hỏi:

- Từ mẫu đã hạ cò đến bước phân thắng bại, huyện chúa có muốn thử giải ván này không?

Nàng không đáp ngay, bảo tỷ nữ hầu cò và tôi tớ xung quanh đều lui xuống, sau đó hỏi ngược lại:

- Tiên sinh, son thủy Tầm Dương có đẹp không?

Lục Thời Khanh thoáng sững sờ, đáp:

- Đẹp.

- Trước đây ngài ở đó, bình thường rảnh rỗi sẽ làm gì?

- Câu cá.

Nguyên Tứ Nhân cười:

- Vậy vì sao ngài đến Trường An? Cá tôm nơi đây xảo quyết hơn nơi khác, rất khó câu.

Lục Thời Khanh trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Đòi đục, thân khó trong. Huyện chúa cho rằng, nếu có một ngày, Trường An núi đỏ sông cạn thì Tầm Dương sẽ thế nào?

- Tầm Dương sẽ không còn cá tôm nữa.

Y gật đầu:

- Đây chính là nguyên nhân ta tới.

- Ngài muốn cứu cả tông Tầm Dương, vì sao lại chọn lục điện hạ?

- Lúc điện hạ tới tìm Từ mẫu, Từ mẫu từng có ba câu hỏi. Câu thứ nhất hỏi ngài vì sao mà tới. Ngài đáp: “Vì thiên hạ”. Câu thứ hai hỏi ngài thiên hạ trong tay thánh nhân, liên quan gì tới một hoàng tử thứ xuất không được sủng ái như ngài. Ngài nói: “Cha thích thuật cảm quyền, nhưng thuật cảm quyền trị được tâm bệnh của cha, không trị được thiên hạ của cha. Ta muốn khiến tứ hải mục nát trở nên rực rỡ, cỏ khô tái sinh, người chí sĩ có thể thi thố tài năng, kẻ dân bá tánh có thể hưởng phúc, các nước tám phương đều chúc Đại Chu ta phồn thịnh, không dám xâm lăng nữa bước.”

Ánh mắt Nguyên Tứ Nhân lấp lóe, chớp mắt rất chậm:

- Còn câu thứ ba?

- Từ mẫu hỏi ngài, nếu có ngày có được thiên hạ, ngài lấy gì trị nó? Nếu không phải thuật cảm quyền, thì là loan cung tuần mã, hay vàng bạc tiền tài lương thực?

- Điện hạ đáp thế nào?

- “Đức hóa dân, nghĩa đãi sĩ, lễ an bang, pháp trị quốc, võ trấn tứ vực, nhân tu thiên hạ.” (1)

(1) Dùng đức cảm hóa dân, dùng nghĩa đối đãi với kẻ sĩ, dùng lễ an định quốc gia, dùng pháp luật để trị quốc, dùng võ lực áp chế bốn phương, dùng nhân đức xây nên thiên hạ.

Nguyên Tứ Nhân yên lặng một lát, mỉm cười:

- Làm sao tiên sinh biết lời điện hạ nói không phải là lời nói suông?

Lục Thời Khanh hình như cũng cười:

- Bản thân lời nói đã là suông. Từ mẫu dùng tai nghe lời suông, dùng mắt nhìn chuyện thực.

Nàng cong khóe môi, cúi đầu không nói.

Lục Thời Khanh thấy vậy, nhẹ nhàng rũ mắt, chuyển đề tài:

- Huyện chúa còn xem cờ không?

- Đương nhiên.

Ánh mắt nàng quét qua cả bàn cờ một lượt:

- Lúc này ngài hỏi ta có muốn thử giải bước phân thắng bại này không... nếu ta giải được thì có thưởng không?

Lục Thời Khanh lập tức sinh ra linh cảm chẳng lành. Nhưng y biết nàng không thể giải thế khó này, vì vậy yên tâm nói:

- Huyện chúa muốn thưởng gì?

- Ta đùa thôi, ngài cho ta xem ván cờ này là ta nên đi hay nên nhận. Mấy ngày nữa, ta và a huynh tổ chức một buổi tiệc nhỏ, ngài có cho vinh hạnh được đón tiếp không?

Y lắc đầu từ chối khéo:

- Chỉ một ván cờ thôi, hà tất làm rùm beng.

- Vậy ta và ngài đánh cược. Nếu ta giải được bước kế tiếp, ngài phải đến dự.

Lục Thời Khanh khựng lại, vẫn không tin nàng có bản lĩnh thông thiên, đưa tay ra hiệu:

- Mời.

Nguyên Tứ Nhân không nhìn ván cờ nữa, nàng đứng dậy sang bên cạnh cầm bút, chấm mực rồi quay lại bàn, con ngời đảo một vòng, nàng tô một con cờ trắng thành đen, sau đó cười nhìn Lục Thời Khanh:

- Tiên sinh, ta giải rồi.

Lục Thời Khanh nhìn ván cờ, thoáng ghen. Nữ tử vô lại này đúng là...!

...

Nguyên Tử Nhân thuận lợi có thêm một cái hẹn với Từ Thiện, sau khi tiễn y đi, nàng gọi Giản Chi, cầm quyển kỳ phổ mới chép xong trong tay nói:

- Có chuyện quan trọng, người thay ta xuôi nam chạy tới Tầm Dương một chuyến, cầm quyển kỳ phổ này ghé thăm Hứa lão tiên sinh, thăm dò ông ấy, nhớ là đừng để bị theo dõi.

Giản Chi vâng lời, hỏi:

- Tiểu nương tử muốn chứng thực thân phận Từ tiên sinh?

Nàng gật đầu, thờ dãi:

- Nghe nói Từ Tông Hiền mất phụ mẫu từ nhỏ, không có người thân, nay đã đến tuổi thành niên mà vẫn luôn chưa lập thê thất, người biết nhiều về ông ta e chỉ có người Hứa gia thôi.

Giản Chi thấy sắc mặt nàng mệt mỏi thì quan tâm hỏi:

- Tâm trạng tiểu nương tử không tốt?

Nàng lắc đầu.

Nàng chỉ đang nghĩ những lời ban nãy Từ Thiện nói. Nếu Trịnh Trạc có chí hướng quang minh và lý tưởng trong sạch như vậy thì sao lại làm ra chuyện độc ác bẩn thỉu như qua cầu rút ván, được chim bẻ ná, được cá quên nom?

Giản Chi thấy nàng không đáp thì khuyên nhủ:

- Nô tỳ không biết Từ tiên sinh nói gì với người, nhưng suy cho cùng, ông ấy trước đây là người nhân nhả nơi sơn thủy, còn bây giờ là chính khách. Lời chính khách nói, từng chữ từng câu đều đánh vào tâm lý, ý đồ thuyết phục đối phương nhằm mưu lợi cho mình, người đừng bị tình cảm bình thường chi phối mà cả tin.

Nguyên Tử Nhân trầm mặc không tỏ ý kiến, lát sau nàng đổi đề tài, hỏi:

- Giản Chi, ta đã mấy ngày không ra ngoài rồi?

- Dạ khoảng 10 ngày ạ.

Nàng cười:

- Đạo này ta ở nhà, không đi quấy nhiễu Lục thị lang, một đúng là diễn cho thánh nhân xem, hai là vì phương pháp lật mềm buột chặt mà a huynh dạy. Người nói xem mấy ngày nay có đủ cho y nhớ ta không?

- Có câu “một ngày không gặp như cách ba thu”, nô tỳ cảm thấy, hể tìm Lục thị lang không phải làm từ sắt đá thì ít nhiều gì cũng sẽ nhớ người. Ngược lại, nếu người không đi quấy nhiễu ngài ấy nữa sẽ khiến ngài ấy hiểu lầm rằng người biết khó mà lui đấy ạ.

- Cũng đúng.

Nàng gõ gõ bàn, hỏi:

- Ngày mai có buổi triều không?

- Thưa, ngày mai không phải ngày vào triều, nhưng Lục thị lang có lẽ sẽ đi dạy thập tam hoàng tử học văn.

Nguyên Tử Nhân cong môi cười:

- Tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lời sến súa

Ban ngày Nguyên Tử Nhân chỉ nghĩ về Trịnh Trạc mấy lần mà ban đêm hấn lại vào giấc mơ của nàng.

Hình như vẫn là chuyện không lâu sau khi nàng chết. Nàng nghe giọng Trịnh Trạc khàn khàn nói trên cầu:

- Ta mất ba ngày ba đêm, lật tung cả sông Lộc vẫn không tìm được nàng, là người đứng không, là người mang thi thể nàng về, đúng không?

Câu này như hỏi mà như không phải hỏi. Trả lời hẳn là một nắm đầm.

Hắn rên lên một tiếng, dường như loạng choạng ngã vào lan can cầu.

Ngay sau đó, từng nắm đầm của đôi phương nện xuống.

Trịnh Trạc bị đánh đến mức ho khan không dứt, thở hổn hển nói đứt quãng:

- Có phải người, có phải người thích nàng không? Đúng rồi, sao ta lại không nhìn ra chứ? Bao nhiêu năm nay, ta sớm nên phát hiện...

Nói xong, hắn cất tiếng cười to.

Nhưng trả lời hẳn là những nắm đầm càng lúc càng dày đặc.

Nguyên Tứ Nhân tò mò người đánh là ai, ra sức vênh tai nghe, nhưng nàng vừa gấp gấp liền tỉnh, chỉ nhìn thấy màn che sạch sẽ trên đỉnh đầu, và ánh nắng mai dịu dịu của sáng sớm đầu thu bên song cửa sổ.

Nàng chợt bật dậy trên giường, tức giận suýt ném luôn chăn đệm ____ Vị huynh đài này, huynh đừng chỉ lo đầm chứ, có thể nói chuyện không hả?

Nàng ngồi bên mép giường bình ổn lại tâm trạng, bắt đầu sắp xếp lại đầu mối: xem ra sau khi nàng chết, Trịnh Trạc phải người vớt thi thể nàng, nhưng bị một nam tử yêu nàng nhiều năm nhanh chân đến trước. Mà nam tử này ra tay hung ác như vậy, như muốn đánh chết Trịnh Trạc, phải chăng nói rõ là, Trịnh Trạc đích thực là đầu số hại chết nàng?

Nàng quả nhiên không thể dễ dàng tin Từ Thiện.

Nguyên Tứ Nhân mặt mày ủ rũ gọi Thập Thúy tới, nói:

- Thập Thúy, người đi điều tra xem, trong các lang quân quen biết lục hoàng tử ở thành Trường An, liệu có ai có khả năng yêu thầm ta không.

Thập Thúy ngó người với mệnh lệnh của nàng:

- Tiểu nương tử, chuyện này nên tra thế nào ạ?

Nàng gỡ tóc thờ dài:

- Cũng đúng ha.

Nàng nhất định là bị giấc mơ lấp la lấp lừng kia làm tức tới hồ đồ rồi.

Suy cho cùng cũng không phải là không làm gì được. Từ ngữ khí nói chuyện của Trịnh Trạc và việc hắn không đánh trả thì thấy, hai người trong mơ có tuổi tác không quá chênh lệch, lại quen biết đã lâu, giao tình thâm hậu. Nàng nói:

- Vậy người liệt kê cho ta một danh sách tất cả các nam tử trong thành Trường An có tuổi tác xấp xỉ lục hoàng tử và có quan hệ thân thiết với ngài ấy, đồng thời nhận ra ta.

Thập Thúy lĩnh mệnh, thấy nàng ưỡ oai ngẩ đầu trở lại chần thì vội nói:

- Tiểu nương tử, hôm qua người nói hôm nay muốn vào cung, bây giờ mặt trời đã lên cao, người vẫn muốn ngủ tiếp ạ?

Đầu Nguyên Tứ Nhân mới đụng gối lại bật dậy:

- Ôi, quên mất! Mau mau, giúp ta mặc y phục.

...

Nguyên Tứ Nhân trước tiên đến Từ Thần Điện gặp Huy Ninh Đế. Lão hoàng đế rất “lo lắng” cho nàng, mấy ngày nay nhiều lần phái người dò hỏi thương thể nàng, bảo nếu không sao thì nhất định phải vào cung cho ông ta nhìn.

Thế là nàng đi cho ông ta nhìn, trò chuyện với ông ta dăm câu, sau đó hỏi tung tích của Lục Thời Khanh.

Huy Ninh Đế đương nhiên biết tâm tư của nàng. Dù sao ông ta cũng từng nghe nói, ngày thứ hai nàng bị thương chân mà còn đi cà nhắc cà nhắc qua thăm Lục Thời Khanh, ông ta nghĩ nàng thật sự một lòng một dạ với vị thần tử này của ông ta.

Ông ta tác thành, bắc dây bắc cầu, sai người đưa nàng tới Hàm Lương Điện.

Hàm Lương Điện nằm bên hồ Thái Dịch, xây cạnh nước, là nơi tốt để tiêu nóng tránh hạ, vào thu cũng an nhàn hơn nơi khác, nhìn từ xa xa như quỳnh lâu ngọc vũ, mãi hiên sừng sững, chẳng khác chốn Bồng Lai.

Huy Ninh Đế ban cung điện này cho thập tam hoàng tử, chắc là cũng sùng ái đứa con này.

Nguyên Tử Nhân được cung nhân đưa vào điện, thấy Lục Thời Khanh đang ngồi trong một đình bát giác, tay cầm một quyển sách đọc vô cùng nhàn nhã, xung quanh không người quấy rối.

Không thấy ấu hoàng tử, trong lòng nàng buồn bực, nhìn quanh quất mới phát hiện trên một tòa lầu gác cao cách đó không xa có hai người. Một cậu bé áo gấm hoa lệ đang ngồi ngay ngắn viết chữ bên bàn, có lẽ chính là thập tam hoàng tử Trịnh Hoảng, người còn lại ở bên cạnh chỉ bảo, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn nét chữ của cậu, chính là tỷ tỷ trên danh nghĩa của cậu, Trịnh Quân.

Nàng nhìn Lục Thời Khanh dưới lầu, rồi lại nhìn Trịnh Quân trên lầu.Ồ, đây chính là “bên cạnh” mà Lục Sương Dư nói lần trước. “Bên cạnh” này cũng “gần” quá nhỉ.

Tâm trạng Nguyên Tử Nhân tức khắc trở nên tươi đẹp, người chưa tới tiếng đã tới trước:

- Lục thị lang.

Lục Thời Khanh nghe tiếng bèn ngẩng đầu, thấy nàng thì hơi sững sờ, nhưng kể đó liền nhớ tới chuyện vô lại hôm qua nàng làm thì cau mày không thèm để ý, cúi đầu lần nữa.

Trịnh Quân trên lầu cao cũng nghe động tĩnh phía dưới, đứng dậy ra bên lan can. Nguyên Tử Nhân ngẩng đầu hành lễ với nàng ấy.

Nàng ấy gật nhẹ đầu với nàng rồi quay lại nói gì đó với đệ đệ. Thằng nhóc hình như tò mò, uốn éo người, rướn cổ nhìn xuống.

Nguyên Tử Nhân cười với Trịnh Hoảng, cũng hành lễ với cậu, chờ hai tỷ đệ họ quay về chỗ ngồi lần nữa, nàng mới ngồi xuống ghế đá đối diện Lục Thời Khanh, bắt chuyện với y:

- Lục thị lang, đã lâu không gặp, vết thương của ngài khỏi hẳn rồi chứ?

Nàng cũng biết là đã lâu à?

Lục Thời Khanh ngược mắt, lạnh lùng đáp:

- Phiền huyện chúa phí tâm, đã khỏi hẳn rồi.

Nguyên Tử Nhân nhìn mu bàn tay y, thấy vảy đã không còn, da chỗ vết thương hơi đỏ, xem ra thực không sao nữa, bèn nói:

- Vậy thì tốt.

Nàng lại hỏi:

- Ngài không đi dạy thập tam điện hạ viết chữ ư, sao lại ngồi đây đọc sách?

Lục Thời Khanh vừa cup mắt đọc sách vừa nhàn nhã đáp:

- Đợi điện hạ viết xong bài tập do Lục mẫu giao, Lục mẫu đương nhiên sẽ đi kiểm tra.

Nàng “ồ” một tiếng, ư ám nói:

- Nhưng như vậy thì một mình Thiệu Hòa công chúa ở bên cạnh sẽ chán lắm.

Tay cầm sách của Lục Thời Khanh khựng lại, y nhàn nhạt đáp:

- Công việc của Lục mẫu là dạy thập tam điện hạ học, chứ không phải khiến Thiệu Hòa công chúa cảm thấy vui vẻ.

Nàng thở dài, tiếp tục thăm dò:

- Ngài cũng quá không biết thương hương tiếc ngọc rồi.

Y cười khẩy:

- Hương ngọc thế gian nhiều lắm, Lục mẫu thương tiếc không nổi, nếu huyện chúa rảnh quá, chi bằng đi làm việc thiện đi.

Nghe giọng điệu càng lúc càng lãnh đạm của y, thấy thế nào cũng không phải là tâm đầu ý hợp với Trịnh Quân như lời Lục Sương Dư nói.

Nguyên Tử Nhân vui vẻ:

- Ta không rảnh, ta còn quán không nổi ngài thì người khác liên quan gì đến ta?

Lục Thời Khanh đang lật sách, không ngẩng đầu nhìn nàng, nghe câu này, tay không kiềm được run lên, nhưng vẫn che giấu được, y tiếp tục cúi đầu lãnh đạm nói:

- Vậy ư?

Ha ha, thế hôm qua nàng gặp ai hả.

Nguyên Tứ Nhân duỗi tay thề thốt:

- Thực như vàng luôn. Nếu không phải tại chân căng bất tiện, ta chắc chắn mỗi ngày đều tới thăm ngài.

Lục Thời Khanh không nói tiếng nào.

Ha ha, đừng tưởng y không biết nàng vốn dĩ đâu có bị thương.

Thấy thái độ của y lạnh nhạt, Nguyên Tứ Nhân liền không tự chuốc xấu mặt nữa, nói:

- Được rồi, ngài xem sách đi, ta xem ngài là được.

Tay Lục Thời Khanh lại run lên. Nha đầu này sao thế, hơn nửa tháng không đến phiên y, y còn tưởng nàng đã từ bỏ, ai ngờ bây giờ lại đồ ào ào những lời sên súa vào y.

Như vậy còn bảo y xem sách kiểu gì trời? Thực không phải y dễ kích động, mà nàng chống quai hàm ngồi đối diện, ánh mắt sáng rực không chớp nhìn y, có vững như núi, gió mưa không lay chuyển được đến đâu đi nữa cũng cảm thấy không tự nhiên nổi.

Hướng hồ, phía trước có ánh mắt nóng như lửa của Nguyên Tứ Nhân, phía sau trên lầu cao thỉnh thoảng có ánh mắt rét lạnh quét qua, đúng là hai tầng băng hỏa mà.

Lục Thời Khanh không thoải mái, động tác lật sách đương nhiên chậm lại. Nguyên Tứ Nhân nhận ra, thời gian y xem một trang sách lúc này tương đương với năm trang lúc bình thường.

Sáng nay trước khi đi, Nguyên Ngọc đã nói với nàng chỗ tinh diệu của lật mềm buộc chặt là ở bốn chữ “như gần như xa”, nàng đã lạnh nhạt Lục Thời Khanh khoảng mười ngày, bây giờ là lúc nên lấy lòng y. Trước mắt xem ra, biện pháp này thực sự hiệu quả, a huynh không gạt nàng.

Nhưng Nguyên Tứ Nhân cảm thấy Lục Thời Khanh còn có thể đọc sách nghĩa là lửa vẫn chưa đủ. Nàng muốn khiến y một trang cũng đọc không vào kia.

Nàng chăm chú suy nghĩ một hồi, nảy ra một kế, bèn đưa tay rút một cây trầm trong hai cây trái phải đối xứng trên đầu ra, sau đó nhỏ giọng gọi y:

- Lục thị lang, ngài đang xem sách gì vậy?

Lục thị lang nghe tiếng bèn ngừng đầu, vừa nhìn liền thấy tóc nàng thiếu đi một cây trầm, toàn thân y khó chịu, cau mày cúi đầu nói:

- “Bàn về muối và sắt”.

Sau đó y không đọc tiếp nổi nữa, chốc chốc lại liếc lên đầu nàng, dù đã cố gắng kiềm chế hướng đảo của con ngươi nhưng lòng còn lưu ấn tượng nên toàn thân trở nên ngứa ngáy.

Thời gian một nén nhang trôi qua mà y không lật được trang nào.

Y chịu hết nổi, đặt sách cái “phịch” lên bàn đá, hỏi nàng:

- Huyện chúa, cây trầm bên trái của người đâu?

Nguyên Tứ Nhân vui thầm, đưa tay sờ đầu, về mặt kinh ngạc:

- Ô, trầm của ta đâu nhỉ? Sao thiếu mất một cây rồi?

Lục Thời Khanh sa sầm mặt, hít sâu một hơi:

- Ở trong tay áo của người kia.

...

Năng lực quan sát mạnh mẽ. Nguyên Tứ Nhân lấy cây trầm ra, nói linh tinh:

- Ô, sao nó lại chạy vào trong tay áo của ta nhỉ?

Lục Thời Khanh ngắt lời nàng, giọng điệu kiểm chế:

- Xin người cài nó vào, để đáng vẻ được đoan trang.

Nguyên Tứ Nhân không cam tâm, muốn chọc y thêm, bèn nhìn quanh bốn phía, nói:

- Nhưng ở đây không có gương, ta cài thế nào? Nếu cài lệch thì đáng vẻ cũng không đoan trang mà?

Đây là một vấn đề tốt. Nếu nàng cài lệch, y vẫn khó chịu.

Lục Thời Khanh roi vào trầm tư, chợt nghe nàng nói:

- Hay là ___ ngài cài cho ta nhé?

Nói xong, nàng sắp lại gần, cơ thể hầu như ló qua hơn nửa bàn đá, khiến y nghĩ được mùi sương hoa nhàn nhạt, như đào như hạnh, thấm tận ruột gan, phảng phất như xối một lượt từ đầu đến chân y.

Lục Thời Khanh muốn lùi về sau, nhưng ma xui quỷ khiến lại không nhúc nhích được, y hơi nheo mắt, ngửa đầu nhìn đôi mắt đầy ý cười của nàng.

Có lẽ y không thể không thừa nhận, đôi mắt mị mị hơi nước này... thực vô cùng biết đâu độc người ta.

Cho nên, trước khi kịp mở miệng từ chối nàng, tay y đã cầm lấy cây trâm nàng đưa qua.

Lời tác giả:

(*^__^*) Anh chàng Sợ Sợ luôn là cơ thể đầu hàng trước. Kẻ đánh người trong giấc mơ là ai, không cần tôi spoil nữa nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Say rượu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tình trạng này thực có thể nói là cười hổ khó xuống. Lục Thời Khanh bỗng chốc tỉnh ngộ mình đã làm chuyện ngu xuẩn gì.

Nguyên Tứ Nhân vốn không cam tâm, muốn trêu chọc y chứ không hề trông mong y dễ nói chuyện như vậy, không khỏi bất ngờ, cúi đầu ngơ ngác nhìn tay y.

Nhưng nàng vẫn nhớ phải nắm bắt thời cơ, nhanh chóng hoàn hồn, nhắc nhở y:

- Lục thị lang?

Lục Thời Khanh đang thả hồn theo mây gió bị gọi hồn về, hơi cau mày.

Chỉ là một cây trâm, đưa tay cầm vào là có thể khiến toàn thân từ ngoài vào trong thoải mái, có gì lỗi đâu? Thế là y ho một tiếng hơi lúng túng, bất chấp:

- Ngồi yên.

Nguyên Tứ Nhân ngoan ngoãn ngồi trở lại.

Y vòng ra sau nàng, do dự một lát, không đụng đến một sợi tóc của nàng, từ từ đẩy trâm vào, đối xứng với cây trâm bên kia.

Chuỗi hạt châu xanh biếc làm tôn lên đầu tóc đen nhánh như đá mắt mèo của nàng.

Đại công cáo thành, tay y dừng lại, nhanh chóng dời ra, quay về chỗ ngồi.

Nguyên Tứ Nhân không cần đụng vào cũng biết, Lục Thời Khanh làm đương nhiên khéo léo ồm thỏa. Nàng cười với y:

- Đa tạ ngài.

Trong đầu Lục Thời Khanh lúc này toàn là hình ảnh mái tóc đen nhánh như thác nước của nàng ban nãy đập vào mắt khi y vòng ra phía sau nàng, y hốt hoảng ngăn ngor, thiếu thốn từ ngữ, chỉ “ừ” một tiếng rồi tiếp tục lật quyển “Bản về muối và sắt” ra xem, sau một hồi lại nghe người đối diện gọi y lần nữa:

- Lục thị lang__

Y ngược mắt nhìn nàng, mày vừa định cau lại thì thấy nàng lộ vẻ khó xử, chỉ vào sách trong tay y:

- Ta muốn nói, ngài cầm sách ngược kia.

...

Lục Thời Khanh cúi đầu nhìn, mặt thoáng đen như bùn, hỏi:

- Huyện chúa chưa từng nghe đạo lý đi ngược lại để truy tìm nguồn cội sao?

Nguyên Tứ Nhân ngor ngác gật đầu rồi lại lắc đầu. Không phải, nàng từng nghe từ này, nhưng từ này dùng với nghĩa này sao?

- Có phải ngài đang nói là, cầm ngược sách chính là để truy tìm nguồn cội?

- Đúng.

Mặt Lục Thời Khanh không biến sắc, kiên quyết không lật sách lại cho ngay, nói:

- Chính là ý này.

Bách tính Đại Chu có biết thám hoa lang học thức uyên bác năm Huy Ninh thứ mười một lại nghiêm túc làm hại con cháu người ta như vậy không? Nguyên Tứ Nhân tâm trạng phức tạp nhìn lên trời nhưng không vạch trần y, ở cùng y xem sách ngược hết nửa canh giờ, mãi đến khi y lên lầu cao kiểm tra bài tập của Trịnh Hoàng, nàng mới rời khỏi Hàm Lương Điện.

Lúc nàng rời đi vừa hay gặp phải Trịnh Trạc, nghe nói hần chuẩn bị đi dạy Trịnh Hoàng tập võ.

Nguyên Tứ Nhân hơi lấy làm lạ, tiểu hoàng tử xác thực đã tới tuổi nên kéo dần gân cốt, nhưng theo nàng biết, trước đây thánh nhân luôn giao việc này cho nhị hoàng tử, bây giờ sao lại đến phiên hần nhỉ.

Bốn phía đều là cung nhân, nàng không hỏi nhiều, chào đơn giản với Trịnh Trạc liền đi qua, sau khi hồi phủ thì bảo huynh trưởng lưu ý tình hình biến động gần đây trong triều, rồi lại bàn bạc chuyện Từ Thiện:

- Muội đã bảo Giản Chi đi Tầm Dương, nhưng đi đi về về không khỏi mất thời gian, ít cũng phải hơn tháng mà chưa chắc có kết quả, muội nghĩ, chi bằng ra tay cả hai bên, tìm cơ hội xem bộ dạng thật của ông ta.

- Chúng ta không thể trở mặt với lục hoàng tử, cũng không thể trực tiếp giật mặt nạ Từ tiên sinh xuống, bộ để xem bộ dạng thật của ông ta lắm à?

- Hai người họ không ngốc, sao không nhận ra Nguyên gia ta đến nay vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm chứ? Nói thẳng ra, đây chính là lớp giấy cửa sổ. Chúng ta có thể đâm thủng, nhưng biện pháp phải hay, phải chừa đủ thể diện và tình cảm cho đôi bên. Dù họ nhìn ra đầu mối cũng chỉ xem như chúng ta vẫn còn lo lắng về mối hợp tác này chứ không phải mang địch ý trong lòng, vậy là đủ.

- Nói thế là muội đã có đối sách?

Nàng gật đầu:

- Ba ngày sau, Từ tiên sinh sẽ đến dự tiệc, lúc đó chúng ta sẽ bày tiệc trong tiểu viện, không bố trí tôi tớ xung quanh, chờ rượu quá ba tuần, a huynh sẽ vờ đứng dậy đi vệ sinh, còn lại cứ giao cho muội.

...

Hoàng hôn ba ngày sau, Lục Thời Khanh lại lấy thân phận Từ Thiện đến Nguyên phủ theo lời mời của Nguyên Tứ Nhân lần trước chơi xấu ép y nhận.

Y được tôi tớ đưa đến một gian tiểu viện lộ thiên, thấy một bàn lớn đầy áp khay ngọc sơn hào hải vị, ở giữa là một con đê nướng nguyên con xinh xắn, lại nhìn huynh muội Nguyên gia ở đối diện bàn với nụ cười vô cùng nhiệt tình, y không khỏi sinh ra cảm giác đây là Hồng Môn Yến, nhất thời chùn bước.

Nguyên Ngọc tưởng y ngại nên cười bắt chuyện:

- Từ tiên sinh, mau mời ngồi.

Lục Thời Khanh phải chạy diễn hai vai khiến toàn thân mệt mỏi, không biết hai huynh muội tới nay đào hố gì cho y nhảy, y gật đầu với mỗi người rồi ngồi vào vị trí ở đối diện cái bàn dài.

Nguyên Tứ Nhân xắn ống tay áo mỏng, đích thân rót rượu cho y.

Ha ha, nàng đối với Từ Thiện đúng là luôn nhiệt tình trước sau như một, e đã không còn nhớ ân tình mấy ngày trước trong Hàm Lương Điện, y cài trâm cho nàng đầu nhỉ.

Y cười lạnh trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ gật đầu đa tạ, nói:

- Từ mỗ không giỏi uống rượu, dùng trà thay thế vậy.

Nguyên Tứ Nhân đương nhiên không miễn cưỡng, lại rót trà cho y, xong nói:

- Tiên sinh cứ dùng, không có người khác đâu, mấy ngày nay gia tẩu về thăm nhà mẹ đẻ, không có trong phủ.

Nguyên Ngọc giới thiệu từng món thức ăn trên bàn:

- Món gà hầm sữa này vô cùng tươi ngon, tiên sinh nếm thử xem. Còn đây là món lòng bò mềm, thịt xắt lát nhúng, bánh gạo chưng tảo... (1)

(1) Đây là các món ăn đặc trưng của tầng lớp quan lại quý tộc thời Đường, tên món đã được Lam dân dã hóa.

Lục Thời Khanh gật gù, cầm đôi đũa bạc gấp mấy sợi thịt dê vào chén. Nguyên Tứ Nhân tưởng y thích ăn món đó, bèn nhanh tay nhanh mắt đổi đĩa món đó đến trước mặt y.

Xung quanh không có tôi tớ, cả tiểu viện chỉ có ba người, hai huynh muội uống rượu, Lục Thời Khanh uống trà. Ban đầu trong bữa tiệc chỉ tán gẫu về món ăn, chờ sắc trời dần tối, Nguyên Ngọc càng lúc càng nói nhiều, từ chuyện hồi nhỏ đá cầu bị sưng cục cục đầy đầu cho tới chuyện hôm động phòng bị vấp bậc cửa tân phòng, sau đó là thân thiết nhắc tới hôn sự của Nguyên Tứ Nhân.

Hắn hơi có vẻ say, vỗ bàn nói:

- Từ Nhân, muội nói muội kìa, chừng nào mới có thể tóm Lục thị lang về ở rể nhà chúng ta hả?

Mặt Lục Thời Khanh cứng đờ.

Nguyên Tứ Nhân vội bịt miệng hắn, quay mặt sang phía đối diện xin lỗi:

- A huynh ta say rồi.

Y lặng lẽ hít vào một hơi, bình tĩnh nói:

- Không sao.

Nguyên Ngọc say thật, mắt húng, đẩy tay nàng ra:

- A huynh ngay cả bảo điển lạt mềm buộc chặt cũng dạy muội, sao muội còn...

Hắn nói được một nửa thì lại bị bịt miệng.

Sắc mặt Lục Thời Khanh sau mặt nạ càng lúc càng khó coi.

Nguyên Tứ Nhân dờ khóc dờ cười. Nàng quả thực đã dặn Nguyên Ngọc uống nhiều chút, vậy mới có thể đi vệ sinh một cách hợp lý, ai ngờ hắn lại uống quá trớn.

Nàng vội cười xòa với người đối diện:

- A huynh ta say rượu nói bừa, tiên sinh về đừng nói với người khác nhé, kéo truyền đến tai Lục thị lang.

Ngại quá, truyền đến rồi.

Lục Thời Khanh cảm thấy không thể nào diễn tiếp tuồng này nữa, có một khoảnh khắc y rất muốn vỗ bàn đứng dậy, nhưng cuối cùng y vẫn dùng năng lực khống chế cực đại để bình ổn lại tâm trạng, sau đó phun ra một chữ “được”.

Không ngờ Nguyên Ngọc vẫn quậy, lúc này dứt khoát đứng lên, giẫm một chân lên mặt ghế:

- Nhưng Từ Nhân này, muội nói muốn cải trang thành người hầu trà trộn vào Lục phủ...

Nguyên Tứ Nhân cuống lên, vội vàng đưa tay cản, vừa kéo tay hắn vừa nói:

- Ta đưa a huynh về phòng trước, tiên sinh ở đây chờ chút nhé.

Nói xong, nàng lúi Nguyên Ngọc đi, để lại Lục Thời Khanh ngẩn đầu nhìn trăng, nội tâm phần nộ.

Hừ, uống cho y lâu thông binh pháp, thế mà suýt bại dưới chiêu lật mềm buộc chặt. Hèn gì mấy ngày nay y tự dung cảm thấy hồn vía lên mây, hóa ra không phải ngấm sinh tình cảm với Nguyên Tử Nhân mà là bị gài bẫy.

Ha ha, nha đầu này còn chuẩn bị cái trang thành người hầu trà trộn vào phủ đệ của y? Tưởng gia đình hộ vệ Lục phủ đều ăn com khô à, đúng là vớ vẩn!

Y thà làm bạn với chó chứ tuyệt đối không thể để mình bại dưới tay nàng!

Đáy lòng Lục Thời Khanh gào thét như một vạn con ngựa hoang thoát cương chạy qua, chờ chúng nó chạy xong, Nguyên Tử Nhân trở về, y lại khôi phục sự bình tĩnh, miệng hơi cười lạnh, mắt ngăm giấu đao.

Nguyên Tử Nhân vừa về liền nhận lỗi với y, nàng nói một đồng lời ấy này rồi nói:

- Để tiên sinh chê cười, ta tự phạt mình ba ly.

Chưa từng nghe nói để người khác chê cười sẽ tự phạt mình uống rượu. Lục Thời Khanh khi làm Từ Thiện lễ ra phải vô cùng hiểu lý lẽ ngăn nàng lại, nhưng bây giờ y không muốn ngăn. Phạt, nên phạt, có thể phạt thêm ba ly nữa không?

Nguyên Tử Nhân uống ba ly rượu vào, ngồi trở lại đối diện y, lòng bắt đầu tính toán tiếp theo nên làm gì. Theo kế hoạch ban đầu, nàng chuẩn bị chờ Nguyên Ngọc rời đi, xung quanh không có người mới giả vờ mượn rượu giả điên, khiến Từ Thiện không thể không hạ mình đưa nàng về hậu viện, sau đó dọc đường nàng sẽ tìm cơ hội gỡ mặt nạ ông ta.

Lúc này nàng đã giả vờ hơi say say, ngờ đâu a huynh quá trốn, khiến nàng không thể không tỉnh táo, bây giờ tuy đã uống ừng ực ba ly, nhưng nếu lập tức say quắc cần câu thì e không thể khiến người khác tin phục, phải uống nhiều thêm mới được.

Nàng suy nghĩ, nảy ra một kế, chợt thở dài nặng nề.

Lục Thời Khanh lúc này không thể không hỏi một câu:

- Vì sao huyện chúa thờ dài?

Nàng nặn nặn khóe mắt, nói:

- A huynh say rượu nói bừa, lời vô tâm nhưng lại khơi lên chuyện đau lòng của ta.

Nói xong, nàng lại rót rượu uống một ly.

Lục Thời Khanh cười lạnh trong bụng, nhưng ngoài mặt nói:

- Huyện chúa có tâm sự gì, không ngại có thể nói cho Từ mẫu nghe.

Nguyên Tử Nhân ra vẻ đa sầu đa cảm, lại thở dài một tiếng:

- Không có gì đáng nói cả, chỉ là: tim chàng sắt thép lạnh lùng, tình này của thiếp xuôi dòng nước trôi__

Nói xong, nàng lại nâng ly uống.

Lục Thời Khanh ê răng, ho một tiếng:

- Nếu đã như vậy, sao huyện chúa không bỏ ý này?

Nguyên Tử Nhân giờ tay bảo y ngừng:

- Tiên sinh, chữ “tình” há có thể dễ dàng bỏ sao? Dù tim chàng lạnh như sắt thép, đối xử với ta lá mặt lá trái, ta cũng không oán không hối, vui vẻ chịu đựng.

Khóe môi Lục Thời Khanh giật giật. Mấy lời này bịa rất trôi chảy, nhưng người lá mặt lá trái không phải y, rõ ràng là nàng mới đúng.

Nguyên Tử Nhân vừa kể lễ vừa liều mạng uống rượu, đáng vẻ đau khổ đứt ruột đứt gan, chờ khi uống tàm tạm mới thuận thế giả vờ say rượu, bắt đầu nói năng lộn đi lộn lại, chỉ vào bàn, cười khúc khích:

- Tiên sinh nhìn xem, con heo sữa này rất cường tráng!

Lục Thời Khanh liếc con dê nướng nguyên con kia, ừ một tiếng, lại thấy nàng cúi đầu nghịch ly chén, nhìn bóng trắng phản chiếu bên trong:

- Ô, Ngô Cương! Tiên sinh, ta thấy Ngô Cương chặt quế nè! (2)

(2) Truyền thuyết kể rằng trên mặt trăng có cây quế cao 500 trượng, dưới gốc cây có một người ra sức chặt, chặt mãi, nhưng chặt xong thì vết chặt lại liền lại như cũ, người đó là Ngô Cương.

Nguyễn Tử Nhân ngửa đầu uống cạn ly rượu, lại nhìn chăm chú vào trong ly, kêu lên kinh ngạc:

- Ô, không thấy nữa rồi!

Nàng lão đảo chui xuống gầm bàn:

- Chạy đi đâu rồi ta?

Thấy không tìm được, nàng lại lão đảo đi sang cây hòe bên cạnh, ôm thân cây to, nghẹn ngào:

- Người biết Ngô Cương đi đâu không?

Lục Thời Khanh muốn che trán. Y nhìn quanh, không thấy một tôi tớ nào, đành đi tới bên cạnh nàng nói:

- Huyện chúa say rồi, Từ mẫu mời người đưa huyện chúa về phòng. Tỳ nữ của người ở đâu?

Nguyễn Tử Nhân quay đầu ngoác nhìn y:

- Ô, Lục thị lang?

-...

Hà, mắt nàng uống say có thể nhìn xuyên tường?

Máu toàn thân Lục Thời Khanh suýt đông lại, thấy nàng liền sau đó bật cười ngốc nghếch, đưa tay kéo kéo tay y:

- Lục thị lang, sao ngài tới nhà ta? Ngài đến đúng lúc lắm, có thể giúp ta tìm Ngô Cương không?

Không thể. Nghĩ hay nhi.

Thấy nàng chỉ nói bừa, y thở phào, dịu dàng mà không mất phong độ, gỡ tay nàng xuống, nghiêm trang nói:

- Huyện chúa, Từ mẫu không phải Lục thị lang, người có thể cho Từ mẫu biết viện của người ở đâu không?

- Viện? Ta không ở trong viện, ta ở...

Nàng ợ một cái đầy hơi rượu, chỉ lên trên:

-...Ta ở trên trời, ta là tiên nữ!

-...

Nói rồi nàng lại kéo cánh tay y, vừa đong đưa vừa hỏi:

- Lục thị lang, trông ta không giống tiên nữ sao?

Lục Thời Khanh trầm mặt, khi nàng sắp đong đưa gãy tay y thì y đáp bất đắc dĩ:

- Giống.

Nhìn hai má nàng đỏ hồng, cười như bị điên, y đành tiếp tục nói:

- Huyện chúa ở đây chờ chút, Từ mẫu giúp người gọi vài tôi tớ đến.

Nói xong, y xoay người rồi đi, nào ngờ sau lưng lại đột nhiên dán vào một cơ thể mềm mại, liền sau đó, một đôi cánh tay ngọc khoát lên cổ y, nữ lưu manh kia gần như đu trên người y.

Y chợt cứng đờ, nghe nàng ghé sát vào tai lầu bầu:

- Không được, Lục thị lang, ngài không thể bỏ ta...

Nàng nói năng rề rề, giọng nhỏ như muỗi, hương rượu mát lạnh mà nóng bỏng chuẩn xác phun vào tai y, khiến y không khỏi run lên. Sau đó, y cảm thấy một ngọn lửa từ trên đầu gối thẳng xuống tới chân, bụng dưới như kiến bò qua, “lều bạt” không chút do dự trước việc nghĩa, dựng thẳng lên.

Lục Thời Khanh nhất thời kinh hãi, không nói năng được gì. Vậy cũng có thể động tình? Có phải nàng hạ độc trong thức ăn cho y không?

Y muốn hát nàng ra nhưng vì tình trạng phía trước lúng túng nên không dám làm bừa, tứ chi cứng ngắc, nín thở bình tĩnh hồi lâu mới nói:

- Huyện chúa, người thật sự nhận nhầm người rồi.

Nói xong y liền cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ nếu bây giờ y là Lục Thời Khanh thì có thể mặc cho nàng càn rỡ?

Nhưng Nguyên Tứ Nhân như không nghe thấy, nằm nhoài trên lưng y tiếp tục quây, vừa đâm y vừa nói:

- Lục thị lang, ngài công ta về phòng!

Cống, cống cái rắm chứ cống!

Y cau mày, giận tái mặt, bất chấp tất cả muốn hát nàng ra, không ngờ vừa nắm đôi tay ngọc kia, định xoay người đẩy nàng thì bị nàng quán lấy mắt cá chân.

Lần này cơ thể bị vướng, trọng tâm y không vững, đứng ngã nàng, thấy sau gáy nàng sắp đập vào thân cây, y liền theo bản năng đưa tay kéo nàng vào lòng.

Nguyên Tứ Nhân kêu khẽ một tiếng, thuận thế ngã vào lòng y, cùng lúc đó như không cẩn thận giờ ngang khuỷu tay lên đụng vào mặt nạ y.

Lam: Chương sau dài gấp 3 lần chương bình thường nên mọi người chịu khó đợi hơi lâu tí nhé.

Sau đây là chuyên mục hấp diêm tinh thần bằng các món trong bữa tiệc, chú ý là tên món đã được Lam đặt lại theo hướng bình dân hóa dựa theo hình ảnh và hướng dẫn cách chế biến.

Gà hầm sữa 奶汁炖鸡

Thịt xắt lát nhúng 丁子香淋脍

Bánh gạo chưng táo 水晶龙凤糕

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Kim ốc tàng kiều

Thời cơ, phương hướng, vị trí, hết thảy đều tính toán đầu vào đó.

Nhưng Nguyên Tứ Nhân uống rượu là thật, nàng thực sự bị rượu bốc lên đầu nên mới có thể mượn men rượu mà diễn tốt như thế, cũng vì vậy mà bỏ lỡ một sai sót__cú đụng này nàng ra tay hơi nhẹ, thiếu chút sức. Mặt nạ của Lục Thời Khanh không hoàn toàn rơi ra mà chỉ bị dịch đi một góc.

Nhưng nàng vẫn duy trì được lý trí tối thiểu, nàng nằm trong ngực y, nắm chắc cơ hội ngẩng đầu nhìn.

Vừa ngược mắt nhìn, nàng liền giật mình: non nửa bên gò má lộ ra của y da dẻ nhăn nheo, chi chít sẹo lồi lõm màu vàng nhạt loang lổ như mọc đầy giò bọ, ngoài viền thưa thưa trắng.

Chỉ nhìn một cái, Nguyên Tứ Nhân liền bị dọa thét lên, tránh thoát khỏi ngực y, đầu óc trống rỗng, lão đảo lùi về sau một bước theo bản năng.

Sau đó nàng thấy người đối diện thông thả chỉnh mặt nạ lại cho ngay như không xảy ra gì cả, hơi gạt đầu với nàng nói:

- Tình thế cấp bách, thứ cho Từ mỗ mạo phạm, huyện chúa có bị thương không?

Giọng y trầm thấp bình thản, ngược lại Nguyên Tứ Nhân sững sờ một lát mới nói:

- Ta không sao.

- Vậy thì tốt. Huyện chúa tỉnh rượu chưa?

Câu hỏi này thực khiến Nguyên Tứ Nhân hơi quẫn. Vì địch ý tiềm ẩn nơi đáy lòng nên nàng chỉ cảm thấy y đeo mặt nạ là để che giấu dung mạo thật, chứ chưa từng dùng thiện ý để suy đoán là có lẽ y có nỗi niềm khó nói. Mà giờ đây, e là y đã biết nàng mượn rượu giả điên là giả vờ, nhưng y vẫn chừa lại

tình cảm.

Nàng đành kiên trì tiếp tục diễn, gật đầu:

- Tình rồi.

Xong, nàng cụp mắt nói:

- Xin lỗi, ta...

Lục Thời Khanh chưa từng thấy đáng về chịu thiệt này của nàng, ấy thế trong lòng y lại chẳng thấy vui sướng gì, ngược lại lại bỗng dưng sốt ruột. Y trầm mặc một lát, về mặt vẫn không may mắn để lộ:

- Không sao.

Hai chữ “không sao” nhẹ như mây gió lọt vào tai Nguyên Tứ Nhân lại cảm giác như là y bị tổn thương. Nàng càng áy náy, vội xua tay giải thích:

- Tiên sinh, ta không cố ý...

Nói được một nửa, nàng dừng lại. Phải nói là, nàng thăm dò là cố ý, nhưng kêu thét lên là vô tâm chứ tuyệt đối không phải vì căm ghét gương mặt khác người của y. Nàng chỉ bị giật mình thôi.

Lục Thời Khanh nhàn nhạt:

- Từ chỗ biết.

Nàng còn chưa kịp giải thích, y biết cái gì? Nguyên Tứ Nhân nhấn mặt nhìn Từ Thiện, qua một lát thì nói thẳng:

- Xin mạo muội hỏi tiên sinh, gương mặt ngài là bị sao vậy?

- Huyện chúa thật sự muốn biết?

Nàng gật đầu, ánh mắt thấp thỏm nhưng chân thành:

- Ta vô tình vén lên vết sẹo của ngài, ở Điện Nam ta biết không ít người tài ba dị sĩ y thuật cao minh, ngài nói ra, có lẽ ta có thể giúp ngài.

Lục Thời Khanh hình như mỉm cười, xoay người qua, chấp tay nói:

- Ba năm trước, Từ chỗ đáp ứng lời mời của điện hạ, tới làm mưu sĩ cho ngài ấy, không ngờ dọc đường vào kinh lại gặp phải thích khách. Tùy tùng do điện hạ phái tới hộ tống đều hi sinh hết, ta cũng bị trọng thương, sau đó may mắn được y giả (1) nơi sơn dã cứu chữa, giữ được tính mạng, nhưng thảo được dùng lúc trị thương đã để lại dấu vết trên mặt Từ chỗ, từ đó không cách nào chữa được.

(1) Y giả: người nghiên cứu về y thuật nói chung.

Nguyên Tứ Nhân cau mày:

- Y giả nơi sơn dã không chữa được chưa chắc người khác không chữa được, ngài có từng đi nơi khác cầu y?

Y lắc đầu:

- Tui da này vô nghĩa, huống hồ kẻ muốn giết Từ chỗ giờ đây cho rằng Từ chỗ đã bỏ mình, khôi phục dung mạo chưa chắc là phúc, huyện chúa không cần bốn ba suy tính cho Từ chỗ.

Nàng trầm mặc một lát, nói:

- Tiên sinh đại nghĩa khiến ta kính phục. Ta tạ lỗi với ngài vì sự thất thố ban nãy, sau này sẽ không như thế nữa.

Nói xong, nàng cúi đầu.

Lục Thời Khanh đạt được mục đích, nhưng thực không quen đáng về nàng ngoan ngoãn biết điều như vậy, đang khó hiểu vì sao nàng lại có thái độ đó thì chợt nghe nàng nói:

- Kỳ thực ta có vài phần đồng cảm với tâm tình của tiên sinh. Trên người ta cũng có vết sẹo không thể nào chữa được, ban đầu có một khoảng thời gian dài ta luôn cảm thấy khó mà chấp nhận, lâu dần mới thoải mái hơn.

Lục Thời Khanh hơi sững sờ, cau mày.

Y biết Nguyên Tử Nhân gần đây đang thăm dò mình, cũng nhận được tin Giản Chi xuôi nam nên đã sớm có chuẩn bị với trận “Hồng Môn Yến” này, muốn dọa khiến nàng bỏ đi ý nghĩ gỡ mặt nạ y, làm một mê, khỏe cả đời. Nhưng y không ngờ sẽ là tình trạng như vậy.

Nha đầu thoát trông vô tâm này vì để an ủi y mà lại phơi ra khuyết điểm của mình.

Nếu là Từ Thiện, bây giờ chắc chắn sẽ không hỏi nhiều, nhưng suy cho cùng y vẫn là Lục Thời Khanh, cho nên y hỏi:

- Vết sẹo?

Nguyên Tử Nhân gật đầu như chẳng sao cả, bật cười:

- Tiên sinh không biết đâu, ta là nữ anh hùng từng lên chiến trường đấy!

Làm gì có ai tự khen mình là anh hùng chứ. Nghe lời này, ngoài miệng Lục Thời Khanh muốn cười nhưng trong lòng lại buồn rầu đến mức bối rối.

Y nhớ lần trước nàng nói với y chuyện theo cha tòng quân, bèn hỏi:

- Điền Nam chiến sự liên miên, nhưng cũng chưa tới mức để thân thể thiên kim của huyện chúa xông pha chiến đấu, lệnh tôn vì sao lại bảo ngài lên chiến trường?

Nàng thu lại sắc mặt, đáp:

- Năm kia Nam Chiếu xâm lăng, có một trận chiến tình hình nguy cấp, cha bị quân địch bao vây trong núi, mấy phó tướng trấn giữ hậu phương chần chừ do dự, trong lòng ta lo lắng, sau đó...

Nàng sờ sờ mũi:

-...Sau đó ta liền dẫn quân xông qua.

-...

Giọng hơi hột này của nàng là kiểu “ta đói bụng nên ta ăn tô vằn thắn”?

- Nhưng ta không gây thêm rắc rối nhé, ta cứu được cha ra đấy.

Nàng kiêu ngạo nói.

Được được được, biết cô là anh hùng rồi.

Lục Thời Khanh nhìn nàng, lòng ngổn ngang trăm mối. Thế nhân đều nói Lan Thương huyện chúa là hồng nhan họa thủy, lại không biết năm xưa chỉ là âm mưu của Nam Chiếu ly gián Điền Nam vương và triều đình. Lúc đó tiểu cô nương này bị mắng xối xả, gánh một tội danh hão huyền, nhưng ở nơi mọi người không nhìn thấy, nàng lại đang vì Đại Chu mà vào sinh ra tử.

Lúc ấy, nàng mới 14 tuổi.

Y không ngờ được, nhất thời cảm thấy như nghẹn trong cổ họng, chợt hồi hận đêm nay đã ra hạ sách này, nhưng chỉ có thể nói những lời mà Từ Thiện nên nói, hờ hững:

- Tấm lòng hào hiệp của huyện chúa khiến Từ mỗ sinh lòng tôn kính, chỉ là đao kiếm không có mắt, bất luận tình thế nguy cấp ra sao, ngài cũng nên yêu quý chính mình.

Nguyên Tử Nhân cười:

- Nếu tiên sinh ở Điền Nam, tận mắt chứng kiến thảm cảnh khi đó, ngài cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nàng nói những lời này, men rượu từ từ xông lên đầu, gió thổi qua, đầu óc càng u uất, người chao đảo, không kim được ấn ấn huyết Thái Dương đau nhức.

Lục Thời Khanh dịch một bước, suýt muốn đi đỡ nàng, bàn tay đưa ra một nửa mới cảm thấy không ổn, chuyển thành chấp tay nói:

- Huyện chúa nghỉ ngơi sớm, Từ mỗ cáo từ.

Nguyên Tử Nhân cũng thực không còn sức nói lời khách sáo nữa, nàng sai người tiễn y ra phủ, rồi về phòng ngã đầu vào mạn giường, thở dài.

A huynh quá không đáng tin, hại nàng khi không uống nhiều rượu thế này, tới mức bị men say xông lên đầu, nhất thời xúc động lại đi nói lời thật lòng thật dạ với Từ Thiện.

Đó là người của Trịnh Trạc đấy. Nàng làm sao vậy không biết.

Lục Thời Khanh trầm mặc cả quãng đường về Lục phủ. Y không nói gì, ngồi trong phòng ngủ mãi đến đêm khuya, Tào Ám tiến lên nhắc nhở:

- Lang quân, ngài không xử lý gương mặt sao ạ?

Gương mặt này là do hấn làm, lúc dán và bôi trét lên, lang quân ghét tới mức không dám soi gương, toàn thân nổi tới ba lớp da gà, thế mà giờ về phủ lại không vội đi lau rửa.

Hấn rất sợ để lại dấu vết trên mặt lang quân. Chuyện này với người khác thì có lẽ chẳng sao nhưng với lang quân lại là đã kích trí mạng.

Dù sao để lại vết có khả năng sẽ không đối xứng.

Lục Thời Khanh nghe vậy, hồn mới quay về, nhảy dựng lên:

- Sao nguoi không nói sớm?

Xong, y đi thẳng vào nhà tắm:

- Chuẩn bị nước!

Tào Ám thực vô tội, sợ y còn có chuyện khác cần dặn nên luôn đợi ở bên ngoài, đợi y tắm xong, trang phục ổn thỏa mới hỏi:

- Lang quân tối nay thuận lợi chứ ạ?

Lục Thời Khanh khôi phục gương mặt cũ, thần sắc lãnh đạm, chỉ “ừ” một tiếng.

Y hi sinh nguy trang như vậy, đương nhiên là thuận lợi. Nguyên Tứ Nhân mượn rượu giả điên, thoát đầu y bán tín bán nghi, nhưng khi nàng ngã vào lòng y là y biết, tất cả chỉ là giả.

Lúc nàng giơ khuỷu tay, y đã tính toán ổn thỏa, hơi nghiêng đầu. Lúc đó sắc trời mờ tối, chỉ mượn ánh trăng để nhìn, dù gỡ hết cả mặt nạ, nàng cũng chưa chắc nhìn ra đầu mối, huống hồ chỉ lộ một góc má nhỏ.

Nhưng y lại không hề vui vẻ.

Y hỏi:

- Tào Ám, lúc nguoi đối trá gạt nguoi, nguoi có chột dạ không?

Câu “chúc mừng lang quân” của Tào Ám tới bên môi lại chạy tọt trở về, hấn gật đầu nghiêm túc nói:

- Hoàng thiên tại thượng, tiểu nhân đối với lang quân trung thành tuyệt đối, tuyệt không có nửa lời dối trá!

-...

Lục Thời Khanh vòng qua hấn, ngồi xuống ghế:

- Đàn gảy tai trâu.

Tào Ám xấu hổ gãi đầu, lại nghe y hỏi:

- Tỷ nữ tên Giản Chi kia thực đi tới Tầm Dương?

- Bẩm lang quân, tỷ nữ thuộc hạ của huyện chúa không hề đơn giản, dọc đường tránh được tai mắt thánh nhân, ngay cả người của chúng ta cũng bị bỏ rơi quá nửa, trước mắt vẫn chưa thể xác định hành tung, chỉ biết là đi về hướng nam thôi ạ.

Lục Thời Khanh gật đầu:

- Hấn là Tầm Dương không sai. Nếu nàng đủ năng lực thì các nguoi không cần theo nữa, bảo họ rút đi.

Nói xong, y chậm rãi chớp chớp mắt.

Kỳ thực, Nguyên Tứ Nhân đủ thông minh, nhưng con người thì luôn có điểm mù. Y che giấu gương mặt, nàng cũng tự nhiên đặt sự chú ý vào sau mặt nạ mà lơ là tay y.

Ngày nàng tới Lục phủ băng bó vết thương cho y, không phải y chưa từng lo lắng điều này, hai lần sau đó tới thăm Nguyên gia, y đều xử lý kỹ vết thương. May mà suy cho cùng nàng chỉ nghĩ ngờ thân phận “Tứ Thiện” là giả chứ chưa từng liên kết hai người lại. Bằng không, cả ngày nàng xoay vòng vòng quanh y, sớm muộn cũng nhìn ra đầu mối, đến lúc đó thì mặt nạ và áo bào rộng đều không thể che giấu được.

Cho nên, dưới tình huống không cần thiết, Lục Thời Khanh không muốn tiếp xúc quá gần nàng.

Nghĩ tới đây, y ngẩng đầu căn dặn:

- Máy ngày này chú ý canh gác trong phủ, cử thêm nhiều người.

Tào Âm kinh hãi:

- Lang quân muốn đề phòng ai ạ?

Y thờ dãi:

- Nha đầu đó nói muốn cải trang thành người hầu trà trộn vào.

Nha đầu đó? Tào Âm ngó người rồi hiểu ra, ngập ngừng:

- Lang quân lấy được tin từ Nguyên phủ tới nay? Vậy e không ổn, nếu ngài canh phòng cẩn mật, chẳng phải sẽ khiến huyện chúa nghi ngờ là “Tù tiên sinh” ngầm tố cáo với ngài sao?

Lục Thời Khanh ngẹn. Tới nay chắc y không rượu tự say rồi, còn nghĩ không thấu đáo bằng hạ nhân.

Y gờ tay gõ gõ vào không khí trước vạt áo mình, nói:

- Theo ý người thì ta phải cố ý cho nàng vào để chứng minh trong sạch?

Tào Âm ho một tiếng, nhỏ giọng:

- Cũng không phải không thể...

- Nàng nghĩ hay lắm!

Đêm đó, Tào Âm bị Lục Thời Khanh đuổi ra ngoài, hoảng hốt hôm sau hẩn lại đến thư phòng y, gõ cửa nói:

- Lang quân, đến rồi ạ!

Lục Thời Khanh vừa hay đang ở cạnh cửa nên tự tay mở cửa, nói với bên ngoài:

- Cái gì đến rồi?

Y hỏi xong liền hiểu, cau mày:

- Sao lại đến giờ này?

Y vừa mới sai người chuẩn bị nước đi tắm rửa.

Tào Âm thầm nhủ đây là quyết định của Lan Thương huyện chúa, làm sao hẩn biết, nhưng ngoài mặt hẩn hỏi:

- Lang quân có cho vào không ạ?

- Không.

Nói xong, Lục Thời Khanh đi thẳng về phía nhà tắm, nghe phía sau lại vọng đến tiếng Tào Âm:

- Lang quân thật không cho vào ạ?

Xong chưa hả? Y dừng lại, quay đầu hỏi:

- Người muốn cho vào đến vậy à?

Tào Âm cúi đầu nói “không dám” thì chợt nghe Lục Thời Khanh “ừ” một tiếng:

- Người theo ta nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, không thể hoàn toàn phớt lờ đề nghị của người. Ta không muốn cho vào, nhưng người cảm thấy cần thiết, vậy thì cho vào đi.

Hình như hẩn đâu có nói vậy đâu nhỉ.

Thấy mặt lang quân lộ vẻ chật vắn, Tào Âm lật đật nói:

- Vâng, tiểu nhân quả thực đề nghị ngài như vậy. O... để tránh huyện chúa đi điều tra khắp nơi mà phát hiện gì đó, tiểu nhân cố ý cho nàng ấy cơ hội đi đưa nước trà, cho nàng ấy vào thư phòng ngài?

Vậy cũng tốt, suy cho cùng thì nàng có ý đồ với y, nếu không chỉ đường cho nàng, để nàng đi loạn lung tung như ruồi mất đầu, ngược lại mò tới mật đạo trong phủ thì e là càng hỏng bét.

Lục Thời Khanh rất hài lòng với sự nhanh trí này của hắn, gật đầu ra hiệu cho hắn đi rồi xoay người về thư phòng dọn dẹp các công văn quan trọng, xong mãi mà không thấy ai đến, rảnh quá nên y ngồi bên bàn trải giấy ra, chọn bút, tiện tay vẽ vài cây lan, được vài nét là lại liếc mắt ra cửa phòng.

Đúng là, đưa nước trà thôi cũng rề rề rả rả.

Đến khi vẽ xong bức tranh lan, cửa phòng mới bị gõ vang lên. Lục Thời Khanh háng giọng, đậm nhạt hỏi:

- Ai?

Người ngoài cửa hình như cũng háng giọng, làm thô giọng đi:

- Lang quân, lão phu nhân sai tiểu nhân đưa nước trà cho ngài ạ.

Nghe ra giọng Nguyên Tứ Nhân nhưng Lục Thời Khanh cứ giả vờ không biết. Y bảo “vào đi” rồi cup mắt suy nghĩ xem mình nên dùng thái độ nào để đối mặt với nàng cái trang thành người hầu__kinh ngạc hay phần nộ, ngờ ngàng hay lạnh lùng?

Nào ngờ chưa đợi y nghĩ ra kết quả, Nguyên Tứ Nhân đã tự vạch trần thân phận, sấp mặt lại gần, cười nói:

- Lục thị lang!

Y cấp tốc vào vai, ngẩng đầu, đáy mắt lướt qua vô số tâm trạng, ba phần kinh ngạc ba phần ngờ ngàng ba phần lạnh lùng, sau đó y dùng vừa đúng một phần phần nộ còn lại chất vấn:

- Sao lại là cô?

Qua một phen như vậy, y thờ dài trong bụng. Từ khi bị nha đầu này quần lấy, chẳng ngày nào y làm được chuyện gì thỏa đáng, chỉ có diễn xuất là ngày càng tiến bộ.

Nguyên Tứ Nhân mỉm cười nhìn y:

- Là ta, Lục thị lang, bất ngờ không? Ngạc nhiên không?

Ngạc nhiên cái đầu nàng!

Đôi mắt phượng hẹp dài của y neho lại, nhìn hai cọng râu dê nàng dán trên môi và bộ đồ vải thô gọn ghẽ màu tím, y dựa lưng vào ghế nói:

- Huyện chúa, nếu Lục mỗ không nhìn nhầm thì hiện tại ngài đang lén xông vào nhà dân. Chiều theo luật pháp Đại Chu, Lục mỗ có thể báo quan bắt người.

Nguyên Tứ Nhân hùng hồn lắc đầu:

- Không phải, ngài hiểu lầm rồi.

Lục Thời Khanh ung dung chờ nàng giải thích.

- Mấy ngày nữa chính là rằm tháng bảy, lúc đó cửa quỷ mở ra, âm khí rất nặng, ta sợ nơi này của ngài không yên ổn, bị bọn yêu ma quỷ quái xông vào, nên mới nhân lúc mặt trời lặn, lấy thân mạo hiểm, tự mình thử xem canh gác trong phủ ngài thế nào.

Mặt nàng không đỏ sẫm, tim không đập mạnh, nói cứ y như thật.

Lục Thời Khanh cười nói:

- E rằng thế gian không có yêu ma quỷ quái, chỉ có huyện chúa ngài thôi.

Người bị đem ra so sánh với yêu ma quỷ quái không hề tức giận, nghiêm túc:

- Lục thị lang, ta nói thật đấy.

Nói xong, nàng nhìn quanh, tiện tay lấy cây bút bên cạnh y rồi lấy một tờ giấy, khom người vẽ lên, nháy mắt, một bản đồ đơn giản của Lục phủ hiện ra trên giấy.

Nàng chỉ vào vài chỗ trống trên đó, nói:

- Mấy cánh cửa hông không gần đường cái này của phủ ngài canh gác quá sơ sài, ta giờ trò một chút là vào được ngay.

Lục Thời Khanh thăm nghĩ nếu y không để sơ sài thì bây giờ sao nàng có thể ở đây chỉ điểm giang sơn chứ, nhưng ngoài mặt y lại ra vẻ bình tĩnh:

- Ô, đa tạ huyện chúa chỉ điểm, hôm khác đương nhiên Lục mỗ sẽ chinh đồn mấy chỗ này.

Nguyên Tứ Nhân thẳng người dậy nhìn y:

- Vậy không được, ngài phải chừa một cửa cho ta chứ.

- Cửa lớn ở đó sao không đi mà cứ muốn đi cửa hông?

- Ý ngài là, hoan nghênh ta đi cửa lớn?

Lục Thời Khanh ghen, rút cây bút khỏi tay nàng đặt về giá bút:

- Không hoan nghênh.

Nói xong, y nhìn mặt nàng, cau mày:

- Râu của ngài bị lệch.

- Ừm

Nàng đáp, nhìn đầu gỡ râu xuống, cẩn thận giấu vào trong tay áo, sau đó đứng đàng hoàng một bên.

Lục Thời Khanh thu lại bức tranh lan, thấy nàng vẫn đứng đờ đó bất động thì hỏi:

- Ngài còn có việc?

Nguyên Tứ Nhân đầm đẩm thất lưng:

- Lục thị lang, ta suy nghĩ cho an nguy của ngài mà bọn ba lao lực đi một chuyến, ngài không mời ta ngồi xuống uống miếng trà há?

Y thờ dài:

- Ngài cứ tự nhiên.

Thấy nàng chạy đi rót trà, y lại bổ sung:

- Không được phép đụng vào bộ dụng cụ uống trà bằng sứ trắng trên bàn.

Nguyên Tứ Nhân quay đầu lờm y, thăm nhủ “hẹp hòi”, đổi sang dùng dụng cụ uống trà bằng sứ men xanh. Uống đủ rồi, nàng vô cùng “tự nhiên” ngồi đối diện y, nhìn ngang ngó dọc thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-2: Kim ốc tàng kiều 2

Giống như bên ngoài, thư phòng này của y cũng được bố trí đầu ra đấy, thậm chí ngay cả khung giá đồ cổ cũng đối xứng trên dưới trái phải, nhưng trên kệ lại không có đồ cổ trân bảo quý hiếm gì. Dù sao thông thường đồ vật có giá trị đều không gom đủ hai món.

Nguyên Tứ Nhân bĩu môi thờ dài. Vầy còn tính là giá đồ cổ gì chứ, dứt khoát dẹp luôn cho rồi.

Lục Thời Khanh cất bức tranh, cột dài lụa vào, thấy nàng thờ dài, không biết có gì bất mãn với thư phòng của y, bèn lạnh lùng nói:

- Trời đã muộn, nếu huyện chúa không thích thì về phủ sớm chút tốt hơn.

Nàng vội thu tầm mắt, xua tay ra hiệu không có gì không thích, sau đó gặng tìm đề tài trò chuyện:

- Kỳ thực ta đến là có một chuyện quan trọng muốn nói với ngài.

- Ngài nói đi.

- Nói từ đâu nhỉ...

Nàng trầm ngâm chốc lát, cuối cùng nhớ ra một chuyện có thể nói:

- À, mấy ngày trước ta ra khỏi Hàm Lương Điện thì gặp lục điện hạ đi dạy thập tam điện hạ học võ, trực giác thấy không ổn lắm, trong triều xảy ra chuyện gì à?

Lục Thời Khanh khựng lại, ngược mắt:

- Một nữ tử như ngài quan tâm mấy chuyện này làm gì?

- Hiếu kỳ, ta là một nữ tử rất có lòng hiếu kỳ.

-...

Lục Thời Khanh vốn không muốn bàn mấy chuyện này, nhưng nhớ lại hôm qua nàng an ủi y, lại nhìn nàng trước mắt mặc trang phục xám tro, y làm thế nào cũng không tỏ thái độ được, ừm một tiếng:

- Có chút động tĩnh.

Nguyên Tứ Nhân hiếu kỳ là thật, nhưng chưa từng vọng tưởng có thể cạy được tin tức gì từ miệng Lục Thời Khanh, chỉ nói chuyện phiếm thôi, nghe vậy thì kinh ngạc:

- Ngài sẵn lòng nói cho ta biết?

Nàng sáp lại gần y hơn, nhỏ giọng:

- Là gì vậy?

Dáng vẻ rất chờ mong được cùng y chia sẻ bí mật nhỏ.

Y ho một tiếng, giải thích trước:

- Cũng không phải bí mật gì, mấy ngày nữa cả triều đều biết.

- Ta biết trước các triều thần chính là bí mật.

Nàng cười tự đắc:

- Có điều ngài yên tâm, ta chắc chắn kín miệng như hũ nút.

Nàng nói không sai, dù nàng biết sớm hơn các triều thần một khắc thì cũng là y để lộ tin tức. Lục Thời Khanh thực cảm thấy mình nên cách xa nàng ra, bây giờ ngay cả miệng mồm cũng không kín rồi.

Y thăm hặn chốc lát, nói:

- Nhị điện hạ phạm lỗi, thánh nhân chuẩn bị giam trong phủ, lệnh ngài ấy đóng cửa tự kiểm điểm, không chỉ võ nghệ của thập tam điện hạ mà cả Kim Ngô Vệ trước đây do ngài ấy chưởng quản cũng sẽ giao cho lục điện hạ.

Nguyên Tứ Nhân tiêu hóa tin tức này trong bụng, chột hỏi:

- “Phạm lỗi” mà ngài nói, chắc không phải có dính dáng đến phát hiện của chúng ta lần trước ở ngoại thành Trường An chứ?

Lục Thời Khanh liếc nàng, hình như hơi bất ngờ, sau đó nói:

- Ừ.

Môi Nguyên Tứ Nhân hơi há ra, kinh ngạc:

- Woa.

Rồi lại hỏi:

- Nhưng lần trước ta nói với ngài, việc này có thể là một vụ hãm hại, ngài có về tìm chứng cứ không?

- Tìm chứng cứ là việc nên làm, Lục mỗ đã làm rồi, thánh nhân cũng rõ đầu đuôi sự việc, không nhọc huyện chúa phí tâm.

Nàng “ừm” một tiếng, biểu cảm hơi mất mát.

Lục Thời Khanh nhướn mày:

- Huyện chúa hình như rất lo lắng cho nhị diện hạ.

Nguyên Tứ Nhân nghen. Người này quá giáo hoạt, khi không ném cho nàng cái thẻ đòi mạng như vậy, nếu truyền đến tai thánh nhân, chẳng phải sẽ bị hiểu lầm là Nguyên gia đứng về phe nhị hoàng tử sao?

Nàng giải thích:

- Ta là người không nhìn được khi người khác bị hàm oan, gán tội dễ, gỡ tội khó, đương nhiên phải thận trọng xử lý. Nhưng nếu ngài nói thánh nhân đã điều tra rõ chân tướng, nhị hoàng tử quả thực phạm lỗi, ta hiển nhiên không có gì để nói, có điều thấy mất đi một ứng cử viên thái tử nên lo lắng cho tương lai Đại Chu thôi.

Lục Thời Khanh cười không rõ ý:

- Huyện chúa rất lo nước thương dân.

Nguyên Tứ Nhân thâm nghĩ chứ sao nữa, vừa định mở miệng nói tiếp thì nghe cửa phòng bị gõ, giọng Tuyên thị vang lên:

- Con trai, con có trong phòng không?

Cổ hai người đều cứng đờ.

Không nghe tiếng trả lời, Tuyên thị tiếp tục nói:

- Con trai, mẹ vào nha?

Lục Thời Khanh và Nguyên Tứ Nhân nhìn nhau, cùng bật dậy, suýt đụng đầu vào nhau.

Hai người, một người không muốn dùng dáng dấp lén lút trộm cướp xuất hiện trước mặt mẹ chồng tương lai, một người không muốn mẫu thân hiểu lầm, ép tới Nguyên gia cầu hôn.

Lục Thời Khanh vội vàng ngăn cản:

- Mẹ chờ chút.

Sau đó y nhìn quanh, chỉ về một hướng cho Nguyên Tứ Nhân đang luống cuống tay chân.

Nguyên Tứ Nhân ngẫm hiểu, vội chạy đi. Y bước nhanh tới cạnh cửa, bình tĩnh lại, chỉnh vạt áo rồi mở cửa:

- Mẹ, mẹ tìm con có việc ạ?

Ánh mắt Tuyên thị lướt qua vai y nhìn vào trong:

- Trong phòng con có người ngoài à?

Lục Thời Khanh lắc đầu chắc nịch:

- Dạ không có.

Tuyên thị bước một chân vào phòng, vẻ mặt lo lắng:

- Mẹ nghe nói có tôi tớ được mẹ dặn là đem nước trà đến cho con, nhưng mẹ đâu có dặn, không chừng là có người muốn hại con...

Bà nhìn quanh quất một phen, hỏi:

- Thật không có ai đến à?

Lục Thời Khanh im lặng, kiên quyết:

- Dạ không có ai đến hết, chỉ có một mình con thôi, mẹ yên tâm.

Tuyên thị “ừ” một tiếng, nhìn bộ đồ cũ trên người y, khó hiểu:

- Hồi sớm con kêu người chuẩn bị nước mà, sao còn chưa tắm, giờ này nước nguội mất.

Nói rồi, bà đi về phía nhà tắm xem xét.

Lưng Lục Thời Khanh cứng đờ. Bình thường y thích sạch sẽ, thư phòng nối liền với nhà tắm, ban đêm nếu có công vụ chưa xong, sau bữa tối y sẽ qua đây tắm. Lúc này Nguyên Tứ Nhân chính là bị đuổi vào bên này.

Y vội nói:

- Trước khi con đi tắm thì nhớ ra chút chuyện chưa làm xong nên trì hoãn.

Ánh mắt Tuyên thị nhuốm vài phần ngờ vực, nhưng khóe môi vẫn mang ý cười:

- Được, con ra ngoài bận bịu đi, mẹ vào trong xem nước có lạnh không. Vào thu rồi, ban đêm trời lạnh, không qua loa được.

Lục Thời Khanh nghe, cuống quýt đưa tay cản:

- Mẹ, con biết chừng mực mà, sẽ không khiến mình bị lạnh đâu, mẹ đi nghỉ ngơi đi.

Nhưng Tuyên thị lại quyết tâm muốn vào, bà đẩy tay y ra, mặt vẫn cười vô cùng dịu dàng:

- Con với mẹ mà khách sáo cái gì? Mẹ thử nước rồi về.

Không ngăn được rồi. Lục Thời Khanh cũng không tiện làm căng thật với mẫu thân, đành theo sau bà vào phòng, đang định đau đầu che mặt thì thấy trong nhà tắm trống rỗng, không thấy nửa bóng người.

Y nghi hoặc nhưng thở phào nhẹ nhõm. Bước chân Tuyên thị cũng khựng lại, ánh mắt quét qua quét lại bên trong một lượt.

Nhà tắm bày biện đơn giản, vừa nhìn là có thể thấy hết, lúc này bình phong đã gom lại, cửa sổ đã cài bên trong, xem ra thực không có vấn đề gì. Ý nghi ngờ trong mắt Tuyên thị dần tan, bà đi tới mấy cái thùng gỗ trước cửa, khom người sờ vách thùng, nói:

- Vẫn còn ấm, con mau đổ nước ra tắm đi.

Nói rồi bà hất cằm về phía bồn tắm trong phòng. Bà khựng lại.

Đội đã, bồn tắm hình như rất to.

Lục Thời Khanh hiển nhiên cũng nhận ra được gì đó, thấy bà như muốn tiến lên, y liền giành lấy thùng gỗ trước, nói:

- Được, con tắm ngay đây, mẹ về đi.

Y vừa nói vừa xách nước đi về phía bồn tắm, chò tới bên bồn cúi đầu nhìn, ấn đường không khỏi nhăn lại.

Nguyên Tứ Nhân ôm cánh tay ngồi xồm bên trong như mục nấm, ngửa đầu tội nghiệp nhìn y.

Không phải nàng không hiểu đạo lý nhảy cửa sổ, nhưng thực vì cửa sổ bị khóa, nếu nàng chọn bỏ trốn chắc chắn sẽ gây ra tiếng vang, ban này nghe động tĩnh ngoài phòng, tình thế cấp bách, nàng đành nhảy vào bồn tắm.

Tuyên thị thấy y không đổ nước vào, lại sinh lòng ngờ vực, hỏi:

- Sao thế?

Lục Thời Khanh quay đầu nói:

- Không, chỉ là con thấy vách thùng hơi bẩn, có điều không sao ạ.

Nói xong, y xách thùng gỗ lên, nghiêng vào, dùng khẩu hình nói với Nguyên Tứ Nhân: tránh ra.

Cái bồn có chút xíu như vậy, nàng có thể tránh đi đâu chứ. Nguyên Tứ Nhân không chịu theo, nhắm mắt liều mạng lắc đầu.

Lục Thời Khanh thực hết cách, đành chọn chỗ hơi trống chút, giội nước xuống tránh nàng, xong lại đi xách mấy thùng kia, từng thùng từng thùng đổ xuống.

Tuyên thị lúc này mới tin, dặn dò y mấy câu rồi đi ra ngoài.

Chờ bà đi xa, Nguyên Tứ Nhân ngâm mình trong nước “ào ào” đứng dậy, lau nước lung tung trên mặt, rống với người trong phòng đang giả vờ chuẩn bị còi thất lưng:

- Lục Thời Khanh, chàng quá đáng_____!

Lục Thời Khanh bị nàng rống hò đồ, không chú ý cả việc bị nàng gọi thẳng tục danh, thấy nàng nhếch nhác thì lúng túng quay đầu đi, ho một tiếng:

- Ta...

Y không nói được, thấy khăn trên giá liền lấy xuống, mắt nhìn thẳng đưa cho nàng:

- Cô lau đi.

Nguyên Tứ Nhân còn đang ở trong nước, tức giận đập mạnh, bọt nước văng tung tóe. May mà hiện tại nàng mặc trang phục vải thô của người hầu, ước cũng chỉ dính người chứ không tới mức lộ da thịt, bằng không có lẽ nàng sẽ muốn móc mắt Lục Thời Khanh mất.

Nàng lạnh lùng nói:

- Ta không lau. Chỉ mình chàng có bệnh sạch sẽ chắc? Chỉ mình chàng thích sạch sẽ chắc? Ta không thèm dùng khăn của chàng đâu!

Lục Thời Khanh cau mày, quay đầu qua, vô cùng quân tử duy trì tầm mắt phía trên cổ nàng, giải thích:

- Khăn mới đây.

Nàng ghen nhưng vẫn cứ giận dỗi:

- Mới cũng không được, chàng đừng rồi là không được!

Lục Thời Khanh hít sâu một hơi. Y chê người ta bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên bị người ta chê.

Y than một tiếng, nhắc nhở:

- Tiểu tử tông, cô đang đứng trong bồn tắm của ta.

Còn bày đặt chê khăn của y.

Nhắc tới việc này, Nguyên Tứ Nhân liền giận mà không chỗ phát tiết, thế nhưng cười hô khó xuống, không tiện bỏ ra trước mặt y, nàng lại vỗ bọt nước cho hả giận, khiến nước văng đầy mặt y mới nói:

- Chàng đi ra ngoài.

Rồi đón lấy khăn của y.

Lục Thời Khanh có thể làm thế nào đây, thấy trời dần tối nên để lại cho nàng cây nến rồi xám xịt đi ra ngoài, hồi lâu nghe bên trong vang lên tiếng hắt xì. Y cau mày, gõ gõ tấm bình phong, tò ý nghĩ vẩn, quả nhiên nghe Nguyên Tứ Nhân ai oán:

- Ta mặc cái gì giờ...?

Y ho khẽ một tiếng:

- Xiêm y ở đó... cũng là đồ mới.

Là đồ mới, có điều lẽ ra y định chuẩn bị thay.

Nguyên Tứ Nhân nhìn, nhăn mũi lâu bàu:

- Không được, mặc xiêm y của chàng về, a huynh biết sẽ đánh gãy chân ta, chàng kiếm cho ta một bộ xiêm y nữ đi.

Lục Thời Khanh cuối cùng tìm Lục Sương Dư giúp đỡ.

Trước biểu cảm sắp rơi của muội ấy, Nguyên Tứ Nhân nhận lấy bộ y phục mùa thu mới tinh, thay xong thì bức bối trở về phủ.

Hôm sau, Lục Sương Dư đến Nguyên phủ thăm nàng một cách không tình nguyện, hỏi nàng có bị cảm phong hàn hay không. Nguyên Tứ Nhân không yếu ớt như vậy, nhưng vì nhìn ra muội ấy là phụng lệnh huynh trưởng đến đây nên cố tình hít mũi, hắt xì vài cái cho muội ấy nghe.

Đúng như dự đoán, chạng vạng hôm đó, Lục phủ sai người đưa tới một đồng thuốc.

Liên tiếp mấy ngày, Nguyên Tứ Nhân không chạy tới trước mặt Lục Thời Khanh, chuẩn bị giả bệnh để y áy náy một phen. Đến rằm tháng bảy, Huy Ninh Đế chủ trì pháp hội Vu Lan ở Võng Cực Tự, khám điểm cho huynh muội Nguyên gia đến dự, nàng mới gặp mặt y.

Theo Phật giáo, lễ Vu Lan là ngày giải trừ đau khổ mắt người thân. Cái gọi là “Thận chung truy viễn, dân đức quy hậu hĩ” (2) hưng thịnh ở Đại Chu trọng Phật giáo, dưới có bách tính, trên có hoàng thất, vào ngày này đều sẽ chay tịnh, đi chùa chiêm cầu siêu, đọc kinh sám hối, nguyện cho thân nhân còn tại thế được kéo dài tuổi thọ.

(2) Trích “Luận ngữ”, nghĩa: thận trọng trong tang lễ cha mẹ, truy niệm và tế tự tổ tiên xa, thì đức của dân sẽ thuần hậu.

Võng Cực Tự là tự miếu chuyên làm lễ cho cung đình, nằm ở phường Đại Ninh đông bắc thành Trường An. Nguyên Tứ Nhân nhận thánh mệnh, mặc huyền y, cùng đám con cháu hoàng thất đi bộ theo sau xe đế vương, xa xa thấy Phật tháp sừng sững, ánh sáng vàng của mặt trời mọc chiếu lên đỉnh tháp, bao phủ cả ngôi chùa nguy nga và trang nghiêm.

Nguyên Tứ Nhân là nữ nhi tôn thất, không phải hoàng thất chính thống, do vậy ở phía sau đội ngũ. Đương nhiên, vẫn đứng trước đám văn võ bá quan Lục Thời Khanh chút ít.

Đến Võng Cực Tự, kiệu của thánh nhân hạ xuống, Kim Ngô Vệ mở đường, dẫn mọi người đi thẳng vào đạo tràng (3) trong miếu, phía trước là bảy tấm cờ phướn to viết danh hiệu các đời đế vương Đại Chu đang bay phấp phật.

(3) Đạo tràng: nơi hành đạo, thuyết pháp, truyền giới... của sư tăng.

Bốn bề yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng tụng kinh lạnh lạnh từ xa xa truyền tới.

Lúc bước qua ngưỡng cửa, Nguyên Tứ Nhân thấy bước chân Huy Ninh Đế không hiểu sao hơi khựng lại, khi nàng đi tới mới thấy có một con ve sầu nằm thoi thóp trên đất, có lẽ ban nãy ông ta tránh nó.

Không phải thánh nhân thật có lòng nhân từ như vậy, mà là ở trường hợp trước mắt, sát sinh là phạm vào đại kỵ của tổ tông, gây ra tai họa cho Đại Chu. Một con ve sầu nhỏ nhoi, nếu là thánh nhân không cẩn thận giẫm phải thì có thể một tay che trời, nhưng nếu là người khác thì có thể rước lấy tội danh mất đầu.

Nguyên Tứ Nhân giật nhẹ ống tay áo Nguyên Ngọc bên cạnh, ra hiệu hẩn cẩn thận dưới chân.

Nghi thức đầu tiên của pháp hội Vu Lan chính là nghênh đón các tổ tông vào đạo tràng.

Đạo tràng trong miếu được bố trí rộng rãi, trên bàn cúng dài mấy trượng chính giữa đặt cống phẩm chỉnh tề, ở trước hết là vạc cúng bằng đồng thau không lỗ, bên trong đầy tàn nhang, đứng cạnh là Hư Viên pháp sư có danh vọng nhất trong giới quý tộc Đại Chu và vài đệ tử tăng nhân xuất sắc.

Chuông vàng gõ vang ba tiếng, các cung nhân gian cao bảy lá cờ phướn nền đỏ chữ đen bước vào, Huy Ninh Đế theo sát phía sau, nhận ba nén nhang từ tay các tăng nhân, lễ bái tế trời theo lời niệm của Hư Viên pháp sư, kế đó đến lượt các hoàng thân phía sau, một người lạy xong, lui ra, người khác lại tiến vào.

Các hoàng thân rất đông, sau một trận như vậy, Nguyên Tứ Nhân đợi đến mức phát chán, đành ngăn người nhìn chăm chăm gáy các quý nhân phía trước. Lúc Trịnh Trắc tiến lên, tay tăng nhân đưa nhang hơi run, không cẩn thận làm rơi tàn nhang xuống mu bàn tay hẩn, kéo tinh thần nàng về.

Tàn nhang mới còn nóng, tăng nhân cả kinh, cuống quýt muốn thỉnh tội. Nhưng Trịnh Trắc giờ tay ngăn lại, chắc là không muốn gây chuyện ở trường hợp như vậy.

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy lạ, vì sao người khác đều chẳng sao mà tới lượt Trịnh Trắc lại xảy ra sự cố.

Nàng sinh lòng ngờ vực, muốn tìm cơ hội điều tra thương thế của hẩn, chờ hẩn lui khỏi đạo tràng, đi ngang qua nàng, nàng mới lấy trong tay áo ra một lọ thuốc mỡ, ngăn hẩn lại.

Sở dĩ nàng mang theo thuốc mỡ trong người cũng do sợ bị tàn nhang làm bỏng nên đề phòng trước.

Trịnh Trắc sững sờ, thấy Nguyên Tứ Nhân chỉ chỉ mu bàn tay hẩn, dùng khẩu hình nói: thoa lên.

Hẩn cười, lặng lẽ nói câu “đa tạ”, đón lấy thuốc mỡ, thoa xong trả lại cho nàng rồi gật đầu tạm biệt.

Nguyên Tứ Nhân nhìn vết đỏ trên mu bàn tay hẩn, cũng gật đầu với hẩn, quay đầu nhìn hướng hẩn rời đi, chợt đụng phải một ánh sáng rét lạnh.

Trong đội ngũ quan văn, Lục Thời Khanh mặc y phục cúng tế đang nhìn nàng, đôi mắt phượng nghiêng nghiêng gần như híp thành một đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Kỷ thực Nguyên Tứ Nhân đã hết gần từ lâu. Nàng chẳng hi vọng xa vời con người Lục Thời Khanh biết khép nép nói lời xin lỗi. Y có thể nhờ Lục Sương Du tới thăm hỏi đã là hiếm thấy, huống hồ việc hôm đó suy cho cùng cũng là lỗi của nàng. Nàng bỏ bê y mấy ngày không phải vì thật sự không để ý tới y, mà vì thực hiện một “chiến thuật”.

Đúng lúc này, nàng thấy ánh mắt bốc lửa của y, nhưng cứ không chịu cho y sắc mặt hòa nhã. Ngón tay ngọc duỗi ra, vắn về bình sứ xanh bích xoay một vòng, lắc lư trước mặt y rồi mới từ từ thu về trong tay áo.

Lục Thời Khanh thăm khinh bi một câu “ấu trĩ”, chỉnh lại vạt áo, mắt nhìn thẳng phía trước, biểu hiện kiêu căng.

Nguyên Tứ Nhân cũng nghiêng đầu qua, hơi cup mắt hồi tưởng lại thương thế của Trịnh Trạc.

Ban nãy nhìn gần, nàng phát hiện đa số tàn nhang do tăng nhân lỡ tay đều rơi chỗ tay áo hắn, còn chỗ mu bàn tay thì rất nhẹ. Chút bông đỏ ấy với người tập võ chỉ như muỗi cắn, nếu bảo do cố tình làm thì có vẻ rất vô lý.

Nàng nghĩ, chắc mình quá chú ý Trịnh Trạc nên thần hồn nát thần tính. Nhưng qua một hồi, khi nàng bỏ đi nghỉ ngơi, bước lên nhận nhang từ tăng nhân thì lại tiếp tục nhận ra chỗ bất thường.

Mùi nhang này khác với mùi tàn nhang trên người Trịnh Trạc.

Tay nàng duỗi ra hơi khựng lại. Tăng nhân đưa nhang cho nàng cũng ngẩn người, thấy nàng nhanh chóng cười, giống như không xảy ra chuyện gì, nhận nhang bước đến chỗ vạc cúng làm lễ bái, kể đó lui ra khỏi đạo tràng.

Nguyên Ngọc lăm lẽ trước nàng, sau khi ra ngoài, hắn thả chậm bước chân chờ nàng, thấy nàng theo tới thì nhỏ giọng hỏi:

- Lúc nãy có chuyện gì?

Hắn chú ý thấy nàng có hơi dừng lại trong thoáng chốc.

Lúc này nhiều người phức tạp, nàng lắc đầu tỏ ý không sao, chờ đến gần Đại Hùng Bảo Điện là nơi cử hành nghi thức tiếp theo, nàng mới nói khẽ:

- A huynh, huynh ngửi mùi tàn nhang này.

Nói rồi, nàng gơ ống tay áo lên.

Lúc vừa làm lễ, nàng nhân lúc tăng nhân không chú ý, búng ít nhang cho tàn nhang rơi vào ống tay áo.

Nguyên Ngọc cúi đầu ngửi, không hiểu sao:

- Có gì không ổn?

- Mùi nhang mà a huynh cầm để dâng và nhang trong ống tay áo muội đây, cũng như nhang trong vạc cúng, có lẽ là cùng một mùi.

Hắn gật đầu.

- Nhưng mùi nhang trên người lục hoàng tử lại khác.

Nguyên Ngọc biết giác quan của muội muội xưa nay nhạy bén, nhưng lòng vẫn còn nổi nghi ngờ:

- Khác biệt nhỏ như vậy, muội có ngửi nhầm không?

Nguyên Tứ Nhân lắc đầu:

- Thật sự khác, đều là nhang Phật nhưng nó có trộn thêm chút gì đó.

Nàng cau mày nhớ lại:

- Hình như muội từng ngửi thấy mùi này đâu đó ở Điện Nam rồi.

Trong lúc nói chuyện, hai huynh muội đã tới Đại Hùng Bảo Điện, thấy ngoài điện đều là con cháu hoàng thất làm lễ cúng xong, đang dừng chân nghỉ ngơi thì không tiện nói nhiều nữa.

Nguyên Tứ Nhân nhìn lướt qua, không thấy Trịnh Trạc nhưng thấy Trịnh Quân quỳ một mình trên bô đoàn trong điện, chắp tay vái Phật, bóng lưng rất thành kính. Đa phần con cháu hoàng thất ở đây đều đến vì thánh mệnh, chỉ có nàng ấy là có vẻ như thật lòng hướng Phật.

Nàng quan sát Trịnh Quân, chợt hiểu tại sao lúc đầu cảm thấy vị công chúa này không giống người thích cưỡi ngựa du ngoạn.

Từng hành động cử chỉ của nàng ấy đều lộ ra một loại khí chất rõ rệt, giọng nói đậm nhạt, ánh mắt hờ hững, nếu thật phải hình dung thì ____nàng ấy rất giống một người xuất gia trường kỳ ăn chay lễ Phật.

Dường như thế gian này chẳng có bao nhiêu thứ có thể khiến nàng ấy dao động tinh thần. Đương nhiên, có lẽ trừ Lục Thời Khanh.

Nguyên Tứ Nhân cảm nhận được, tất cả sự chú ý Trịnh Quân dành cho nàng đều bắt nguồn từ Lục Thời Khanh.

Trịnh Quân lễ bái xong, xoay người thấy nàng đứng ở cửa điện thì mỉm cười bước tới, trước tiên chào Nguyên Ngọc, kế đó mới hỏi nàng:

- Huyện chúa cũng tới lễ Phật à?

Nguyên Tứ Nhân nhìn tượng Phật ánh vàng chói lọi trong điện, lắc đầu nói:

- Không phải, tôi không tin Phật.

Dường như cảm thấy lời ấy không ổn, nàng bèn cười bổ sung:

- Không quá tin.

Trịnh Quân khẽ chớp mắt:

- Vậy huyện chúa có tin luân hồi?

Nàng dường như nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng không đáp mà hỏi ngược:

- Công chúa thì sao, công chúa cho rằng thế gian này có luân hồi?

- Vạn vật thế gian, tin thì có, không tin thì không.

Trịnh Quân mỉm cười:

- Ta tin nhân quả, cũng tin luân hồi.

Nói rồi nàng ấy tạm biệt Nguyên Tứ Nhân, đến chỗ tỷ nữ luôn đợi một bên lấy túi nước uống.

Nguyên Ngọc thấy thế “chặc” một tiếng, nhỏ giọng cảm khái:

- Nữ nhân bọn muội đúng là như độc xà mãnh thú, nói chuyện toàn mình thương âm kiếm, một chữ có thể tới tám ý, huynh nghe mà lạnh hết lưng.

Nguyên Tứ Nhân nheo mắt nhìn hắn, vừa định cãi lại nhưng những lời này khiến nàng nhớ ra gì đó, bỗng chốc biến sắc mặt.

Nguyên Ngọc hỏi:

- Sao thế? Đáng sợ quá.

- A huynh, muội nhớ ra rồi.

Nàng nắm ống tay áo hắn, kéo hắn đến chỗ không người, sau đó nói:

- Huynh biết không, Điền Nam có đủ loại rắn độc, lúc mới đến Diêu Châu, muội vô cùng sợ chúng. Bởi vậy, cha tìm một loại thảo dược chuyên dụ rắn, giết sạch rắn quanh phủ chúng ta.

Nguyên Ngọc nghiêm mặt hỏi:

- Ý muội là, trên người lục hoàng tử có mùi thảo dược này?

Về mặt Nguyên Tứ Nhân nghiêm trọng gật đầu.

Nguyên Ngọc nghĩ thông những mắt xích ở giữa, hỏi:

- Vậy chúng ta?

Mặt nàng nhăn lại, do dự nói:

-...Cũng không thể trở mặt nhìn người ta rơi vào bẫy, dù sao hiện tại, ngài ấy chưa làm gì có lỗi với Nguyên gia, chúng ta vẫn đang cùng thuyền.

Nguyên Ngọc gật đầu:

- A huynh đi tìm ngài ấy.

Nàng ngần hần lại:

- Đứng. Thân phận huynh nhảy cảm hơn muội, bớt tiếp xúc với ngài ấy trước mặt người khác, để muội đi.

Nguyên Tứ Nhân nhìn quanh, tìm một tăng nhân dò hỏi, biết Trịnh Trạc hình như bị ai đó gọi tới cổng nam của Võng Cực Tự.

Nàng đã tạ xong liền vội vã chạy qua đó, đến nơi quả nhiên thấy Trịnh Trạc đang trò chuyện với vài thị vệ, tay cầm một tấm bản đồ da dê, hình như đang bàn bạc gì đấy, thấy nàng qua, hần hơi khựng lại, ánh mắt nghi vấn.

Cổng nam nối liền với tường ngoài, men theo phía dưới tường là một dãy bụi cây thấp rậm rạp, trông đúng là nơi tốt cho rắn ẩn nấp, Nguyên Tứ Nhân kinh hồn bạt vía liếc mắt nhìn dưới chân hần, nhanh chân bước tới:

- Điện hạ, có thể dời bước nói chuyện không?

Trịnh Trạc gật đầu, giao bản đồ da dê trong tay cho thị vệ, vừa định đi theo nàng thì nghe có tiếng sột soạt vang lên trong bụi rậm dưới chân, chỉ trong chớp mắt, một con rắn nhỏ mình đỏ sọc vàng phóng ra cao nửa trượng, đánh úp về phía cổ tay hần.

Hần chột ngược mắt, một tay kéo Nguyên Tứ Nhân ra sau, một tay rút thanh đao bên hông thị vệ, chém ngang, chuỗi đao qua tay, mũi đao hạ xuống, trực tiếp chém nát tim chỗ bẫy tặc trên thân rắn. Lên xuống mấy cái, trước sau chẳng qua chỉ hai hơi thở, nhanh đến mức mấy thị vệ bên cạnh chưa kịp di chuyển cả bước chân.

Sắc mặt Nguyên Tứ Nhân trắng bệch, nhìn con rắn đỏ xụi lơ dưới đất, máu thịt be bét, sợ đến mức quên cả thét lên, thờ dốc.

Trời biết, Nguyên Tứ Nhân không sợ chó nhưng rất sợ rắn, thậm chí hồi nhỏ còn từng bị nó dọa ngất.

Nàng vốn chưa từng tính trước là sẽ giao phong chính diện với rắn, chạy tới nhắc nhở Trịnh Trạc, nào ngờ chậm một bước, đụng phải rắn. Sớm biết thế sẽ để a huynh ra mặt rồi.

Trịnh Trạc còn nắm chặt tay nàng, bởi vậy cảm thấy lòng bàn tay nàng ẩm ướt và lạnh lẽo, đầy mồ hôi. Hần quay đầu nhìn nàng:

- Cô ổn chứ?

Nguyên Tứ Nhân không ổn, thậm chí mắt hơi hoa lên, choáng váng, nàng cắn lưỡi, cảm nhận mùi tanh tanh mới miễn cưỡng chống đỡ được, sau khi hoàn hồn thì rút tay ra, lắc đầu:

- Tôi không sao.

Sau đó nàng nhắc nhở:

- Điện hạ, ngài sát sinh rồi...

Trịnh Trạc “ừ” một tiếng:

- Ta biết.

Thấy thần sắc hần bình tĩnh, vẻ mặt không mấy may bất ngờ, Nguyên Tứ Nhân hơi khó hiểu, cau mày định hỏi tiếp thì vô tình thấy một người đang đứng trước cổng chùa.

Lục Thời Khanh chấp tay đứng đó, không biết đã nhìn bên này bao lâu.

Trịnh Trạc nhìn y ở xa xa, hỏi Nguyên Tứ Nhân:

- Ban nầy huyện chúa tìm ta có chuyện gì?

Thị vệ đứng bên cạnh có nhiều người không rõ là địch hay bạn nên nàng không tiện nói thẳng, đành cúi đầu nhìn rắn, ám chỉ:

- Đã không có chuyện gì nữa.

Trịnh Trạc hiểu ngay mục đích đến của nàng, cười nói:

- E là ta không thể không thỉnh tội với cha rồi.

Về mặt Lục Thời Khanh rất nhạt, y bước tới trước mặt, gật đầu hành lễ với hần, nghe hần nói:

- Lục thị lang đến rất đúng lúc, huyện chúa bị kinh hãi, xin ngài đưa nàng ấy về điện.

Y gật đầu đồng ý, Trịnh Trạc liền sai bước rồi đi. Mấy thị vệ theo sát phía sau.

Lục Thời Khanh liếc Nguyên Tứ Nhân cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích, đưa tay:

- Mời huyện chúa.

Nàng gật đầu, không muốn lộ vẻ sợ hãi, nào ngờ ban nãy gắng chống đỡ quá lâu, vừa dịch chân liền mềm nhũn, lao đảo suýt ngã.

Lục Thời Khanh đưa tay đỡ theo bản năng, khi bị nàng quẩn cánh tay mới nhớ nàng xưa nay giỏi biên giới diễn, bèn lạnh giọng hỏi:

- Ban nãy không phải huyện chúa nói với điện hạ là không sao rồi ư?

Nguyên Tứ Nhân lần này thật không giả vờ. Đại khái vì nàng không có địch ý với Lục Thời Khanh nên trước mặt y sẽ hơi thả lỏng, tác dụng chậm của nỗi sợ rần bốc lên, tai lập tức ù đi, mắt hoa lên, dạ dày cuộn cuộn muốn ói, căn bản không nghe rõ y nói gì.

Tay nàng ôm cánh tay y hơi thông xuống, cơ thể ngã về sau.

Lục Thời Khanh sửng sốt, lần này không dám nghi ngờ nữa, vội vàng đưa tay đỡ, thấy nàng ngất đành bế ngang lên di chuyển sang bên cạnh, vừa bấm vị trí nhân trung vừa nhỏ giọng gọi:

- Nguyên Tứ Nhân!

Thể trạng Nguyên Tứ Nhân không phải quá yếu ớt, bị y bấm mấy cái liền tỉnh, tỉnh rồi phát hiện đầu mình đang gối lên chân y, còn y thì dựa vào góc tường, người quệt đầy bụi bẩn.

Nhưng lúc này nàng không lo được cho bệnh sạch sẽ của y, chỉ cảm thấy sau cơn choáng váng, miệng lưỡi khô khốc, nàng ngược mắt há miệng thều thào:

- Lục thị lang, ta khát...

Có thể nhận ra y là Lục thị lang, tức không sao rồi.

Lục Thời Khanh lờm nàng, lấy túi nước bên hông xuống, mở nắp ra cho nàng xong mới khựng lại, nhắc nhở:

- Túi nước này ta uống rồi.

Không phải nàng chê đồ y từng đựng sao?

Nguyên Tứ Nhân ban nãy tuôn mồ hôi lạnh đầm đìa, thực khô miệng, tóm lấy túi nước giữa cổ uống ừng ực, xong mới có thể nói tiếp:

- Ngài đứng là thù dai, ta thu hồi những lời chê ngài hôm đó là được chứ gì.

Nói rồi nàng chống khuỷu tay xuống đất, muốn đứng dậy khỏi đùi y.

Lục Thời Khanh thấy nàng cử động khó khăn liền giúp một tay, sau đó lạnh nhạt nói:

- Hôm nào? Ta không nhớ.

Nàng liếc y, hừ khế:

- Không nhớ thì thôi.

Hình như nàng đã phục hồi được chút sức, lê bước về phía cổng chùa.

Lục Thời Khanh cau chặt mày, nhìn góc áo bẩn không mấy vui vẻ, thở dài, giặt túi nước lại bên hông rồi đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chân Nguyên Tứ Nhân run, đi rất chậm, nghe tiếng y đuổi theo, nàng quay đầu nói:

- Lục thị lang, ngài đừng kể chuyện ta bị răn dọa ngắt cho người khác nghe nhé, có câu ‘hổ phụ vô khuyến nữ’, việc này sẽ khiến cha ta mất mặt.

Lục Thời Khanh đi sau nàng nửa người, nghe vậy liếc nhìn nàng nhưng không lên tiếng.

Nàng tự rước xấu hổ nghiêng đầu qua, vừa đi được hai bước thì nghe phía sau vang lên giọng nhàn nhạt:

- Lục mỗ không phải lệnh huynh, sẽ không nắm khuyết điểm người khác mãi không tha.

Nguyên Tứ Nhân hiểu ngay, Lục Thời Khanh đang nói chuyện a huynh nàng nắm được khuyết điểm của y, năm lần bảy lượt đem chó ra dọa y.

Nàng cười ngượng ngập:

- Chuyện này đích thực là a huynh không đúng, ta đã nói với huynh ấy lâu rồi, ngài yên tâm, có Nguyên Tứ Nhân ta ở đây, thành Trường An này không ai dám bắt nạt...

Lúc nói lời này, nàng quay đầu nhìn Lục Thời Khanh, lời chưa nói hết, đúng lúc gặp phải bậc thang, chân nàng giẫm vào khoảng không, lao đảo, may mà đứng vững được.

Lục Thời Khanh biết lời còn chưa nói hết của nàng là gì, thờ dài:

- Ngài nên lo tốt cho mình trước thì hơn.

Nàng bĩu môi:

- Vậy ngài đừng đi phía sau ta nữa, cũng không chịu nhắc ta một tiếng.

Lục Thời Khanh ban nãy cũng hơi thất thần mới không chú ý dưới chân nàng, nghe vậy liếc nàng một cái rồi đi nhanh hơn một bước.

Nguyên Tứ Nhân có thể sống vui với y thì vui vẻ, vừa vui vẻ liền thần thái sáng láng:

- Ngài đừng xem thường ta, gan ta không nhỏ đâu, chỉ sợ mỗi rấn thôi. Tại xứ Diêu Châu không phải đất lành, trước đây chưa có vương phủ, trong thành đâu đâu cũng toàn loạn dân thổ phỉ, ta theo cha mẹ ở tạm trong nhà dân đơn giản ngoài đồng. Số ta xui, cứ gặp phải rấn hoài, có lần thậm chí có một con còng bò lên giường của ta!

Lục Thời Khanh hơi dừng lại, buột miệng:

- Rấn đực?

Nàng ngớ người. Đực hay cái có gì quan trọng? Hình như y đặt trọng điểm hơi sai sai.

Nàng đáp:

- Ta không bị dọa ngất là tốt lắm rồi, sao biết đực hay cái? Mà rấn đực thì sao?

Lục Thời Khanh nhanh chóng nhận ra mình phản ứng hình như thái quá, bèn “ừm” một tiếng:

- Nghe nói rấn đực dễ cắn người hơn.

- Thật hả?

Nàng bán tín bán nghi nhìn y:

- Nói vậy, con hỏi này...

Nguyên Tứ Nhân nói được một nửa thì dừng lại, che bụng.

Nàng vẫn chưa nhớ lại. Trước đó nàng ngất đi, kỳ thực cũng không hoàn toàn vì rấn, tại đạo pháp của Trịnh Trạc thực quá dọa người, tận mắt thấy thân rấn bị chém thành hai đoạn, chặt đầu nát xương, máu thịt be bét, nàng mới chịu không nổi.

Nàng đôi mắt tài:

- Lục thị lang, ta sợ rấn là có nguyên nhân, còn ngài sợ chó thì sao?

Không biết câu này khơi lên vết sẹo nào của Lục Thời Khanh, cái người hiếm khi hòa nhã hơn bình thường này bỗng chốc sa sầm mặt, nói:

- Không có nguyên nhân.

Gã Lục Thời Khanh này đúng là nắng mưa thất thường, thoát trước còn trời quang nắng ráo, thoát sau đã mưa đổ ào ào, vô tình nhưng cũng xiết bao hữu tình. (1)

(1) Tác giả nhái hai câu trong bài thơ “Trúc chi từ” của Lưu Vũ Tích thời Đường: “Mưa bờ tây nắng bờ đông, Trong vô tình đã mệnh mông hời hợt.” ____thivien.net

Nguyên Tứ Nhân không truy hỏi nữa, ngược mắt thấy Đại Hùng Bảo Điện đã gần ngay phía trước nhưng bầu không khí khá nghiêm trọng, bước chân không khỏi hơi khựng lại.

Một đám văn võ bá quan vẻ mặt không tự nhiên thông tay đứng hầu ngoài điện, trong điện là đám con cháu hoàng thất vây quanh, ở giữa là Trịnh Trạc đang quỳ sống lưng thẳng tắp, Huy Ninh Đế nghiêm mặt đứng trước hắn, ngón tay trỏ chỉ vào hắn qua không khí, đáng về giận đến nỗi không còn gì để nói.

Trịnh Trạc hơi cúi đầu, nói:

- Con biết tội, mặc cha xử trí.

Huy Ninh Đế hình như giận quá hóa cười, vỗ vỗ tay nói:

- Con nói xem, tội con chỗ nào... tội con chỗ nào?

- Con phụng lệnh cha, thay nhị ca chương quân Kim Ngô Vệ, phụ trách tuần tra canh gác quanh Võng Cực Tự hôm nay, nhưng bố trí có sơ hở, không phát hiện có rắn đỏ trong bụi rậm, đây là tội một. Cha dặn đi dặn lại, nhắc tới nhắc lui rằng hôm nay kỵ sát sinh, nhưng con lại lỡ tay khiến rắn bỏ mạng, đây là tội hai.

- Đang yên đang lành, ở đâu ra rắn độc hung dữ như vậy?

Huy Ninh Đế hít sâu một hơi, ngược mắt thấy Nguyên Tứ Nhân và Lục Thời Khanh đứng trước cửa điện thì vẫy tay gọi hai người:

- Tôi đây. Trẫm nghe thị vệ nói, hai người có mặt ở hiện trường lúc đó, Tứ Nhân, con nói xem, chuyện này có chỗ nào đáng nghi không?

Nguyên Tứ Nhân thâm ồ trong bụng, hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Mấy ngày trước, nhị hoàng tử phạm lỗi, Huy Ninh Đế đoạt rất nhiều quyền lực dưới tay ngài ấy, lệnh Trịnh Trạc tạm chương quân Kim Ngô Vệ thay. Trịnh Trạc vừa được quyền, khiến người ta đổ mắt kiêng dè nên mới bị gài bẫy hôm nay.

Người gài bẫy đã tính chuẩn cho hắn mạng hai tội mà không biết hắn đã sớm có phòng bị, chẳng qua là tương kế tựu kế.

Trịnh Trạc rất hiểu Huy Ninh Đế. Hắn rõ ràng hai điểm.

Một, kỳ thực thánh nhân không mấy tin Phật, sát sinh hay không, chẳng qua chỉ để cho thế nhân nhìn thôi. Điều ông ta căm ghét không phải một con rắn chết vào lễ Vu Lan mà là chuyện này bị người thiên hạ nhìn.

Mấy Kim Ngô Vệ bên cạnh cũng không phải thực lòng quy thuận hắn, xảy ra chuyện như vậy lại vội vàng tới bẩm báo thánh nhân, chỉ mong sao cả triều đều biết, nào ngờ, hành động đó của họ mới chân chính phạm vào đại kỵ của thiên tử.

Hai, với tính tình đa nghi của thánh nhân, việc gì cũng phải suy nghĩ cong cong queo queo, chắc chắn đoán được trong này có âm mưu. Bởi vậy sau khi chuyện xảy ra, Trịnh Trạc không những không tranh cãi, ngược lại còn ôm tội về mình. Như vậy không nghi ngờ gì là có thể nhận được sự đau lòng và thông cảm của thánh nhân, đồng thời thể hiện là hắn không có tâm tư tranh đoạt vị trí thái tử.

Hiện tại, Huy Ninh Đế không muốn Trịnh Trạc cúi đầu cam chịu như vậy, muốn đòi công đạo cho nhi tử này thì phải bắt được chủ mưu gây chuyện.

Chiêu tương kế tựu kế này thực lợi hại, Nguyên Tứ Nhân chỉ nghĩ đến lớp âm mưu đó chứ chưa từng cân nhắc thấu đáo, ban nãy đúng là hành động dư thừa.

Nàng và Trịnh Trạc tạm thời là người cùng thuyền, nếu đã biết rõ những thứ này thì đương nhiên sẽ không vạch trần trước mặt mọi người, nàng lúng túng nói:

- Thừa bệ hạ, ban nãy Tứ Nhân bị con rắn đỏ đó dọa không nhẹ, không đề ý gì khác...

Dứt lời, nàng nhìn Lục Thời Khanh:

- Chi bằng ngài hỏi Lục thị lang đi ạ.

Nữ tử mà, Huy Ninh Đế hiểu, bèn hỏi Lục Thời Khanh, y đáp:

- Thừa bệ hạ, ban nãy thần cách điện hạ và huyện chúa khá xa nên không nhìn rõ. Nhưng con rắn đỏ đó đích thực hung dữ, nếu không diệt thì e là cả điện hạ và huyện chúa đều sẽ gặp bất trắc. Thần cho rằng, có câu “việc gấp phải tùy cơ ứng biến”, sát sinh tuy là đại kỵ nhưng sao có thể vì thế mà làm hại đến mạng người? Đương nhiên, điện hạ không thể trừ hết nguy cơ, khiến bệ hạ ngài, hoàng tộc tông thân và văn võ cả triều hôm nay đều rơi vào uy

hiếp ngầm, thực là thất trách. Theo ý của thần, bệ hạ nên phạt một nửa và tha một nửa cho điện hạ.

Tuy vẫn không bắt được hung phạm nhưng những lời này như gãi đúng chỗ ngứa, chọc đúng tim đen Huy Ninh Đế, cho ông ta một cách giải quyết trung dung.

Nguyên Tứ Nhân nhìn Lục Thời Khanh, càng cảm thấy người này không đơn giản. Từ sau chuyện đội buôn Hồi Hột, nàng không phải chưa từng thăm dò thái độ của y đối với triều chính, nhưng lúc nào y cũng che giấu kín kẽ, bao gồm cả hiện tại. Từ đầu tới cuối y giống như một thần tử trung thành một lòng nghĩ cho thánh nhân, chỉ dăm ba câu đã giúp ông ta hóa giải được thế khó xử, dùng biện pháp uyển chuyển khuyên ông ta không thích hợp tra án trước mặt mọi người...

Còn về ai mới là lựa chọn thái tử trong lòng Lục Thời Khanh, hoặc rốt cuộc y có ủng hộ đối tượng nào hay không, thực khiến người ta không thể nào biết được.

Cứ căng thẳng như thế đương nhiên không tốt. Huy Ninh Đế gật đầu:

- Lục thị lang nói có lý, tạm thời làm vậy đi.

Pháp hội Vu Lan vội vã kết thúc nửa chừng, Huy Ninh Đế hạ liên tiếp mấy đạo thánh chỉ khắc phục hậu quả, xong lấy lý do mệt mỏi nên hồi cung trước, bảo Nguyên Tứ Nhân và Lục Thời Khanh bồi giá.

Nguyên Tứ Nhân biết lão hoàng đế không thể dễ dàng buông tha nhân chứng là nàng, chờ đến Từ Thần Điện, được ban ngồi rồi, nàng nghe ông ta hỏi:

- Tứ Nhân, trăm hỏi con, trước đó tại sao con lại vừa hay đến cổng nam chùa, tại sao thỉnh linh từ lục lang của trăm?

Vấn đề này nàng sớm đã trù tính xong xuôi, nàng tin tưởng nếu thánh nhân muốn đối chiếu khẩu cung thì Trịnh Trạc chắc chắn sẽ đưa ra cùng lời giải thích với nàng.

Nàng do dự rồi lấy trong ống tay áo ra hộp thuốc mỡ, nói:

- Thừa bệ hạ, Tứ Nhân là muốn đưa cái này cho điện hạ. Lúc tế lễ ở đạo tràng, con thấy điện hạ bị tàn nhang làm bóng tay nên có đưa thuốc mỡ này cho ngài ấy thoa một lần. Lúc đó con muốn tặng nó luôn cho điện hạ nhưng điện hạ từ chối, vì xung quanh đông người nên con cũng không khăng khăng tặng, mãi đến sau tế lễ hoàn tất, con nghĩ tới nghĩ lui, thấy vẫn nên đưa nó cho điện hạ thì tốt hơn.

- Nhưng trăm nghe thị vệ nói, con nói với lục lang muốn dời bước nói chuyện. Nếu là đưa thuốc thì cần gì phải trốn trốn tránh tránh?

Trong lòng Nguyên Tứ Nhân không khỏi trầm trồ phúng. Lão hoàng đế rõ ràng đã kiểm tra hết rồi, nhả nhận ôn tồn mời nàng tới Từ Thần Điện nhưng lại thăm vấn nàng như phạm nhân, hiển nhiên không mấy tín nhiệm nàng.

Nàng lại ra vẻ ngập ngừng do dự, nhìn Lục Thời Khanh đối diện:

- Bệ hạ, chuyện này ngài phải hỏi Lục thị lang thôi ạ.

Lục Thời Khanh liếc nàng, tỏ ý: mắc mớ gì đến ta?

Nàng rên khê:

- Tứ Nhân đi được nửa đường thì phát hiện bị Lục thị lang bám đuôi, đâu còn dám công khai đưa thuốc mỡ cho điện hạ? Con và điện hạ chỉ là tình nghĩa biểu huynh muội nhưng khó đảm bảo Lục thị lang sẽ không sinh hiểu lầm, đành yêu cầu điện hạ dời bước trò chuyện, sau đó sẽ lên đưa thuốc mỡ cho ngài ấy.

Lục Thời Khanh ghen. Cái quỷ gì thế? Nàng căn bản không phát hiện y bám đuôi nàng mà!

Ồ không đúng, y bám đuôi nàng hồi nào?

Nguyên Tứ Nhân nói tiếp:

- Thuốc mỡ đó, trước kia con cũng từng tặng Lục thị lang, nếu chàng thấy con tặng món đồ giống hệt cho điện hạ, chắc chắn sẽ không vui. Bệ hạ, ngài hại con bị vạch trần rồi.

Chiều dẫn lừa đi nơi khác này thực hiệu quả, Huy Ninh Đế nghe mà nhất thời á khẩu, hồi lâu mới nhìn Lục Thời Khanh, hỏi:

- Đúng rồi, trăm vẫn chưa hỏi Từ Chú, Khanh nói xem, sao Khanh lại đến cổng nam chùa? Thật như Tứ Nhân nói là bám đuôi con bé tới à?

Lục Thời Khanh xác thực là bám theo Nguyên Tứ Nhân, nhưng không phải xuất phát từ nguyên nhân tình ái mà là thấy nàng gấp gáp đi tìm Trịnh Trạc, sợ nàng đoán được gì đó, làm hỏng sách lược tương kế tựu kế của họ.

Nhưng trước mặt y không thể nói thật, đành cố ý cười không mấy thoải mái:

- Thừa bệ hạ, từ “bám đuôi” e không đủ chính xác. Là huyện chúa lên la lên lút trước, thần chẳng qua chỉ nghĩ cho an nguy của ngài nên mới đi thăm dò thôi ạ.

Loại tình huống này, Lục Thời Khanh càng không thừa nhận, càng tìm cớ thì càng dẫn Huy Ninh Đế suy nghĩ theo hướng yêu đương tình ái.

Nghe xong lời này, lão hoàng đế vốn tâm trạng không tốt không kìm được phì cười, ông ta nhìn Lục Thời Khanh rồi lại nhìn Nguyên Tứ Nhân, nói với thái giám bên cạnh:

- Hai đứa này, người xem hai đứa búống binh này này!

Dứt lời, ông ta thở dài nói:

- Được rồi được rồi, hai đứa về đi, việc này để trẫm suy tính kỹ.

Nguyên Tứ Nhân và Lục Thời Khanh cùng lui ra, đi một mạch đến ngoài cổng Đan Phượng, sắp chia nhau mỗi người mỗi ngả.

Thấy thị vệ bốn phía đứng khá xa, nàng cười tí mắt sắp lại gần bên tai Lục Thời Khanh:

- Lục thị lang, có phải ngài nên đa tạ ta ban nãy đã che giấu cho ngài trước mặt thánh nhân không? Ta biết ngài đến cổng nam chùa không phải vì ta. Ngài nói xem rốt cuộc ngài ôm mục đích gì?

Lục Thời Khanh lạnh lùng liếc nàng:

- Lục mỗ cũng biết huyện chúa đến cổng nam chùa không phải vì đưa thuốc, ngài thì sao, ngài lại ôm mục đích gì?

Nguyên Tứ Nhân ghen, lập tức trung vệ mặt “tức chết người không đền mạng”, nói:

- Ta không nói đấy, ngài làm gì được ta?

Lục Thời Khanh cười nhạo:

- Vừa hay, Lục mỗ cũng không muốn nói.

Nói xong, y gạt đầu với nàng tỏ ý cáo từ, đi về phía xe ngựa đang đợi cách đó không xa. Đi được một đoạn, nhớ lại thái độ của Nguyên Tứ Nhân ban nãy, y chợt hận đến ngứa răng, bèn cời túi nước bên hông, ngửa đầu uống một hớp, còn chưa nuốt hớp nước đó xuống thì bị người phía sau gọi lại lần nữa.

Y dừng bước quay đầu, thấy trên mặt Nguyên Tứ Nhân thoáng hiện ra vô số biểu cảm, như thương hại, như đồng cảm, lại như lo lắng.

Y khựng lại, quên nuốt nước xuống, nghe nàng khó xử nói:

- Lục thị lang... túi nước của ngài... từng bị ta uống rồi..

Lục Thời Khanh biến sắc, ho sù sù, sặc ra nửa ngụm nước.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Nói cũng lạ, xảy ra sát sinh vào pháp hội Vu Lan, không lâu sau, quả nhiên trời giáng tai ương xuống Đại Chu. Chưa được mấy ngày, vào hạ tuần tháng bảy, triều đình nhận được tin tức, Hoài Nam thiên tai mưa lớn, đột phát hồng thủy, phá hỏng vô số đồng ruộng nhà cửa, đặc biệt ở Thục Châu là tình hình thiên tai nghiêm trọng nhất.

Huy Ninh Đế vốn trì hoãn việc xử phạt Trịnh Trạc, định bắt kẻ chủ mưu phía sau, nhưng tin tức hồng thủy vừa truyền ra, quần thần bách tính bàn tán xôn xao, ai cũng bảo thiên tai này là do lục hoàng tử chọc giận trời cao gây nên, tình hình này bất kể thế nào Huy Ninh Đế cũng không dè xuống được, nhất định phải có hành động để ăn năn.

Bởi vậy, lão hoàng đế đành tuyên bố với bên ngoài là xảy ra việc ngoài ý muốn ở pháp hội Vu Lan thực do lục hoàng tử thu xếp không thỏa đáng, hành sự lỗ mãng, thu hồi quyền chương quản Kim Ngô Vệ hiện đang trong tay hắn, đồng thời phạt bổng lộc cả năm, mồng một và rằm hàng tháng phải đến Võng Cực Tự đóng cửa tụng kinh cầu phúc cho Đại Chu để bù đắp hành vi ác độc sát sinh của mình.

Theo các triều thần thấy, phạt như thế đúng là không nhẹ.

Tụng kinh vốn chẳng có gì đáng ngại, nhưng ngày quy định lại đồng nghĩa cướp đoạt cơ hội tham dự đại triều vào mồng một và rằm hàng tháng của Trịnh Trạc, còn Kim Ngô Vệ lại càng khó phải nói ____ nhánh thân quân này chẳng những phụ trách an nguy của thánh nhân khi xuất hành mà còn tham gia tuần tra cảnh giới ngày đêm cả trong cung và kinh thành, có thể nói là khâu quan trọng nhất của cảnh vệ kinh sư. Thành tích chính trị của Trịnh Trạc khó khăn lắm mới có tí khởi sắc do vậy đã quay về vạch xuất phát.

Trong thành Trường An, không ít người lên truyền tai nhau rằng lục hoàng tử chính là một trò cười, quyền lực đã vào tay chưa kịp ấm đã phải buông. Nhưng Nguyên Tử Nhân biết là không phải.

Hầm hại rõ ràng như thế, thánh nhân sao có thể không biết? Chẳng qua bất đắc dĩ mới đưa ra lựa chọn này. Làm vậy, ngoài mặt thì là phạt, kỳ thực lại khiến Trịnh Trạc hiềm hoài thu được thánh tâm. Nếu Nguyên Tử Nhân đoán không sai, lão hoàng đế bàn giao với người thiên hạ xong, kế tiếp ắt sẽ lặng lẽ bồi thường đứa con này.

Bên cạnh đó, chương quân Kim Ngô Vệ nhìn thì vẻ vang nhưng người thông minh đều hiểu, công việc ấy gần như trăm hại không có một lợi. Tả hữu Kim Ngô Vệ mỗi bên có một thượng tướng quân, trước đây do thánh nhân trực tiếp phụ trách, cho đến mấy năm trước, Huy Ninh Đế lấy lý do tuổi tác dần cao, không thể đích thân xử lý quân vụ nữa, sai nhị hoàng tử quản lý thay.

Trên thực tế, nhiều năm như vậy, nhị hoàng tử chỉ nắm được bên lề nhánh thân quân này, chưa bao giờ có thể khiến Kim Ngô Vệ phục tùng nói gì nghe nấy.

Lão hoàng đế đa nghi há thật trao quyền lực quan trọng như vậy đi sao, trước đây sợ dĩ làm vậy là vì tiên thái tử đã tâm bưng bưng, thậm chí có tâm tư muốn kéo ông ta sớm xuống khỏi long tọa, bởi vậy ông ta mới dùng nhị hoàng tử làm quân cờ ngăn lại.

Nhị hoàng tử nỗ lực bao nhiêu năm như vậy cũng không thể thoát khỏi vận mệnh quân cờ thì Trịnh Trạc cần gì phải phí công thử nghiệm? Hẳn bỏ quyền chương quân này, tránh bị thánh nhân xem là quân cờ kế tiếp, tránh bị các hoàng tử khác ghen tị đồ mất, đúng là một chuyện tốt.

Nguyên Tử Nhân thực bội phục tính toán của Trịnh Trạc và Từ Thiện. Chỉ là Trịnh Trạc vừa không thiếu phẩm tính nằm gai nếm mật, vừa không thiếu trí tuệ nhìn xa trông rộng, lại nắm giữ xuất thân nhà mẹ không có thế lực nên khiến thánh nhân tương đối yên tâm, vậy vì sao cuối cùng không thể leo lên ngôi báu? Thập tam hoàng tử đăng cơ, hẳn lại có kết cục thế nào?

Nguyên Tử Nhân không nhịn được thở dài. Trước mắt xem ra, Nguyên gia không dễ chọc vào Trịnh Trạc, cũng không thể giúp hẳn.

Trung thu, nắng gắt dần dịu, khí trời dần mát mẻ. Một ngày gần giữa tháng tám, Trịnh Trạc đến phường Vĩnh Hưng thăm Lục Thời Khanh, nói là sắp đến Tết trung thu, nên đưa bánh tết đến.

Hai người kỳ thực rất ít gặp mặt riêng, đa phần vào dịp lễ tết, những ngày hợp tình hợp lý mới có qua lại rõ ràng ngoài mặt. Lần này Trịnh Trạc đến, đương nhiên là vì tặng quà, đồng thời nghị sự trực tiếp với Lục Thời Khanh, tiện thể làm việc thay y.

Tình hình thiên tai Hoài Nam đã được hóa giải sơ bộ, nhưng lần này Thư Châu gặp nạn đặc biệt nghiêm trọng, để tránh cho địa phương sinh loạn, triều đình định phái một vị quan đến thăm hỏi tuần tra, đốc thúc cứu trợ thiên tai. Trọng trách này rơi vào đầu Lục Thời Khanh.

Chuyến đi này của y ít nhất cũng hai tháng, nếu Thư Châu xảy ra việc bất ngờ gì thì e lại càng lâu, đương nhiên có một số việc cần bàn giao cho Trịnh Trạc.

Hai người ở thư phòng bàn xong chính sự, Lục Thời Khanh nhắc tới Nguyên gia một cách không mấy tình nguyện:

- Chuyện khác không có gì, nhưng ta xuôi nam cũng đồng nghĩa “Từ Thiện” không có ở Trường An, nếu Nguyên gia đưa tin cho ta, ta ắt không thể xuất hiện, đến lúc đó phải nhờ người nghĩ cách lấp liếm qua thôi.

Trịnh Trạc cảm thấy biểu cảm mặt mũi của y rất buồn cười, hỏi:

- Sao? Huyện chúa không chỉ quán Lục thị lang mà còn quán cả Từ tiên sinh à?

Lục Thời Khanh lờm lờm:

- Đúng nói chẳng đau eo. Ngươi bị nàng quán thử đi là biết lợi hại liền.

Trịnh Trạc cao giọng cười to:

- Ta đâu có phúc này.

Lại nói:

- Nhưng nói thật, ta không có tài giả giọng như ngươi, không bắt chước được giọng Từ tiên sinh, đến lúc đó nếu bị lộ thì mặt mũi sẽ rất khó coi.

- Nói chung việc này giao cho ngươi, làm không xong cũng là ngươi chịu, không liên quan đến ta.

Y nói rất không tim không phổi, nhưng Trịnh Trạc không giận, gật đầu nói:

- Được, ngươi cứ yên tâm xuôi nam, chỗ huyện chúa ta sẽ lo tốt thay ngươi.

Lục Thời Khanh phóng ánh mắt dao găm qua:

- Thay ta? Ngươi tỉnh ra đi!

Trịnh Trạc hơi có chút cười trên nỗi đau người khác:

- Ngươi cũng đừng ôm tâm lý ảm đạm. Đợi lần này ngươi về Trường An cũng sắp cuối năm, ta thấy huyện chúa trong thời gian ngắn sẽ không từ bỏ đâu, chờ Điền Nam vương vào kinh, ngươi cứ chuẩn bị đi cầu hôn, ăn quyền cước của ông đi.

Mặt Lục Thời Khanh đã đen thui nhưng Trịnh Trạc vẫn đùa chưa chán:

- Công phu quyền cước của ngươi chưa đủ, e không qua nổi ả Điền Nam vương đâu, ngươi làm xong chuyện về sớm chút, đến lúc đó ta dạy ngươi vài chiêu, rèn luyện ngươi một chút.

- Trịnh Trạc.

Lục Thời Khanh nghiêng răng:

- Mấy ngày nữa là rằm, ngươi vẫn nên lo tụng kinh của ngươi đi, gặp chữ nào không biết, ta cũng có thể dạy ngươi.

Trịnh Trạc cười to không dứt, đập vào bả vai y một cú, nói:

- Được, ta đi đây, thuận buồm xuôi gió nhé.

Ngày 13 tháng 8, Lục Thời Khanh thu xếp hành trang, rời khỏi thành Trường An sớm ba ngày so với ngày Huy Ninh Đế dặn. Trước khi đi, Tuyên thị giữ y lại ăn Tết trung thu xong hăng lên đường, nhưng y lấy lý do tình hình thiên tai khẩn cấp nên kiên trì đi trong hôm đó.

Thực tế tình hình thiên tai sớm đã dịu lại, Thụ Châu cũng không phải bắt buộc phải có y, y không ở Trường An ăn tết là sợ Nguyên Tứ Nhân tìm đến cửa. Ngày lành như thế, sao nàng lại không quấy rầy y được chứ, đến lúc đó nếu quần y không buông, há chẳng phải phiền phức ư.

Sáng sớm, Lục Thời Khanh rời thành Trường An như chạy trốn, đi một mạch hai ngày đường, qua mấy sơn đạo, vào đêm Trung thu thì đến địa giới Thương Châu.

Chuyến đi Hoài Nam này của y, bề ngoài là sơ cứu thiên tai, nhưng bề trong là ngầm phụng lệnh Huy Ninh Đế, gánh vác công việc quan trọng hơn, để tránh rêu rao, mọi thứ đều gián lược, xe ngựa y đi cũng không hề sang trọng, tùy tùng chỉ có hai người là Triệu Thuật và Tào Âm.

Vì hai ngày nay có mưa, trì hoãn chút hành trình nên đêm đó chưa kịp vào thành. Lục Thời Khanh muốn làm việc đơn giản, không định giao thiệp với quan lại địa phương nên sau khi vào giờ giới nghiêm ban đêm thì lệnh người ta đặc cách mở cổng thành rồi quyết định nghỉ tại, ngủ ngoài trời một đêm.

Đương nhiên, người lấy trời làm chăn là Triệu Thuật và Tào Âm, còn y ngủ trong xe ngựa sạch sẽ gọn gàng.

Hai người thay y chọn một chỗ dừng chân có địa thế bằng phẳng, gần sông ngòi, không có thiên tai hay dã thú uy hiếp, một người chạy đi kiểm cũi nhóm lửa, một người bắt đầu dọn dẹp xung quanh.

Ở nơi sơn dã, bùn lầy và cỏ tạp thì chịu, nhưng lang quân tuyệt đối không thể chịu được phân thú.

Trăng sáng giữa trời chiếu rọi mặt sông sóng xao lấp lánh, dù lửa chưa được nhóm, bốn bề cũng quang đăng sáng sủa. Chợt có cơn gió thổi qua, đám cây nơi xa xa xạc xào vang vọng, âm thanh trong trẻo mà sáng khoái.

Lục Thời Khanh ở trong xe ngựa đợi tới bức bối, định đợi Triệu Thuật dọn dẹp xong mới từ từ xuống, hỏi với ra ngoài:

- Triệu Thuật, ngươi xong chưa?

Hỏi mãi chưa nghe trả lời, y đành nhẫn nại gọi thêm một tiếng:

- Triệu Thuật.

Giọng Triệu Thuật chậm rãi vang lên:

- Lang quân... tôi, tôi thấy tiên nữ rồi!

-...

Vụ này hình như hơi quen quen.

Lục Thời Khanh hơi sững sờ, cau mày:

- Nơi núi non hoang dã, người nói bậy gì đây?

- Lang quân, tôi không nói dối đâu, đúng là Lan Thương huyện chúa đến rồi!

Nói xong, hất vén rèm xe Lục Thời Khanh.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, y ngược mắt liền thấy Nguyên Tứ Nhân mặc trường bào cổ chéo xanh lơ, vấn đầu búi tóc, đeo bao hành lý đứng bên bờ sông.

Quyển sách y cầm theo giết thời gian từ trong tay trượt xuống bàn con, gây một tiếng vang lạnh lạnh.

Sau đó, y nghe nàng cười nói:

- Lục thị lang, là ta đây, ngài kích động gì thế?

Không phải kích động, mà là kinh hãi.

Lục Thời Khanh xuống xe ngựa, còn chưa tới trước mặt nàng đã lạnh giọng nói:

- Cô tới Thương Châu làm gì?

Y không xưng hô tôn kính, chắc là có hơi giận, nhưng Nguyên Tứ Nhân vẫn mỉm cười, nhắc nhắc túi hành lý căng phồng trên vai:

- Ta đến cùng ngài đón Tết trung thu.

Y đứng trước mặt nàng, nghiêm túc nói:

- Cô bám theo ta hai ngày là để cùng ta đón Tết trung thu?

- Phải.

Nàng gật đầu:

- Ngài không cảm động sao?

Lục Thời Khanh không thích bị người khác đeo bám hành tung, hướng hồ quả thực có công vụ tại thân, không rảnh chơi đùa với nàng. Lần trước nàng giờ trò trên bánh, y đã nhẫn nại không truy cứu, bây giờ nàng lại làm một lần nữa, đương nhiên y tức giận. Hướng hồ tâm nàng cũng quá lớn, một mình theo y suốt hai ngày, không biết ban đêm ngủ ở đâu, không sợ gặp kẻ xấu à.

Y cau mày chất vấn:

- Nguyên Tứ Nhân, cô quán ta như vậy rốt cuộc có ý đồ gì?

Nguyên Tứ Nhân đoán được là y sẽ không vui, nhưng có câu “không đánh mặt người cười”, bất luận y trách móc thế nào, nàng cứ cười là được, nàng tin rằng y chắc chắn không nhẫn tâm giận nàng quá lâu.

Nàng đáp:

- Lục thị lang, ta quán ngài lâu như vậy, chẳng lẽ ngài vẫn chưa nhìn ra sao? Ta thích ngài!

Lục Thời Khanh thực ghen. Nàng đúng là quán y đã lâu nhưng là lần đầu tiên bày tỏ tâm ý với y.

Bởi vậy y ngỡ ngàng tại chỗ, cảm giác như ánh trăng trên đỉnh đầu đều đổ ào ào xuống y, khiến toàn thân y như hào quang chói lọi, nhẹ nhàng muốn bay bổng lên.

Y chợt nhớ, trước đó ở ngoại thành Trường An, cũng là một đêm trăng sáng sao thưa thế này, nàng ngồi xõm trên cánh đồng hoang răn dạy một con chó ngu ngốc. Ánh vào mắt y, là bờ môi diễm lệ, là chiếc cổ thon dài, làn da trắng như tuyết, và khe rãnh sâu xa.

Y lừa nàng, nói mặc trang phục người Hồi Hột sẽ bị Kim Ngô Vệ kiểm tra nên bảo nàng đeo khăn che mặt để che đi vạt áo trước. Kỳ thực chẳng qua y chỉ vì không muốn cánh ấy bị nhiều người thấy thôi.

Lục Thời Khanh ngừng hồi tưởng tiếp, cảm giác trong lòng bỗng dưng vô cùng buồn bực.

Vì sao y cứ luôn không giận nàng dưới ánh trăng nở?

Y cau mày thành chữ “Xuyên” (川), cuối cùng thái độ tốt hơn chút, nói:

- Lục mỗ có công vụ tại thân, không trì hoãn được, xin mời người đưa huyện chúa về Trường An.

Nguyên Tứ Nhân biết mình đã thành công một nửa, bèn tiếp tục lắng nghe với y:

- Không được không được. Ta đuổi theo ngài hai ngày, thực mệt lắm, giờ đi không nổi đâu. Huống hồ tùy tùng của ngài không có ai là nữ, ngài bảo ta đêm khuya ở cùng nam tử khác à?

Gọi nam tử “khác”... hình như không quá thích hợp nhỉ.

Lục Thời Khanh hít một hơi, hỏi:

- Huyện chúa thật tới một mình?

- Thật!

Nàng gật đầu, xong chột khoát tay:

- Không đúng, cũng không phải một mình. Ta còn mang theo thứ ngài không quá thích...

Lòng Lục Thời Khanh chột dâng lên dự cảm chẳng lành, vào lúc y nghi ngờ không thôi thì thấy trên khoảng đất trống bị ánh trăng chiếu bàng bạc phía sau nàng hiện ra một cái bóng với tư thế xinh đẹp.

Đầu to, cổ nghênh rất lẳng lơ. Là một con chó.

Y tức quá hóa cười, chỉ vào hướng đó hỏi:

- Nguyên Tứ Nhân, cô dẫn theo thứ này tới cùng ta ăn Trung thu?

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chăng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Thứ này, y không phải không quá thích, mà là quá ghét.

Lục Thời Khanh vừa phẫn nộ chất vấn xong, Tiểu Hắc xa xa liền giơ móng câu về trước giả làm động tác nhảy. Y run sợ trong lòng, ngón tay trở đuôi ra cong lại, vô thức lùi về sau một bước.

Nguyên Tứ Nhân thấy vậy sững sờ, tưởng Tiểu Hắc dọa y, nhưng quay đầu thì thấy nó yên phận ngoan ngoãn nằm dưới đất, trông vô cùng chất phác. Lại nhìn Lục Thời Khanh sắc mặt trắng bệch phía trước, nàng trở nên mờ mịt.

Lục Thời Khanh vừa tức vừa buồn cười. Có phải Nguyên Ngọc cho con chó ngu này ăn nhiều quả óc chó nên nó trở nên thông minh không?

Y phẫn nộ nói:

- Hồi này nó...!

Nói được một nửa, y ngượng không nói tiếp nữa. Lời này nói ra thực giống oán phụ sau khi bị ác bá ức hiếp muốn gọi phu quân đứng ra làm chủ quá.

Y bình tĩnh lại, mặt dần khôi phục sắc máu, khước mắt dờn chùng Tiểu Hắc, giả vờ thản nhiên nói:

- Đêm khuya không tiện đi đường, tối nay huyện chúa cứ nghỉ chân ở đây, nhưng xin ngài quản tốt...

Nói tới đây, y thấy Tiểu Hắc thẳng thân chó dậy, đáng vẻ như sắp lao lên, hầu kết y lẫn cái ực, run run:

-...ái khuyến của ngài.

Nguyên Tứ Nhân đã dặn dò Tiểu Hắc từ trước, bảo nó không được lại gần khoảng cách một trượng quanh Lục Thời Khanh, nghe vậy cười nói:

- Ngài yên tâm, lần này nó nhất định sẽ ngoan. Ta cũng không phải cố ý mang nó tới, thực sự là a huynh sợ ta dọc đường gặp nguy hiểm nên mới ép ta mang nó theo, nói dọc đường có thể chiếu cố lẫn nhau.

Lục Thời Khanh cười ha ha trong lòng. Thế đạo bây giờ đâu phải ai cũng sợ chó, nếu thật gặp nguy hiểm thì con chó ngu này có thể bảo vệ nàng được gì chứ. Nguyên Ngọc rõ ràng là lo y có ý đồ quấy rối muội muội bảo bối của hắn nên mới phải nó theo dọa y thì có.

Ý đồ quấy rối? Y là loại người đó sao?

Y bước đi không mấy thoải mái, ngồi xuống cạnh xe ngựa, mở túi nước, ngựa đầu uống.

Nguyên Tứ Nhân nhìn chiếc ghế con y ngồi, không khỏi cảm khái y đi đường soi mói, nàng lấy trong túi hành lý ra một chiếc khăn, trải xuống đất bên cạnh y, định tạm bợ như vậy đỡ nhưng lúc khom người lại chạm phải mặt ghế.

Ngay lúc nàng sắp chạm đất thì hình như có ai nhanh tay nhanh mắt đệm cái ghế con vào.

Nàng sững sờ, quay đầu thấy Triệu Thuật phía sau miệng đầy nước miếng cười với nàng.

Lục Thời Khanh quay đầu nhìn chằm chằm hắn:

- Ai cho phép ngươi lấy ghế con trong xe ngựa của ta ra hả?

- Lang quân, ghế con này của ngài dù sao cũng bỏ trống đó, sao có thể để thân thể ngàn vàng của Lan Thương huyện chúa ngồi tạm bợ dưới đất được chứ?

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy tên này rất có tiền đồ, bèn cười với hắn, lấy ra một túi bánh trung thu được gói trong vải đỏ đưa cho hắn:

- Đa tạ Triệu đại ca, cái này cho huynh ăn nè.

Triệu Thuật liếm nước miếng, vừa đuổi tay chuẩn bị lấy thì nghe Lục Thời Khanh lạnh lùng hỏi:

- Nấu nước xong chưa?

Triệu Thuật chợt dừng lại, vẻ mặt u oán.

Nhưng Lục Thời Khanh chẳng mấy may thông cảm:

- Đi đi, ta muốn rửa tay rửa mặt.

Triệu Thuật đành hậm hực rời đi, cầu nhàu trong thỉnh lặng với Tào Âm đang lặng lẽ nhóm lửa bên cạnh.

Một tay Nguyên Tứ Nhân vẫn đuổi ra, cười hỏi Lục Thời Khanh:

- Vậy ngài ăn nhé?

Y nhìn nàng, quay đầu đi, lạnh nhạt nói:

- Không cần.

- Lục thị lang, có câu “Xa xôi tặng bánh trung thu, Bánh tuy đơn giản tình thu dâng tràn”, ngài thế nào cũng phải ăn một miếng đấy.

Y phớt lờ. Nam nhi tốt không khom lưng vì một cái bánh trung thu vốn định dành cho người khác.

Nàng thở dài:

- Được rồi, ta đưa cho bọn Triệu đại ca vậy.

Dứt lời, nàng ra về định đứng dậy.

Lục Thời Khanh nhanh tay hơn, thò tay lấy bánh trong tay nàng, sau đó ho một tiếng, nói:

- Đưa ta là được, đợi họ làm xong việc, ta lại lấy đưa họ.

Nguyên Tứ Nhân cảm thấy đáng về y giả vờ đứng đấy rất buồn cười, mặt tỉnh bơ “ừm” một tiếng, đưa gói giấy dầu cho y:

- Vậy mấy cái này đều cho họ.

Y nhận lấy, đặt qua một bên.

Nàng tiếp tục nghiêm túc dặn dò:

- Nhất định phải cho họ đấy, ngài đừng có ăn lén.

Lục Thời Khanh phóng ánh mắt dao găm qua, đang định chất vấn rốt cuộc nàng tới ăn Trung thu với ai, chợt cảm thấy không đúng, vuốt nhẹ bánh trung thu còn hơi ấm trong tay, nói:

- Nguyên Tứ Nhân, cô nói dối ta? Phạm vi ba mươi dặm quanh đây không một bóng người nhưng bánh trung thu này lại nóng, cô lấy nó từ đâu?

Nguyên Tứ Nhân á khẩu. Cẩn thận mấy cũng có sơ hở, phen này nàng tính sót rồi.

Nàng trầm mặc một lát, đoán Lục Thời Khanh hết tên nàng chính là giận rồi, thanh thế nàng yếu đi, nói thật:

- Là Thập Thước ra roi thúc ngựa đưa cho ta...

Nàng đưa tay thề:

- Nhưng đưa xong là nàng ấy về ngay, hiện tại ta thực sự một thân một mình, không nơi để đi, rất đáng thương.

Lục Thời Khanh sớm biết miệng nàng đầy lời nói dối, cũng không muốn so đo rốt cuộc câu nào là thật, cười nói:

- Ngài thích tự chịu khổ thì tùy, chỉ là xe ngựa của Lục mỗ không thể chứa ngài. Ở đây trời to đất rộng, xin ngài cứ tự nhiên.

Nguyên Tứ Nhân cũng không vọng tưởng y sẽ nhường xe ngựa cho nàng, thấy y không đuổi, nàng đã rất hài lòng, tán gẫu với y vài câu, chờ đến đêm khuya thì vô cùng tự giác lấy trong túi hành lý ra một cái võng to, nhìn quanh quất rồi mắc võng vào hai cây thấp.

Lục Thời Khanh rửa tay rửa mặt xong xuôi, chuẩn bị đi nghỉ ngơi, quay đầu thấy động tác mắc võng của nàng thành thạo, đại khái đã sớm có chuẩn bị, liền lười quản nàng nữa, chỉ dặn Triệu Thuật và Tào Âm gác đêm rồi chui vào xe ngựa, để nguyên y phục nằm xuống.

Tuy chưa phải cuối thu nhưng ban đêm đầu sao cũng lạnh, nơi này lại gần sông, nhiều hơi nước, y nhắm mắt nằm không bao lâu thì bị một cơn gió thổi vào xe làm mở mắt. Im lặng một lúc, y ngồi dậy vén một góc rèm, nhìn về phía Nguyên Tứ Nhân.

Nàng co ro nằm nghiêng trong võng giữa hai cây, dường như đã ngủ say. Phía dưới nàng là Tiểu Hắc đang canh gác.

Y cau mày, do dự có xuống hay không, y đã mang ủng vào nhưng nhìn đôi mắt chó chăm chăm kia, chỉ đành hậm hực buông rèm xuống, quay lại giường trong xe. Nằm thật lâu vẫn không thể chợp mắt, khi cơn gió thứ hai lại lần nữa thổi vào, cuối cùng y ngồi dậy, cắn răng, đi về phía võng.

Đây là lần đầu tiên Lục Thời Khanh chủ động tới gần một con chó từ sau sự kiện 7 năm trước. Vì thế y gần như đi ba bước lùi hai bước, cuối cùng đến trước mặt lại nghe nó sủa ồm ồm với y.

Từ chi y cũng dờ dưng im tại chỗ, định cách mấy bước gọi Nguyên Tứ Nhân, nhưng thấy nàng tự tĩnh, dụi dụi mắt nhìn chăm chăm y một lát mới phản ứng:

- Lục thị lang?

Môi Lục Thời Khanh run run, nhìn Tiểu Hắc sủa mãi không ngừng.

Nguyên Tứ Nhân lập tức sực tỉnh, bảo nó câm miệng, nàng bò dậy, ngồi trong võng hỏi:

- Ngài tìm ta à?

Dáng vẻ nàng bị võng che, mắt nhấp nhem đúng buồn cười. Lục Thời Khanh nhin, nghiêm mặt hít sâu một hơi:

- Cô ngủ trong xe ngựa của ta đi.

Nguyên Tứ Nhân tưởng mình nghe nhầm, xác nhận lại:

- Ta ngủ trong xe ngựa của ngài, vậy ngài ngủ ở đâu?

Lục Thời Khanh chỉ vào võng của nàng, lại nói:

- Đem con chó đi.

Nàng lo lắng:

- Nhưng ngài ngủ có quen không?

Y lạnh lùng liếc nàng, đại khái ý bảo nàng bớt nói nhảm. Nguyên Tứ Nhân đành trở mình xuống võng, vỗ vỗ Tiểu Hắc ra hiệu nó đi theo mình.

Lục Thời Khanh bổ sung:

- Ngoại trừ giường chiếu và chăn đệm, toàn bộ vật dụng trong xe đều không được chạm vào, chỗ để bên ngoài.

Nguyên Tứ Nhân vừa mới bị đánh thức, đầu óc trì độn hơn bình thường, “ừm” rồi đi về phía xe ngựa, đi được nửa đường, nghe Lục Thời Khanh phía sau trèo lên võng, sau đó, võng phát ra tiếng vang cọt két.

Nàng chợt tỉnh, quay phắt đầu, muốn nói lời ngăn cản nhưng đã muộn.

Võng cọt két mấy cái, nút buộc hai bên cùng nhau rơi xuống, “phịch” một tiếng, Lục Thời Khanh bị võng bao bọc, ngựa mất thăng bằng.

Y rớt vô cùng yên tĩnh, thậm chí không kêu rên tiếng nào, giống như trực tiếp ngu người.

Nguyên Tứ Nhân cứng đờ trong nháy mắt, vội chạy tới diu y:

- ...Lục thị lang, ngài ổn chứ?

Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, dù là người tư duy nhanh nhạy như Lục Thời Khanh cũng ngỡ không thể trả lời, sau khi được nàng đỡ ngồi dậy, gỡ võng vương trên đầu ra, y khó tin hỏi:

- Nguyên Tứ Nhân, có phải cô nên cho ta một lời giải thích không?

Mặt nàng như khóc tang, tay nắm lấy vai y, ngập ngừng nói:

- Có lẽ... có lẽ thân thể ngài quá vĩ đại...

Nàng tuyệt đối không thể nói với y là nàng quên nhắc, cái võng này chỉ đủ chịu đựng trọng lượng cơ thể nàng.

Triệu Thuật và Tào Âm nghe âm thanh lạ chạy tới thì nghe thấy câu này, cùng nhau lao vào.

Thân thể vĩ đại? Chủ nhân làm gì huyện chúa mà khiến nàng ấy lĩnh hội được từ cao thâm khó dò “thân thể vĩ đại” này?

Lục Thời Khanh tức giận hất tay nàng ra, tự mình đứng dậy, chỉ vào nàng nói:

- Ta về xe ngựa, cô thích ngủ đâu thì ngủ.

Nguyên Tứ Nhân nhìn cái võng không thể sử dụng nữa mà âu sầu, chợt nghe Triệu Thuật nói:

- Lang quân, là ngài làm hư võng của huyện chúa, đâu thể bảo huyện chúa ngủ ngoài trời nơi hoang dã chứ?

Nguyên Tứ Nhân thầm nhủ lần này đúng thật không phải lỗi Lục Thời Khanh, giờ nàng đã hoàn toàn tỉnh ngủ, hiểu trước đó y tốt bụng mới đổi chỗ ngủ với nàng. Nếu là nàng mà gặp chuyện như thế, e cũng giận thôi.

Nàng khoát tay ra hiệu Triệu Thuật không cần ra mặt cho nàng, ai ngờ Lục Thời Khanh thấy hai người có qua có lại, dường như càng giận tím mặt, nhanh chân về xe ngựa.

Nguyên Tứ Nhân ở bên ngoài đi tới đi lui, lo đêm nay không biết đi đâu, chợt nhớ lại ban nãy, lúc Lục Thời Khanh rơi xuống hình như là vai trái đập xuống đất trước, theo âm thanh lúc đó thì rất có khả năng đã bị trầy da.

Nàng suy tư một phen, lấy lọ thuốc mỡ từ túi hành lý như túi đa năng, đến gõ cửa thành xe y, hỏi:

- Lục thị lang, ngài ngủ chưa?

Không nghe y đáp, nàng hỏi tiếp:

- Ngài không nói là ta vào nhé.

Lần này Lục Thời Khanh nhanh chóng nói:

- Ta ngủ rồi.

Trong xe rõ ràng có ánh sáng, y nói dối.

Nguyên Tứ Nhân chần chừ hỏi:

- Có phải ngài bị thương không? Ta có mang theo thuốc mỡ, ngài muốn thoa không?

- Không cần.

Vậy tức là bị thương thật rồi. Nguyên Tứ Nhân hơi áy náy, nói tiếp:

- Ta thoa thuốc cho ngài nhé, xong sẽ không quấy rầy ngài nữa, mai trời vừa sáng, ta bảo đảm sẽ về Trường An ngay.

- Không cần.

Nàng kiên trì:

- Ta có thể vào chứ, Lục thị lang?

Lục Thời Khanh im lặng một lát, chữ “không” mới nói được một nửa thì nàng hết kiên nhẫn vì cứ bị y nắm lần bảy lượt từ chối, xóc màn xe lên.

Vừa xóc thì thấy y đang ở trần ngồi trên giường, cầm miếng khăn ướt lau bả vai, thấy nàng, y trở mặt cứng đờ người, vội vàng run khăn, che hai đóa hồng mai trước ngực.

Nguyên Tứ Nhân ngơ ngác nhìn y, hồn nhiên chớp chớp mắt ba lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Nàng không phải chưa từng thấy nam tử cỡi trần, trên đường hành quân, rất nhiều chuyện là không thể tránh khỏi. Nhưng nàng chưa bao giờ biết, lại có nam tử cỡi trần đẹp đến vậy.

Khoảnh khắc vén màn ấn tượng khó phai, vai rộng eo hẹp, xương quai xanh như ngọc, làn da tinh tế dưới ánh nến mờ mờ, như trân như châu, từng đường nét như được điêu khắc tỉ mỉ, đúng là xứng với hai chữ “kinh diễm”, thậm chí kinh diễm đến mức các nữ tử thế gian cũng tự ti mặc cảm.

Ánh mắt Nguyên Tứ Nhân như cây chổi quét tới quét lui khắp lượt nửa thân trên của Lục Thời Khanh, lúc quét tới hai điểm bị y cầm khăn che thì tai và mũi hơi nóng lên.

Nàng chậm rãi ngửa đầu, dời tầm mắt lên nóc xe, sau đó buông tay, thả màn xe xuống, lùi lại như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lục Thời Khanh run khăn xong thì không làm gì nữa, toàn thân căng thẳng dưới ánh mắt nóng bỏng của Nguyên Tứ Nhân, mãi đến khi nàng bình tĩnh rồi đi, y mới nghĩ tới một vấn đề: vì sao nàng không hét lên sợ hãi? Nghe Triệu Thuật nói, trong thoại bản phong nguyệt thông thường, nữ chính khi gặp tình huống như thế đều sẽ hét lên mà.

Ngay lúc y không hiểu nổi thì thành xe bị gõ ba tiếng “cộc cộc cộc” giống như trước, giọng Nguyên Tứ Nhân vang lên:

- Ta có thể vào không, Lục thị lang?

- ...

Như vậy có ý là: quên đi chuyện cũ, làm lại lần nữa?

Y vút khăn, bắt đầu mặc xiêm y, chốc lát đã sửa soạn ổn thỏa, sau đó trầm ổn nói:

- Vào đi.

Nguyên Tứ Nhân hít mũi, xóc màn, đưa tới một bình thuốc mỡ:

- Cho ngài.

- Ừm, đa tạ.

Lục Thời Khanh nở nụ cười như tiếp đón sứ thần, đưa tay đón lấy, thái độ thân thiện.

Nàng cũng đáp lại y bằng một nụ cười đoan chính lễ độ:

- Ngài cứ thông thả dùng, cáo từ.

- Đi đường bình an, thứ lỗi không tiễn xa.

Hai người đối thoại cứng nhắc xong, chờ màn khép lại, một người đi về phía bờ sông, một người ngã vào chăn đệm.

Đêm trường ước chừng đã trôi qua một nửa, cuối cùng không ai ngủ trong xe ngựa. Lục Thời Khanh bày tỏ bên ngoài thực ra rất mát, Nguyên Tứ Nhân cũng khá tán thành, hai người dọn ghế con ra ngồi, lặng lẽ ngắm trăng suốt nửa đêm, không ai nói chuyện.

Bình minh, Nguyên Tứ Nhân như trút được gánh nặng, vẻ mặt nghiêm túc từ biệt Lục Thời Khanh:

- Đường phía trước dài đằng đẵng, mong Lục thị lang bảo trọng nhiều.

Lục Thời Khanh vẫn mỉm cười như cũ:

- Huyện chúa cũng vậy.

Triệu Thuật buồn chán ngồi bứt cò, khuy tay chọt chọt Tào Âm:

- Lang quân và huyện chúa sao thế nhỉ? Hình như có gì đó quái quái.

Tào Âm quay đầu nhìn, lắc đầu:

- Không biết.

Hắn vừa dứt lời thì bị Lục Thời Khanh gọi đến, hạ lệnh hộ tống Nguyên Tứ Nhân rời khỏi địa giới Thương Châu.

Nguyên Tứ Nhân vốn muốn từ chối, nhưng trước mắt nàng thực không thể nhìn thẳng Lục Thời Khanh, cảnh đêm qua cứ hiện mãi trong đầu không gạt đi được, dù bây giờ y trang phục chỉnh tề thì lọt vào mắt nàng cứ chẳng khác nào lỗi thể.

Vì trong lòng không tự nhiên nên nàng không nói gì, dắt Tiểu Hắc đi như chạy trốn, để mặc Tào Âm theo sau.

Kỳ thực Nguyên Ngọc căn bản không yên tâm một mình nàng ra khỏi thành nên chuyến đi này không chỉ có Tiểu Hắc và Thập Thúy mà còn có khoảng mười hộ vệ khác đi theo. Ngựa của nàng cũng chỉ cột ở hơi xa xa. Nàng nghĩ Lục Thời Khanh chắc đoán được điều này nên mới phái Tào Âm giục ngựa đi theo chứ chưa từng suy tính xem nàng sẽ về thế nào.

Người của Nguyên Tứ Nhân đợi ở ngoài mười dặm, thấy canh giờ xấp xỉ liền tới đón, không lâu sau liền gặp nàng. Nàng thấy họ thì ghim ngựa lại, nói với Tào Âm luôn lặng lẽ theo sau:

- Tào đại ca, hộ vệ của ta đến rồi. Bên cạnh Lục thị lang thiếu người hơn ta, huynh về đi.

Không ngờ Tào Âm lại là người cứng đầu, dù thấy nàng có tùy tùng đông đảo cũng kiên quyết không trái lời chủ nhân, một mực đòi phải tận mắt thấy nàng rời khỏi Thương Châu mới được.

Nguyên Tứ Nhân không lay chuyển được hắn, đành chịu, kéo cương định tiếp tục vung roi, vô tình cúi đầu thấy mảnh đất lầy lội dưới chân nhiều hố trứng kéo dài theo hướng chỗ đêm qua nàng và Lục Thời Khanh nghỉ chân.

Nàng xuống ngựa lần nữa, khom người bốc nhúm đất, chà xát giữa ngón tay một lát rồi đưa lên mũi ngửi.

Thập Thúy thấy vẻ mặt nàng kỳ lạ thì hỏi:

- Tiểu nương tử, có gì không ổn ạ?

Nàng ngồi xổm xuống đất, gạt gạt bùn đất, phán đoán:

- Là vết chân ngựa mới, một chiều, số lượng không dưới 20 con, đè lên vết bánh xe.

Nàng ngẩng đầu nhìn 10 hộ vệ cao cao trên lưng ngựa luôn đợi ở phía trước:

- Ngựa của chúng ta trước đó có từng đi qua đây không?

Thập Thúy lắc đầu:

- Chúng ta chưa từng qua đây.

Nàng cau mày nhìn quanh:

- Lạ thật. Nhìn tình hình thì đoàn người này lẽ ra đi sau Lục thị lang. Nhưng từ đây tới trước chỉ có một con đường, đêm qua ta gần như không ngủ cả đêm, nếu thật có hơn mười người đánh ngựa đi qua, không lý nào ta lại không thấy.

Dứt lời, nàng hỏi Tào Âm:

- Tào đại ca, trước khi ta đến, có ai đi ngang qua mọi người không?

Tào Âm lắc đầu, xuống ngựa, xem xét kỹ dấu vết dưới chân, biểu cảm nghiêm túc:

- Huyện chúa, e là tôi phải về trước thôi.

Nguyên Tứ Nhân nghi hoặc đứng dậy:

- Ý của huynh là?

Dường như hần hơi lo lắng:

- Tiểu nhân lo cho lang quân.

Nguyên Tứ Nhân thoáng im lặng, nàng gọi hộ vệ tới rồi nói:

- Ta theo huynh cùng về.

Nếu đêm qua thực có một đoàn người ngựa đi ngang qua đây lại chưa từng xuất hiện ở bờ sông, vậy chỉ có một khả năng__ họ nấp ở phụ cận. Còn về đoàn người này có thể làm gì, nhìn dáng dấp căng thẳng của Tào Âm, Nguyên Tứ Nhân không hỏi cũng biết.

Nàng quay đầu ngựa, gờ tay vung roi. Các hộ vệ theo sát phía sau, khi họ phi như bay ra khỏi điểm hẹn khoảng ba dặm thì Nguyên Tứ Nhân chợt khoát tay ngăn lại.

Thập Thúy và Tào Âm thúc ngựa tiến lên, vẻ mặt thất vọng, nàng nói:

- Không đúng.

Nàng tự nói xong, quay đầu hỏi Tào Âm:

- Hôm qua có đổ trận mưa, Lục thị lang đi ngang đây là trước hay sau mưa?

Sắc mặt hần đại biến, đáp chắc nịch:

- Trước mưa.

Như vậy sau mưa, vết bánh xe chắc chắn đã biến mất, tại sao lúc này vết ngựa đè lên vết bánh xe lại rõ ràng như vậy?

Khoảnh khắc ấy, tim nàng như trống đánh, nàng nhìn kỹ, thấy chỗ bùn đất không xa phía trước có giăng một sợi tơ bạc rất mỏng, sợi tơ quấn vào hai cọc trái phải ghim sâu trong bùn đất khá bí mật. Nếu lúc này nàng nóng lòng giục ngựa chạy qua thì e là đã bị vấp ngã rồi.

Đột nhiên tiếng nàng ngã ngựa vang lên, kẻ địch mai phục chung quanh sẽ thừa cơ xông tới.

Người đối phương muốn không phải Lục Thời Khanh, mà là nàng.

Thập Thúy và Tào Âm cũng nhận ra chỗ không ổn, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh Nguyên Tứ Nhân.

Suy cho cùng, địch trong tối ta ngoài sáng, dù nàng chưa mắc bẫy dây cản ngựa nhưng sớm đã lọt vào tầm mắt đối phương, rất nhanh, trước sau nàng vang lên tiếng vỗ ngựa, trong nháy mắt, một đám nam tử áo đen bao vây nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Định Chàng Rời Quyết Chặng Buông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.